Mr. SPEAKER.—The question is :

"That clauses 2 and 3 stand part of the Bill."

The motion was adopted.

Clauses 2 and 3 were added to the Bill.

Mr. SPEAKER.—The question is :

"That the schedule stand part of the Bill."

The motion was adopted.

The Schedule was added to the Bill.

Mr. SPEAKER.—The question is :

"That clause 1, the Title and the Preamble stand part of the Bill.

The motion was adopted.

Clause 1, the Title and the Preamble were added to the Bill.

Motion to pass.

Sri B. D. JATTI.—I move :

"That the Mysore Appropriation Bill, 1964 be passed."

Mr. SPEAKER.—The question is :

"That the Mysore Appropriation Bill, 1964, be passed."

The motion was adopted.

BUDGET ESTIMATES FOR 1964-65.

(General Discussion)

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ (ಶ್ರವಣಬೆಳಗೊಳ).—ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಪತಿಗಳೇ, 1964-65ನೇ ಸಾಲಿನ ಆಯುವ್ಯಯದ ಮುಂಗಡ ಪತ್ರವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಮಂಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. 1964-65ನೇ ಇಸವಿಯ ಮುಂಗಡ ಪತ್ರ ಯಾವ ತರಹದಲ್ಲಿದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಒಂದೇ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಶಿಥಿಲವಾದ ರಥಕ್ಕೆ ಮುದಿಯಾದ ಕುದುರೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಸಾರಥಿ ಆ ಮುದಿಯಾಗಿರುವ ಕುದುರೆಗಳು ರಥವನ್ನು ಎಳೆಯುವಂತೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಹೊಡೆದೂ ಹೊಡೆದೂ ಸುಸ್ತಾಗಿದ್ದಾಗ ಆ ರಥ ಹೇಗೆ ಹೋಗುತ್ತದೋ ಅದೇ ರೀತಿ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ಆಯುವ್ಯಯಪತ್ರಿಯನ್ನು ಸಭೆಯ ಮುಂದಿಡುವಾಗ ನಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕ ಸಚಿವರ ಸ್ಥಿತಿ ಆಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ಅರ್ಥಿಕ ಸಚಿವರು ಈ ಬಡ್ಜೆಟ್ಟನ್ನು ಮಂಡನೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಚಮತ್ಕಾರವಾಗಿ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಈ ಬಡ್ಜೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಬಹಳ ಚಮತ್ಕಾರವಾಗಿ ತೋರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಲ್ಲಿರುವಂತೆ 11106.03 ಎಂದು ರೆವೆನ್ಯೂ ತೋರಿಸಿ ಖರ್ಚನ್ನು 11099.02 ಎಂದು ತೋರಿಸಿ ಏಳು ಲಕ್ಷದಷ್ಟು ಸರ್‌ಪ್ಲಸ್ಸು ಎಂದು ತೋರಿಸಿ ಬಡ್ಜೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಪರಿಹಾರಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ, 70 ವರ್ಷ

ವಯಸ್ಸಾದವರಿಗೆ ವಿರಾಮ ವೇತನವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಇದರಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವುದು ಶ್ಲಾಘನೀಯವಾದುದು. ಈ ಸಾರಿಯ ಬಡ್ಜೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಹೊಸದಾಗಿ ಇದನ್ನು ಸೇರಿಸಿರುವುದಕ್ಕಾಗಿ ನಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ನಾನು ವಂದಿಸುತ್ತೇನೆ. 70 ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಾದವರಿಗಾಗಿ ಪೆನ್‌ಷನ್ನನ್ನು ಕೊಡಲು 20 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಇದರಲ್ಲಿ ಒದಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಸರಕಾರಿ ನೌಕರರ ಡಿ.ಎ.ಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ 1.25 ಕೋಟಿಯಷ್ಟನ್ನು ಒದಗಿಸಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಪೆನಷನರುಗಳಿಗೆ ಡಿ.ಎ.ಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ 25 ಲಕ್ಷ ಒದಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇವೆಲ್ಲಾ ಒಟ್ಟು ಸುಮಾರು 1.70 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಖರ್ಚನ್ನು ಬಡ್ಜೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸದೇ ಅದರಿಂದ ಹೊರಗೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಸರಕಾರದವರು 1.70 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಖೋತಾ ಬಡ್ಜೆಟ್ಟು ಎಂದು ಹೇಳದೆ 7 ಲಕ್ಷ ಸರ್‌ಪ್ಲಸ್ಸು ಬಡ್ಜೆಟ್ಟು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಖೋತಾ ಬಡ್ಜೆಟ್ಟು. ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಈಗ 1.70 ಲಕ್ಷದಷ್ಟು ಖೋತಾ ಬಡ್ಜೆಟನ್ನು ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಬಡ್ಜೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಮುಂದೆ ನೋಡುತ್ತಾ ಹೋದರೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಬೆಳೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಕೆಲವು ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಹೋಲಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಕೆಲವು ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳ ಮೂಲಕ ಅದು ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನಾನು ಈ ಸಭೆಯ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಬಿಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ. ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಆದ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮತ್ತು ಈಗ ಆಗಿರುವ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಇವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಪರಿಶೀಲಿಸಲು 1961-62ನೇಯ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಆದದ್ದು ಹಾಗೂ 1962-63ನೇ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಆದದ್ದನ್ನು ಹೋಲಿಸಿ ಇದರಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಪರ್ಸೆಂಟೇಜು ಆಹಾರ ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಇದರಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಇದರೊಡನೆ 1960-61ನೇ ಸಾಲಿನದನ್ನೂ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿದ್ದರೆ ಇನ್ನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಇಲ್ಲಿ ಅವರು ಕೊಟ್ಟಿರುವಂತೆ 1961-62ನೇ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಧಾನ್ಯಗಳು 34, 51, 901 ಟನ್ನುಗಳಿದ್ದದ್ದು 1962-63ನೇ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ 37, 20, 246 ಟನ್ನುಗಳಾದವು ಮತ್ತು ಇದರ ಪರ್ಸೆಂಟೇಜು 7.8 ಎಂದು ಇದೆ. ಆದರೆ 1960-61ನೇ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಇದನ್ನೇ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿದರೆ ಆಗ 35,50,000 ಟನ್ನುಗಳಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಆಗಿತ್ತು ಎಂದರೆ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಆ ವರ್ಷವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬರೀ 19 -62 ಹಾಗೂ 1963- 4ನೇ ಸಾಲನ್ನು ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿ 7 8 ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ, ಇದು ನಾಲ್ಕು ಪರ್ಸೆಂಟು ಆಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ರೀತಿ 1960-61ನೇ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ದ್ವಿದಳ ಧಾನ್ಯಗಳು 3 27,117 1962-63ನೇ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ 3,17,168 ಟನ್ನು ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಕಡಲೇಕಾಯಿ 1960-61ರಲ್ಲಿ 4,41,000 ಟನ್ನುಗಳಷ್ಟು ಇದ್ದುದು 1962-63ನೇ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ 4,28,000 ಟನ್ನು ಮಾತ್ರ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗಿರುವುದು ಇದರಲ್ಲಿ ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವಂತೆ 1961-62ನೇ ಸಾಲಿಗಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿ ಬೆಳೆದಿದ್ದಾರೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ 1960-61ನೇ ಸಾಲಿನ ಅಂಕಿ ಸಂಖ್ಯೆಗಳೊಡನೆ ಹೋಲಿಸಿದಲ್ಲಿ ಇದರ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಕಡಮೆಯಾಗಿತ್ತು ಎನ್ನುವುದು ಅವರಿಗೇ ತಿಳಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಚಮತ್ಕಾರವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತ ನಿಜವಾದ ಚಿತ್ರವನ್ನು ತೋರಿಸಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ನಾನು ಹೇಳುವುದು 1960-61ನೇ ಸಾಲಿನ ಹಾಗೂ 1962-63ನೇ ಸಾಲಿನ ಅಂಕೆಗಳನ್ನು ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿದರೆ ಆಹಾರದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಈ ರಾಜ್ಯ ಬಹಳ ಹಿಂದೆ ಬಿದ್ದಿದೆ ಎನ್ನುವುದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಮಾನ್ಯ ಸಚಿವರ ಗಮನಕ್ಕೆ ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ತರಬಿಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಇದೇ ರೀತಿ ಇಂಡಸ್ಟ್ರೀಸ್ ಬಾಬಿನಲ್ಲಿಯೂ ನೋಡಿದರೆ, ಇದರಲ್ಲಿ ಪ್ರೊಡಕ್ಷನ್ನು ವಿಚಾರವಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಫಾಸ್‌ಫೇಟ್, ಉಕ್ಕು ಮತ್ತು ಸಕ್ಕರೆ, ಕಾಗದ ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಂತೆ ಕೆಲವು ಅಂಕೆ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಶೇಕಡಾ ಪ್ರಮಾಣದ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಲ್ಲೂ ಈ ದೇಶಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯವಾದ ಆಹಾರದ ಉತ್ಪತ್ತಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಕೆಮಿಕಲ್ ಫರ್ಟಿಲೈಸರ್ಸ್ ಎಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಬೇಕಾಗಿತ್ತೋ ಅಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಉತ್ಪನ್ನ ಮಾಡಿ ಜನಗಳಿಗೆ ಒದಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಆಗಲಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ತಮ್ಮ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಬಿಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ. ಕೆಮಿಕಲ್ ಫರ್ಟಿಲೈಸರ್ ಏಕಪ್ರಕಾರವಾಗಿ 1960-61ನೇ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿಯೂ, 1962-63ನೇ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿಯೂ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗಿರುವುದನ್ನು ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿದ್ದೇ ಆದರೆ ಅದು ಇಳಿಮುಖವಾಗಿರುವುದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. 1960-61ನೇಯ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ 8,135 ಟನ್ನುಗಳಷ್ಟು ಇದ್ದದ್ದು 1962-63ರಲ್ಲಿ 5,830 ಟನ್ನುಗಳಷ್ಟು ಇಳಿದಿದೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಫಾಸ್‌ಫೇಟು 1960-61ನೇ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕೂವರೆ ಸಾವಿರ ಟನ್ನುಗಳಷ್ಟು ಇದ್ದದ್ದು 1961-62ನೇ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ 3,000 ಟನ್ನುಗಳಷ್ಟು ಇಳಿದಿದೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಸಲ್‌ಫ್ಯೂರಿಕ್ ಆಸಿಡ್ 9,250 ಟನ್ನುಗಳಿದ್ದುದು 1962-63ರಲ್ಲಿ 5,700 ಟನ್ನುಗಳಷ್ಟು ಇಳಿದಿದೆ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಉತ್ಪತ್ತಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಅದರಂತೆ ಆಹಾರದ ಉತ್ಪನ್ನಗಳು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಆಗಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದು ತಿಳಿದು ಬರುತ್ತದೆ. ಮೂರನೆಯ ಪಾಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಹತ್ತು ಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳ ಉತ್ಪನ್ನವನ್ನು ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಗುರಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಆ ರೀತಿ ಹತ್ತು ಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳಷ್ಟು ಉತ್ಪನ್ನ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆರು ಲಕ್ಷ ಟನ್ನು

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ)

ಗಳಷ್ಟು ಗೊಬ್ಬರದ ಉತ್ಪನ್ನ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಬೇಕಾಗಿತ್ತು ಎಂದು ತಜ್ಞರು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರವನ್ನು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಉತ್ಪನ್ನಗಳ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಬಹಳ ಜೋರಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಇದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಾಸ್ಟ್ ಆಫ್ ಲಿವಿಂಗ್ ಇಂಡೆಕ್ಸ್ ಎಂದರೆ ಜೀವನದ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳು ಯಾವ ರೀತಿ ಇವೆ ಎಂದು ಹೇಳಿರುತ್ತಾರೆ. ಇಂಡಿಯಾ ಸರಕಾರದವರು ಈ ದೇಶದ ಎಲ್ಲ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿರುವ ಜೀವನದ ಮಟ್ಟ ಹೇಗಿದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನೂ ಈಚೆಗೆ ಪ್ರಕಟಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದನ್ನು ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಜೀವನ ಮಟ್ಟ ಇದೆ, ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾದುದು ಬಹುಶಃ ಬೇರೆ ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದು ಅದರಿಂದ ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಸರಾಸರಿ ಜೀವನ ಮಟ್ಟ ಅಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಅಂಕೆ ಅಂಶಗಳ ಪ್ರಕಾರ ಮಾರ್ಚಿ 1963ರ ವರೆಗೆ 154 ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ದೆಹಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿ 130, ಮದರಾಸಿನಲ್ಲಿ 149, ಬೊಂಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ 143, ಗುಜರಾತಿನಲ್ಲಿ 135 ಮತ್ತು ಹೈದರಾಬಾದಿನಲ್ಲಿ 133 ಇದೆ ಎಂದು ಆಲ್ ಇಂಡಿಯಾ ಸರಾಸರಿ ಕೊಡಲಾಗಿದೆ. ಅದರಂತೆ ನಮ್ಮ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ 154 ಎಂದು ಹೇಳಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿನ ಜೀವನ ಮಟ್ಟ ಸುಮಾರು 20ರಷ್ಟು ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ ಎನ್ನುವುದು ಇದರಿಂದ ತೋರುತ್ತದೆ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಎಲ್ಲರೂ ಗಮನಕೊಟ್ಟು ವಿಚಾರ ಮಾಡತಕ್ಕ ಸಮಸ್ಯೆ ಯಾಗಿದೆ.

ಶ್ರೀ ಡಿ. ದೇವರಾಜ್ ಅರಸ್ (ಕಾರ್ಮಿಕ, ವಸತಿ ಮತ್ತು ಸಾರಿಗೆ ಶಾಖೆಗಳ ಮಂತ್ರಿಗಳು).—ತಾವು ಹೇಳುತ್ತಿರುವ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಅವು ಬೇಸಿಕ್ ಇಯರ್ಸ್‌ಗಳ ಅಂಕೆ ಅಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಬರುತ್ತವೆ. ಹಾಗೆ ನೋಡುವಾಗ ಮೈಸೂರು ದೇಶವೇ ಬೇರೆ ರೀತಿಯಾಗಿ ಬೇಸಿಕ್ ಇಯರಿನಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತದೆ.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ.—ಆಲ್ ಇಂಡಿಯಾ ಅಂಕೆ ಅಂಶಗಳನ್ನು ನೋಡಿಯೇ ನಾನೂ ಇದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದು. ಆದರೆ ಇದರಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಪ್ರತಿ ವ್ಯಕ್ತಿಪರ ಆದಾಯವು 227.3 ಇದ್ದದ್ದು 289.6ರಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಇದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರ ಮಾಡಿ ನೋಡಿದ್ದೇ ಆದರೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಧದಷ್ಟು ಕೂಡ ಆಗಿಲ್ಲ. ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಅರಹೊಟ್ಟೆಯಷ್ಟು ಆಹಾರವೂ ಕೂಡ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿಲ್ಲ. ಹಾಗಿದ್ದರೂ ಇದರಲ್ಲಿ ಆದಾಯ 289.6ರಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತಿದ್ದಾರೆ.

ಈ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಿ ನೋಡಿದರೆ—ಎಲ್ಲರ ಸರಾಸರಿ ವರಮಾನ ದಿನ ಒಂದಕ್ಕೆ 75 ನ.ಪೈ. ಅಥವಾ 12 ಆಣೆಗಳು. ಆದರೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಬೆರೆತಿರತಕ್ಕ ಕೋಟ್ಯಾಧೀಶ್ವರರನ್ನೂ, ಲಕ್ಷಾಧೀಶ್ವರರನ್ನೂ ಮತ್ತು ಸಾವಿರಗಟ್ಟಲೆ ಸಂಬಳ ಪಡೆಯತಕ್ಕ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟರೆ ಇನ್ನುಳಿಯತಕ್ಕ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರ ಒಂದು ದಿನದ ವರಮಾನ 4—5 ಆಣೆಗಿಂತ ಜಾಸ್ತಿ ಇಲ್ಲ. ಇಡೀ ದೇಶದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಎರಡು ಕೋಟಿ 40 ಲಕ್ಷ ಜನ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಮಧ್ಯಮವರ್ಗಕ್ಕೆ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟ ಜನರ ಸಂಖ್ಯೆ ಒಂದು ಕೋಟಿ ಇದೆಯೆಂದಿಟ್ಟುಕೊಂಡರೂ, ಇನ್ನುಳಿದ ಒಂದೂವರೆ ಕೋಟಿ ಜನರ ಆದಾಯ ದಿನ ಒಂದಕ್ಕೆ 4—5 ಆಣೆಗಳಿಗಿಂತ ಜಾಸ್ತಿ ಇಲ್ಲ. ಈ ವಿಚಾರಗಳೆಲ್ಲ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈಗ ನಮಗೆ ಒದಗಿಸಿರತಕ್ಕ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳಿಂದಲೇ ವ್ಯಕ್ತಪಡುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಇದು ಬಹಳ ದುಃಖಕರವಾದ ವಿಚಾರ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸಂಸಾರದ ದಿನ ವೆಚ್ಚಗಳು ಕ್ಷಣ ಕ್ಷಣಕ್ಕೂ ಏರುತ್ತಿರುವಾಗ ಈ 4—5ಆಣೆಗಳ ದಿನ ಸಂಪಾದನೆಯಲ್ಲಿ ಅವರ ಜೀವನ ಯಾವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಊಹಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ದಂತಾಗಿದೆ. ದಿನ ದಿನವೂ ಧಾರಣೆವಾಸಿಗಳು ವಿಷವೇರಿದಂತೆ ಗಗನಕ್ಕೇರುತ್ತಿವೆ, ಇತ್ತ ಜನರ ವರಮಾನ ದಿನ ದಿನಕ್ಕೂ ಇಳಿಮುಖವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ದೇಶದಲ್ಲಿರುವಾಗ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ಹಣಕಾಸಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಾದರೂ ಹೇಗಿದೆ ಎಂದರೆ ಮುಂದೆ ಬರಲಿರತಕ್ಕ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರ ಕೊಡಬೇಕಾದಂಥ ಒಟ್ಟು ಸಾಲದ ಹೊರೆ ಜಾಸ್ತಿಯದೆ ಸುಮಾರು 256 ಕೋಟಿ, 75 ಲಕ್ಷ, ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರ ಸಾಲಮಾಡಿದೆ ಈ ಸಾಲವನ್ನು ನಾವೂ ಮುಂದೆ ಹುಟ್ಟತಕ್ಕ ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳೂ ತೀರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ಸಾಲದ ಹೊರೆ ತಲೆಯೊಂದಕ್ಕೆ 100–125 ರೂಪಾಯಿ ಗಳಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಕೂಡ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆಂದು ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೇಳಬಹುದು. ಆದರೆ ನಾವು ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡತಕ್ಕ ಬಾಬಿನಲ್ಲಿ ಟಾರ್ಜೆಟ್ಟನ್ನು ಮೀರಿ ಹೋಗಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಖರ್ಚಿಗೆ ತಕ್ಕಹಾಗೆ ಎಷ್ಟು ಸಂಪತ್ತಿರಬೇಕೋ ಅಷ್ಟು ಸಂಪತ್ತು ಈ ದಿವಸ ನಮ್ಮಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಈ ದಿವಸ ನಾವು ಸಾಲಮಾಡಿ ತಂದಂಥ 256 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಆಸ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿದ್ದೇವೆ. ಆ ಆಸಿಯಿಂದ ನಮಗೆ ಬರತಕ್ಕ ಲಾಭವೇನು, ಪ್ರತಿಫಲವೇನು ಎಂಬುದನ್ನು

ನೋಡಿದರೆ ಒಂದಕ್ಕೂ ಇನ್ನೊಂದಕ್ಕೂ ಸಂಬಂಧವೇ ಇಲ್ಲ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನಾವು ಹಾಕಿರತಕ್ಕ ಬಂಡವಾಳಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಲಾಭ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ಸಾಲಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ಪ್ರತಿ ವರ್ಷವೂ 12-13 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನೂ ಮತ್ತು ಅಸಲಿಗಾಗಿ ಸುಮಾರು 10 ಕೋಟಿಯನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ. ದಿನಂಪ್ರತಿ ತೆರಿಗೆ ಕೊಡತಕ್ಕ ಜನರು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರ ಮಾಡಿರತಕ್ಕ ಸಾಲದ ತೀರ್ವೆಗಾಗಿ ಪ್ರತಿ ವರ್ಷವೂ 22-23 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ತೆರಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮಾಡಿರತಕ್ಕ ತಪ್ಪಿಗಾಗಿ ಜನರು ಪ್ರತಿವರ್ಷವೂ ಇಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ತೆರಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಜನರು ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟರೂ ತೀರದಾಗಿದೆ. ಇಷ್ಟು ಅಪಾರವಾಗಿ ಸಾಲಮಾಡಿ ತಂದ ಹಣವನ್ನು ಯಾವ ಉದ್ಯಮಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರ ಹಾಕಿದೆಯೋ ಆ ಉದ್ಯಮಗಳಿಂದ ನಮಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ವರಮಾನ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ ಜನಗಳಿಗೇನು ಉಪಕಾರವಾಗದ್ದಿದರೂ ಅವರು ಮಾತ್ರ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ತಪ್ಪದೆ ಕೊಡಲೇಬೇಕಾಗಿದೆ ಹೀಗೆ ಸಾಲದ ಬಂಡವಾಳವನ್ನು ಹಾಕಿ ಕಟ್ಟಿಸಿರತಕ್ಕ ತುಂಗಭದ್ರ ಡ್ಯಾಮಿನಿಂದ ನಮಗೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ 10-6 ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಒಂದು ಕಾಸೂ ಕೂಡ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಇಲ್ಲ. ಆ ಶರಾವತಿಗೆ ಈಗಾಗಲೆ ಒಂದು ಐನೂರೂ ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಆದರಿಂದ ಕೂಡ ಒಂದು ಕಾಸೂ ಆದಾಯ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಆಗಿಂದಾಗ್ಗೆ ಅದರ ಡಿಜೈನ್ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಹಣ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಪೋಲಾಯಿತೆಂಬ ಅಂಶವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಈಗಾಗಲೇ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದ ದೇಶಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವ ಬದಲು ಕೆಲವು ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳಿಗೆ ಈ ಶರಾವತಿ ಕಾಂಗ್ರೆಸಿನಿಂದ ತುಂಬಾ ಅನುಕೂಲವಾಗಿದೆ. ಸರ್ಕಾರದವರ ಒಂದು ಲಂಗುಲಗಾಮಿಲ್ಲದ ಪ್ಲಾನಿನಿಂದ ದೇಶದ ಹಣ ಹೀಗೆ ಪೋಲಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಯಿತೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ತಪ್ಪೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಈ ಸರ್ಕಾರ ಯಾವ ಒಂದು ಲಂಗು ಲಗಾಮೂ ಇಲ್ಲದೆ ಹಣವನ್ನು ವೆಚ್ಚಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಮಾಡಿದ ಸಾಲವನ್ನು ತೀರಿಸಲು ಈಗ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದಂತಾಗಿದೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಶರಾವತಿ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ದೇಶದ ಹಿತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮಾಡಲಾಯಿತೋ ಅಥವಾ ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟರ ಹಿತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮಾಡಲಾಯಿತೋ ಹೇಳುವುದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಈ ಶರಾವತಿ ಯೋಜನೆಯಿಂದ ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳು ಶ್ರೀಮಂತರಾಗಿ ಅವರು ಈ ದಿವಸ ಅನೇಕ ಸಂಸಾರಗಳನ್ನು ಸಾಕುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಆ ಸಂಸಾರಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನವರೆಷ್ಟು ಜನರಿದ್ದಾರೋ ಅದು ನನಗೆ ತಿಳಿಯದು. ಅಂತೂ ಈ ದಿವಸ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಜನರನ್ನು ಸಾಕತಕ್ಕ ಶಕ್ತಿ ಈ ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳಿಗೆ ಬಂದಿದೆ. ದೇಶದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಜನರಮೇಲೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೇರುತ್ತಿರುವ ತೆರಿಗೆ ಹೊರೆಯ ಸ್ವರೂಪ ಹೇಗಿದೆಯೆಂದರೆ :—ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಮತ್ತು ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ತೆರಿಗೆಗಳು 1958-59 ರಿಂದ 1964-65 ರವರೆಗೆ ವಿಷವೇರಿದಂತೆ ಇವು ಏರುತ್ತಿವೆ. 1958-59ರಲ್ಲಿದ್ದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ತೆರಿಗೆಗಳಿಂದ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ವರಮಾನ 12 ಕೋಟಿ 12 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳಿದ್ದುದು 1964-65ಕ್ಕೆ 18 ಕೋಟಿ 70 ಲಕ್ಷಕ್ಕೇರಿದೆ. ಇದೇ ರೀತಿ ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ತೆರಿಗೇ ಕೂಡ ಏರಿದೆ. 1958-59ರಲ್ಲಿ ಈ ಬಾಬಿನಿಂದ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ವರಮಾನ 18 ಕೋಟಿ 25 ಲಕ್ಷ ಇತ್ತು ಈಗ ಅದು 1964-65ಕ್ಕೆ 30 ಕೋಟಿ 15 ಲಕ್ಷಕ್ಕೇರಿದೆ. ಅಂತೂ ಈ ಎರಡು ಬಾಬುಗಳಿಂದಲೂ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಬರತಕ್ಕ ಒಟ್ಟು ವರಮಾನ 1958-59ರಲ್ಲಿ 30 ಕೋಟಿ 36 ಲಕ್ಷ ಇದ್ದದ್ದು 1964-65ಕ್ಕೆ 55 ಕೋಟಿ 84 ಲಕ್ಷಕ್ಕೆ ಏರಿದೆ. ಇಷ್ಟು ಹಣವೂ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ 2 ಕೋಟಿ 40 ಲಕ್ಷ ಜನರಿಂದ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿವರ್ಷವೂ ಸಂದಾಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಜನರು ಊಟ ಮಾಡಲೀ ಉಪವಾಸವೇ ಇರಲಿ ಅವರಂತೂ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟು ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ತೆರಲೇ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅಂತೂ ಕಳೆದ ಆರು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು 35 ಕೋಟಿ ಇದ್ದ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು 56 ಕೋಟಿಗೇರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೀಗೆ ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ಹಾಕುವುದು ಬೇಡವೇ ಎಂದು ಕೇಳಬಹುದು. ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೀಗೆ ಯಾವ ಒಂದು ಲಂಗೂ ಲಗಾಮೂ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಖರ್ಚುಮಾಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಜನರಿಗೆ ಈ ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಡಿ ಎಂದು ಹೇಳಲೇಬೇಕು ಎಂದು ಅನಿಸುತ್ತಿದೆ. ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಆ ರೀತಿ ಎಳೆಯುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ನನಗೂ ಈ ಸಮಾಜವಾದ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ ಇದೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಸಮತಾವಾದ ಸಮಾಜವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ......

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಡಿ. ಜತ್ತಿ.—ಆ ರೀತಿ ನೀವೇನಾದರೂ ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಡಿ ಎಂದು ಜನರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದ್ದೇ ಆದರೆ ನಾಳೆ ತಾವು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಅಂದರೆ ಇತ್ತ ಕಡೆಗೆ ಬಂದು ಕುಳಿತಾಗ ನಿಮ್ಮ ಹಣಿಯಬರಹ ಏನಾಗುತ್ತದೆಂಬುದನ್ನು ಮರೆಯಬಾರದು.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ.—ಈ ದಿವಸವಲ್ಲ, ನಾಳೆಯಾದರೂ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಒಳ್ಳೇ ಸ್ಥಿತಿ ಬಂದೀತು ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಿಂದಲೂ ಈ ಖರ್ಚನ್ನು ಒಂದು ಒಳ್ಳೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಮಾಡಿಯಾರು ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆಯಿಂದ ಟ್ಯಾಕ್ಸನ್ನು ಕೊಡಲೇಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ.

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ)

ಜನತೆಯ ಮೇಲೆ ಹೇರಬಾರದ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ಹೇರಿ ಅವರಿಂದ ಹಣವನ್ನು ಬಹಳವಾಗಿ ವಸೂಲು ಮಾಡಿ ಏನೇನು ಅನುಕೂಲತೆಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪನೆ ಮಾಡಬೇಕೋ ಅಂತಹ ಅನುಕೂಲತೆಗಳು ಅವರಿಗೆ ನಿಜವಾಗಿ ಉಂಟಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಆ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

2-00 P.M.

[MR. DEPUTY SPEAKER in the Chair.]

ಇನ್ನು ಇರ್ರಿಗೇಷನ್ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್ಸ್ ವಿಷಯ. ಈಗ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಎರಡು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದು ಮೈನರ್ ಇರ್ರಿಗೇಷನ್ ಸ್ಕೀಮು, ಇನ್ನೊಂದು ಮೇಜರ್ ಇರ್ರಿಗೇಷನ್ ಸ್ಕೀಮು. ನಾವು ಅನೇಕ ಸಾರಿ ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದೇವೆ. ಇಡೀ ಭಾರತ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಇರ್ರಿಗೇಷನ್ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ರಾಜ್ಯವೆಂದರೆ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯ. ಶೇಕಡ ಏಳರಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ನೀರಾವರಿ ಸೌಕರ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿರತಕ್ಕ ರಾಜ್ಯವಾಗಿದೆ. ಇದು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ನೀರಾವರಿ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಎಷ್ಟು ತೀವ್ರತೆಯಿಂದ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತೋ ಅಷ್ಟು ತೀವ್ರತೆಯಿಂದ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಈ ಸರ್ಕಾರದ ಇಂತಹ ಬೇಜವಾಬ್ದಾರಿ ವರ್ತನೆಗೋಸ್ಕರವೇ ನಾನು ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಪದೇ ಪದೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನೀರಾವರಿ ಸೌಕರ್ಯಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಎಷ್ಟು ಹಣ ಖರ್ಚಾಗಿದೆ, ಪ್ರತಿಫಲ ಎಷ್ಟು ದೊರಕಿದೆ ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಅಳತೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಒಂದು ಮೆಷಿನ್ ಸಹ ಇಲ್ಲ. ಮೇಜರ್ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟಿಗೋಸ್ಕರ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರಲ್ಲಿ ಹೋರಾಟಮಾಡಿ ಹಣವನ್ನು ತಂದಿದ್ದೇವೆಂಬುದಾಗಿ ಧೀರತನದಿಂದ ಶ್ರೀಮಾನ್ ವೀರೇಂದ್ರ ಪಾಟೀಲ್ ಅವರು ಹೇಳಿದರು. ಈ ಧೀರತನ ಕೇವಲ ಅಸೆಂಬ್ಲಿ ಸದಸ್ಯರ ಮೇಲಿಲ್ಲ. ಆಲಮಟ್ಟಿಯಲ್ಲೂ ಮತ್ತು ನಾರಾಯಣಪುರದಲ್ಲೂ ಕಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಅಲ್ಲಿ ಅಸ್ತಿಭಾರ ಶಿಲೆಯನ್ನು ಹಾಕಿದ ಮಾತ್ರದಿಂದ ದೇಶಕ್ಕೆ ನೀರು ಬಂತೇ? ದೇಶದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಯಿತೇ? ಎಂಬುದಾಗಿ ನಾನು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ಹತ್ತಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಅನೇಕ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟುಗಳಿಂದ ಏನು ಪ್ರತಿಫಲ ಬರಬೇಕಾಗಿತ್ತೋ ಅದು ಇದುವರೆಗೂ ದೊರಕಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಭೂಮಿ ಸಾಗುವಳಿ ಆಗುವುದಕ್ಕೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಬಹಳ ತೀವ್ರತೆಯಿಂದ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಹೇಳುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ನೀರಾವರಿ ಸೌಕರ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಈ ಸರ್ಕಾರ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಕೆಲವು ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್ ಕೆಲಸಗಳ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಅದರಿಂದ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನಮಗೆಲ್ಲ ನಿರಾಶೆಯಾಗುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಅದೇನು ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು ಇದಕ್ಕೆ ಈ ಸರ್ಕಾರದ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಕಾರಣವೋ ಅಥವಾ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆ ಇಲ್ಲದಿರುವುದು ಕಾರಣವೋ, ಇದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಲೋಪವಿದೆಯೋ ಏನೋ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ರೀಜನಲ್ ಇಂಬ್ಯಾಲೆನ್ಸ್ ಹೋಗಬೇಕು. ಶ್ರೀಮಾನ್ ವೀರೇಂದ್ರ ಪಾಟೀಲ್‌ರವರು ಬಹಳ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಅಪ್ಪರ್ ಕೃಷ್ಣಾ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟಿಗೆ ಟೆಕ್ನಿಕಲ್ ಸ್ಯಾಂಕ್ಷನ್ ಸಹ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಿದರು. ನಾನು ಅದನ್ನು ಬಹಳ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾವೇರಿ, ಹೇಮಾವತಿ, ಹಾರಂಗಿ, ಕಂಬದಕಡ, ಈ ಯೋಜನೆಗಳು ಹತ್ತಾರು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದಿನಿಂದಲೇ ತಯಾರಾಗಿದ್ದರೂ ಏಕೆ ಕಾರ್ಯಗತವಾಗಿಲ್ಲವೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಈಗ ಅವುಗಳ ಅಂದಾಜು ಕೂಡ ತಯಾರಾಗಿವೆ ಎಂದು ಹೇಳುವಾಗ ಇನ್ನೂ ಇದುವರೆಗೂ ಟೆಕ್ನಿಕಲ್ ಸ್ಯಾಂಕ್ಷನ್ ಕೂಡ ಬಂದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವಕ್ಕೆ ಅಸ್ತಿಭಾರ ಶಿಲೆಯನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದೇವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹೇಮಾವತಿ ಎತ್ತರವನ್ನು ಕಡಮೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದು 15 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಯೋಜನೆಯಾಗಿದ್ದರೆ, ಇದಕ್ಕೆ ಮಂಜೂರಾಗಿರತಕ್ಕದ್ದು ಕೇವಲ 4 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಯೋಜನೆ ಮಾತ್ರ. ಅದೇ ರೀತಿ ಹಾರಂಗಿಯಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಅಂದಾಜನ್ನು ಕಡಮೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಒಂದು ಕಡೆ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಯೋಜನೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಎರಡು ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುತ್ತೇವೆ, ನೂರು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಾದರೂ ಪರವಾಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇವರಿಗೆ ರೀಜಿಯನಲ್ ಬ್ಯಾಲೆನ್ಸ್ ಎಂಬುದು ಬೇಡವೇ? ನೂರು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಒಂದು ಹೊಳೆಯ ಪಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದರೆ ಮತ್ತೊಂದು ಪಾತ್ರಕ್ಕೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸತಕ್ಕ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಕಳಂಕವನ್ನು ತಂದೊಡ್ಡಿದ್ದಾರೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇನ್ನು ನಾಲ್ಕನೆಯ

ಯೋಜನೆ ಮಾಡುವ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಈ ರೀಜಿಯನಲ್ ಇಂಬ್ಯಾಲೆನ್ಸ್ ಇರಬಾರದು. ಸರ್ವವ್ಯಾಪಕವಾಗಿ ಸಮನ್ವಯವಾಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಒಂದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹಂಚಿಕೆಮಾಡುವ ಕ್ರಮವನ್ನು ಇವರು ತಮ್ಮ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲದೆ ಹೋದರೆ, ನೀರಾವರಿಯಿಂದ ದೇಶಕ್ಕೆ ಫಲವೇನೂ ಆಗಲಾರದು. ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗೂ ಒಂದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹಣ ಹಂಚಿ ಕೆಲಸಮಾಡಿ ದಂತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ಒಂದೆರಡು ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ಈ ಬಗ್ಗೆ ಕೊಡಬಲ್ಲೆ. ಇದು ಮೇಜರ್ ಇರ್ರಿಗೇಷನ್ ವಿಷಯವಾಯಿತು. ಇನ್ನು ಮೈನರ್ ಇರ್ರಿಗೇಷನ್ ವಿಷಯ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಬಡ್ಜೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾದ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಇಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಕಡಮೆ ಇದ್ದರೆ ಅಂತಹವರಿಗೆ ಲಂಪ್‌ಸಮ್ಮಾಗಿ ಗ್ರ್ಯಾಂಟು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಹಾಸನ ಡಿವಿಜನ್ನಿಗೆ ಹಾಸನ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಅಪೆಂಡಿಕ್ಸ್ ನೋಡಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಮೈನರ್ ಇರ್ರಿಗೇಷನ್‌ಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಂತೆ ಒಂದು ಯೋಜನೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಅವರ ಒಂದು ಕಠೋರ ದೃಷ್ಟಿ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿದೆ. ಆದರೆ 175ನೇ ಪುಟವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಹಾಸನ ಡಿವಿಜನ್‌ಗೆ ಮೈನರ್ ಇರ್ರಿಗೇಷನ್ ಬಾಬಿಗಾಗಿ 1 ಲಕ್ಷ 60 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಖರ್ಚನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಡಿ. ಜತ್ತಿ.—ಕೆಲವು ಪ್ಲಾನುಗಳ ಅಂದಾಜುಗಳ ವಿವರಗಳು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಆ ರೀತಿ ಬಾರದೇ ಇದ್ದುದರಿಂದ There will be objection on the floor of the House that we will be including projects without complete plans and estimate. So we have been making lumpsum provision and then we will give priority to all these things. You need not have any fear about it.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ.—ಮಾನ್ಯ ಆರ್ಥಿಕ ಸಚಿವರಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದೇನೆಂದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಚರ್ಚೆಮಾಡುವ ವೇಳೆಗೆ ಆಯಾ ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಆಯಾ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಸದಸ್ಯರು ಅವರ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಗಮನವನ್ನು ಸೆಳೆಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇದರೊಳಗೆ ಆಯಾ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಹಾಗೆ ವಿವರವಾದ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಉಪಯೋಗವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಸಲಹೆ ಕೊಡಲಿಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ. ಇನ್ನು ಕೈಗಾರಿಕೆ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಾ ಮೈಸೂರು ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಒಂದಾನೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಹೊಂದಿತ್ತು. ನಾನು ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ವ್ಯವಸಾಯ ಕ್ಷೇತ್ರ ದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ನೀರಾವರಿ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಆದಾಯ ಶೇಕಡ 20ಕ್ಕಿಂತ ಜಾಸ್ತಿ ಹೋಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳು ಜಾಸ್ತಿ ಇರುವುದರಿಂದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಮಾಡಿ ದೇಶದ ಆರ್ಥಿಕಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಾಡತಕ್ಕ ಯೋಗ್ಯ ಸಂಪತ್ತು ಮೈಸೂರು ದೇಶಕ್ಕೆ ಇದೆ. ಕೈಗಾರಿಕಾ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ದೇಶ ಎಷ್ಟು ಮುಂದುವರಿಯಬೇಕೋ ಅಷ್ಟು ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಯಾವ್ಯಾವ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಯಾವ್ಯಾವ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಟೆಕ್ನಿಕಲ್ ನೋ—ಹೌ ಕೊಡಬೇಕು.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಡಿ. ಜತ್ತಿ.—ಅದನ್ನೂ ಮೆನ್‌ಷನ್ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ.—ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಏನೇನು ಸಾಧನೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಸಹ ತಿಳಿಸಬೇಕು. ಇನ್ನು ಕೈಗಾರಿಕೆ ಮತ್ತು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಫಂಡ್ ಮಾಡಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಮುಂದೆ ಸಹಾಯಮಾಡುತ್ತೇವೆಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅದು ಸರಿಯಾಗಿ ಕಾರ್ಯಗತವಾಗದೆ ಹಿಂದೆ ಆದ ಹಾಗೆ ಕಾಗದದ ಮೇಲೆಯೇ ಅವರ ಯೋಜನೆ ಎಲ್ಲಬಾರದು. ಈಗ ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಕಚ್ಚಾ ಫಿಲಂ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ ಮತ್ತು ನಂಜನಗೂಡಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ರಯಾನ್ ಸಿಲ್ಕ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದೀರಿ. ಅದೇನಾಯಿತೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಎರಡೂ ಕೂಡ ಒಂದು ನೀಲಗಿರಿ ಗುಡ್ಡಕ್ಕೆ ಹೋಯಿತು, ಇನ್ನೊಂದು ಇನ್ನಾವುದೋ ಒಂದು ಗುಡ್ಡಕ್ಕೆ ಹೋಯಿತು. ಅವು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಸ್ಥಾಪನೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಇದು ನಿಜವಾಗಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಇವರು ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಉತ್ತೇಜನ ಕೊಡದೆ ಮೈಸೂರಿನ ಪ್ರಕೃತಿ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ವಿಫಲರಾಗಿದ್ದಾರೆಂದು ನಾನು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮೈಸೂರು ಸುಂದರವಾದ ನಗರ. ಅಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಸೌಲಭ್ಯಗಳಿವೆ. ಅವುಗಳ ಪ್ರಯೋಜನ ಹೊಂದಿ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆಮಾಡ ತಕ್ಕ ರೀತಿ ನೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಆ ಒಂದು ಅವಕಾಶವನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನಾನು ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಯಾವನು ನಿಜವಾಗಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದಾನೋ ಅಂತಹವನಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಸೌಲಭ್ಯ ದೊರಕುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಕಾಳಸಂತೆಯಲ್ಲಿ ಕಚ್ಚಾಮಾಲುಗಳನ್ನು ಮಾರಾಟಮಾಡುತ್ತಾ ಯಾರು ಹಣವಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಲೈಸನ್ಸ್ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೋ ಅಂತಹವರಿಗೇ ಹೆಚ್ಚಿನ ಉತ್ತೇಜನ ಈ ಸರ್ಕಾರ ಕೊಡುತ್ತಾ ಇದೆ. ಈ ಕಚ್ಚಾ

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ)

ಮಾಲುಗಳನ್ನು ಕೊಡುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಅನ್ಯಾಯ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಆಗುತ್ತಾ ಇದೆ. ಅದಕ್ಕೊಂದು ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಮೊನ್ನೆ ಬೊಂಬಾಯಿಗೆ ಹೋದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ದೇಶ ಕೊಟ್ಟಂಥ ಸ್ಟೇನ್‌ಲೆಸ್ ಸ್ಟೀಲನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡು ಕೈಗಾರಿಕೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆಂದು ಅವರು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಹೇಳಿದರು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ನನಗೆ ಬಹಳ ನಾಚಿಕೆಯಾಯಿತು. ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಕಚ್ಚಾಮಾಲುಗಳು ಬೊಂಬಾಯಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿನ ಕೈಗಾರಿಕೋದ್ಯಮಿಗಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಅಲ್ಲಿ ಸಂಪತ್ತು ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತಾ ಇದೆ. ಇಂಥಾ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಯಾವನು ನೇರವಾಗಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರುತ್ತಾನೋ ಅಂತಹವನಿಗೆ ಕಚ್ಚಾ ಮಾಲುಗಳು ಸುಲಭವಾಗಿ ಸಿಕ್ಕುವ ಹಾಗೆ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದು ಸರ್ಕಾರದವರ ಆದ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯ.

ಇವೊತ್ತು ನಾನು ಬಹಳ ವಿಷಾದದಿಂದ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ಒಂದು ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿನ ಶಾಸನ ಸಭೆಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಅದು ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕಮಿಟಿಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಆ ಕಮಿಟಿಯ ಮುಖಾಂತರ ಅದನ್ನು ಹಂಚಿಕೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಆ ಕಮಿಟಿ ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದೆ ಎನ್ನತಕ್ಕ ವಿಚಾರವನ್ನು ನಾವು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ನಾನು ಆ ವರದಿಯನ್ನು ನೋಡಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೆಚ್ಚು ಗಮನವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು. ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯ ಮತ್ತು ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಬೆಳೆಯದೇ ಹೋದರೆ ದೇಶದ ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಸುಧಾರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೆಚ್ಚಿನ ಗಮನವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿಗಳ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಾ ಬಂದಿದೆ. ನಿಜವಾಗಿ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಕೆಲಸಮಾಡುವ ಜನಗಳಿಗೆ ಸೌಲಭ್ಯ ದೊರೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಇನ್‌ಫ್ಲೂಯೆನ್ಸ್ ಇರುವ ಜನಗಳಿಗೆ ಸೌಕರ್ಯಗಳು ದೊರೆಯುತ್ತವೆ. ಶ್ರೀಮಂತರಾಗಿರತಕ್ಕವರೇ ಹೆಚ್ಚು ಶ್ರೀಮಂತರಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎನ್ನುವ ಕೂಗು ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಲ್ಲೂ ಏಳುತ್ತಿದೆ. ಈ ಸಭೆಯ ಮುಖಾಂತರವೂ ಮತ್ತು ಹೊರಗಡೆಯಲ್ಲಿಯೂ ನಾನು ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಜನತೆಗೆ ಒಂದು ನಂಬಿಕೆಯನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡತಕ್ಕ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಮಾಡಬೇಕು. ಇವೊತ್ತಿನ ದಿನ ಗಾಂಧೀ ತತ್ವವನ್ನು ಹೇಳತಕ್ಕ ಜನ ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಜನ ದೇಶದ ಜನತೆಯ ಮುಂದೆ ತಮ್ಮ ಹೃದಯವನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ತೋರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅವರಿಗೆ 1947ನೇ ಇಸವಿಯಿಂದ ಆಚೆಗೆ ಸಂಪತ್ತು ಎಷ್ಟಿತ್ತು, ಆಸ್ತಿಪಾಸ್ತಿಗಳು ಎಷ್ಟಿದ್ದುವು, 1947ನೇ ಇಸವಿಯಿಂದ ಈಚೆಗೆ ಎಂದರೆ 1963ನೇ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಸಂಪತ್ತು ಎಷ್ಟು ಇದೆ, ಆಸ್ತಿ ಪಾಸ್ತಿ ಎಷ್ಟು ಇದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಜನತೆಗೆ ಹೇಳಿದರೆ ಆಗ ಜನತೆಗೆ ನಂಬಿಕೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಆ ರೀತಿ ಮಾಡಿದರೆ ಮುಂದೆ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬರತಕ್ಕವರಿಗೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯ ಕ್ರಮವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದು ಆಗದ ಹೊರತು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರವನ್ನು ನಿರ್ಮೂಲ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದರೆ ಅದು ಬರೀ ಬಾಯಿ ಮಾತಾಗುತ್ತದೆ. ಅದು ಕೃತಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈಗ ಹೈಪವರ್ ವಿಜಿಲೆನ್ಸ್ ಕಮಿಷನ್ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದು ಯಾವ ರೂಪವನ್ನು ತಾಳುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಕೊಡತಕ್ಕ ಅಧಿಕಾರವ್ಯಾಪ್ತಿ ಏನು, ಅದು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ವಿಜಿಲೆನ್ಸ್ ಕಮಿಷನ್ನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅದು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ದಿನೇ ದಿನೇ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರುವ ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರವನ್ನು ನಿರ್ಮೂಲ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ದಿನೇ ದಿನೇ ಲಂಚ ರುಷುವತ್ತು ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈ ಒಂದು ವಿಜಿಲೆನ್ಸ್ ಕಮಿಷನ್ ಅನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಅವೆಲ್ಲವೂ ಕಡಿಮೆಯಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ದೇಶಗಳಲ್ಲೂ ಬಹಳಮಟ್ಟಿಗೆ ಇವರು ಬೆನ್ನು ತಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವ ವಿಚಾರವೆಂದರೆ ಯೋಜನೆಗಳು. ಮೂರನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅದರ ಪ್ರಕಾರ ಇವರು ಏನು ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಎನ್ನತಕ್ಕ ವಿಷಯವನ್ನು ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಅರ್ಥಸಚಿವರು ತಮ್ಮ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಒಟ್ಟು 3ನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗೆ 250 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಈಗಾಗಲೆ 3 ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ 140 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಎಂದರೆ 5% ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಹಣವನ್ನು ಈಗಾಗಲೇ 3ನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗೆ ಖರ್ಚುಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ 3ನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗೆ ಬರಬೇಕಾದ್ದಂತಹ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ 62 ಭಾಗದಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು

ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆ, ಎರಡನೆ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆ ಮತ್ತು ಮೂರನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳು ಪೂರೈಸಿದ ನಂತರ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಈ ಯೋಜನೆಗಳ ಮುಖಾಂತರ ಎಷ್ಟು ಪ್ರಗತಿಯಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಅಳತೆಯು ಕೋಲು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಚಾರ. ಈ ಯೋಜನೆಗಳಿಂದ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ನಿರುದ್ಯೋಗ ನಿವಾರಣೆಯಾಗಿದೆ, ಅನ್ನದ ಅಭಾವ ನಿವಾರಣೆಯಾಗಿದೆ, ವಸತಿಯ ಅಭಾವ ನಿವಾರಣೆಯಾಗಿದೆ ಎಂಬುದು ಅಳತೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಕೋಲು. ಯಾವ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ನೋಡಿದರೂ ಮೂರನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ನಿರುದ್ಯೋಗಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ದಿನೇ ದಿನೇ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಆಹಾರದ ಕೊರತೆ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಜೀವನದ ವೆಚ್ಚ ಗಗನಕ್ಕೆ ಏರುತ್ತಿದೆ. ಇದೇ ಈ ಯೋಜನೆಗಳ ಫಲಿತಾಂಶದಿಂದ ನಮಗೆ ದೊರಕಿರತಕ್ಕ ಪ್ರತಿಫಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಈ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಫಂಡಮೆಂಟಲ್ ಮಿಸ್ಟೇಕ್ ಇದೆ. ಅದೇನೆಂದರೆ ಈ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ದೇಶದ ಎಲ್ಲಾ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನೂ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳದೆ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಹಾಕಿರತಕ್ಕದ್ದು. ಈ ಯೋಜನೆಗಳಿಂದ ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳಿಗೆ ಲಾಭವಾಗಿದೆ. ಶರಾವತಿ ಮತ್ತು ತುಂಗಭದ್ರಾ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ತಯಾರುಮಾಡುವಾಗ ಇಂಜಿನಿಯರುಗಳು ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಡಿಫೆಕ್ಟ್ ಇಟ್ಟಿರುತ್ತಾರೆ. ಅದು ಏನೆಂದರೆ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಎಗ್ಸಿಕ್ಯೂಟ್ ಮಾಡುವಾಗ ಇದು ಮೇಸರಿ ಡ್ಯಾಮ್, ಆಗಬೇಕು, ಇದು ಅರ್ಥನ್ ಡ್ಯಾಮ್ ಆಗಬೇಕೆಂದು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸುವುದು. ಹತ್ತು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಇದ್ದಂತಹ ಯೋಜನೆಯನ್ನು 20-25-30 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗೆ ಏರಿಸಿದಂತಹ ನಿದರ್ಶನಗಳನ್ನು ನಾವು ನೋಡಿದ್ದೇವೆ. ಇದು ನಮ್ಮದು ಬಡತನದ ದೇಶ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹಣವಿಲ್ಲ. ಪರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಬೇಡಿ ಕೋಟಿ ಕೋಟಿಗಟ್ಟಲೆ ಹಣವನ್ನು ತಂದು ಮತ್ತು ಬಡಜನತೆಯ ಮೇಲೆ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ಹಾಕಿ ಅದರಿಂದ ವಸೂಲು ಮಾಡಿದಂತಹ ಹಣವನ್ನು ಲೆಖ್ಖಾಚಾರವಿಲ್ಲದೆ ಖರ್ಚುಮಾಡಿದರೆ ಯಾವ ಯೋಜನೆ ತಾನೆ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತದೆ. ಆ ರೀತಿ ಮಾಡಿದರೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸಾಧನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುತ್ತದೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇವೊತ್ತು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಮೂರು ಯೋಜನೆಗಳು ಆದಾಗ್ಯೂ ಕೂಡ ಏನು ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದೆ, ಏನು ಉತ್ಪಾದನೆ ನಡೆದಿದೆ ! ನಿರುದ್ಯೋಗಿಗಳಾಗಿರತಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕೊಡತಕ್ಕ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆಯೇ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಬೃಹದಾಕಾರವಾದ ದೇಶದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಪರಿಹಾರ ಮಾಡುವುದು ಸರ್ಕಾರದ ಪವಿತ್ರ ಕರ್ತವ್ಯವಲ್ಲವೇ ? ಈ ಯೋಜನೆಗಳಿಂದ ಜನಗಳ ಜೀವನದ ಅಂತಸ್ತನ್ನು ಏನಾದರೂ ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಯೇ ಎಂದರೆ ಆ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ವಿಫಲರಾಗಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ನಾನು ವಿಷಾದದಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಇನ್ನು ನಾನು ಹೆಚ್ಚು ಇಲಾಖೆಗಳ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಹೋಗದೆ ಈ ಸರ್ಕಾರದ ಹಣದ ಮುನ್ನೂಚನೆಯ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ತೋರಿಸಿರುವ ಕೆಲವು ಇಲಾಖೆಗಳ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಮಾತ್ರ ನಾನು ಮಾತನಾಡುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಇಲಾಖೆಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಂತೆ ಕೆಲವು ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದ ದುರದೃಷ್ಟವೋ ಏನೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ವಿದ್ಯಾ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಂದೇಹ ಮತ್ತು ಸಂಶಯ ಬಂದಿದೆ. ಈ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಏನೋ ಗಲಿಬಿಲಿ, ಏನೋ ಗಡಿಬಿಡಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಇದೆ. ಈ ಒಂದು ಅಂಶ ದೇಶದ ಎಲ್ಲಾ ಮೂಲೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಹರಡಿದೆ. ಯಾವ ಒಂದು ಕ್ಷೇತ್ರದಿಂದ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯೆ ಬೆಳೆಯಬೇಕೋ ಯಾವ ಒಂದು ಕ್ಷೇತ್ರದಿಂದ ಜ್ಞಾನದ ಚಿಲುಮೆ ಹರಡಬೇಕೋ ಅಂಥಾ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಗಡಿಬಿಡಿ ಇದೆ. ಅಂಥಾ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಸಂಶಯ ಮತ್ತು ಸಂದೇಹಗಳು ಬೆಳೆದರೆ ಯಾವ ದೇಶ ಹಿಂದುಳಿದ ದೇಶವಾಗಿದೆಯೋ ಅದು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅನೇಕ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಇಲಾಖೆಗೆ ಮಾಡಿದ್ದರೂ ಮಾನ್ಯ ವಿದ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿಗಳು ನಾವು ಮಾಡಿದಂತಹ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಸಂಶಯದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾರೆ. ಇದೇ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಕ್ಕೆ ವೈಸ್-ಛಾನ್ಸಲರನ್ನು ನೇಮಕಮಾಡುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಸಾರಿ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು, ಪ್ರತಿಭಾವಂತರು, ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು ಇದ್ದರೂ ಹೊರಗಿನ ಒಬ್ಬರನ್ನು ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಕ್ಕೆ ವೈಸ್-ಛಾನ್ಸಲರ್ ಆಗಿ ನೇಮಕಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ನಾವು ಹೇಳಿದಂತೆ ಮಾಡಬಾರದು ಎಂದು ನಮ್ಮ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಕ್ಕೆ ಬೇರೊಬ್ಬರನ್ನು ವೈಸ್-ಛಾನ್ಸಲರಾಗಿ ತಂದಿದ್ದಾರೆ. ಚಂಡಿ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಂತೆ, ಇವರು ಹೇಳಿದಂತೆ ಮಾಡಬಾರದು ಎನ್ನುವಂಥಾ ಮನಸ್ಸು ಇವರಿಗೆ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿದೆ. ಚಂಡಿ ಕಥೆಯು ತಮಗೆಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿರಬಹುದು.

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ)

ಚಂಡಿ ಕಥೆಯನ್ನು ವಿದ್ಯಾಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಓದಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ಜೈಮಿನಿ ಭಾರತದ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ನಾನು ತಂದಿದ್ದೆ. ಅವರು ಹೊರಟು ಹೋದರು. ಉದ್ದಾಲಕನೆಂಬ ಋಷಿಗೆ ಚಂಡಿ ಎಂಬ ಹೆಂಡತಿ ಇದ್ದಳು. ಆತನು ಏನು ಹೇಳಿದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಆಕೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು ಮತ್ತು ಹಾಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಯಾರೋ ಅತಿಥಿಗಳು ಅವರಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವವರಿದ್ದರು. ಅವರನ್ನು ಸತ್ಕರಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಹೆಂಡತಿ ತಾನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ ನಾಳೆ ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಯಾರೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ, ನೀನು ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಬೇಡ, ಎಂದು ಹೇಳಿದ. ಅದಕ್ಕೆ ಆತನ ಹೆಂಡತಿಯು ನಾನು ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿಯೇ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ, ಯಾರನ್ನಾದರೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಮರುದಿನ ಅತಿಥಿಗಳು ಬಂದರು, ಊಟ ಆಯಿತು. ಅತಿಥಿಗಳು ಹೊರಟು ಹೋದರು. ಇನ್ನೊಂದು ದಿನ ಶ್ರಾದ್ಧ ಮಾಡಬೇಕಾಯಿತು. ಆಗಲೂ ಆತ ನಾನು ನಾಳೆಯ ದಿನ ನಮ್ಮ ತಂದೆಯ ಶ್ರಾದ್ಧವನ್ನು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ ಮುಂತಾಗಿ ಹೇಳಲು ಹೆಂಡತಿಯಾದವಳು ನೀವು ಶ್ರಾದ್ಧವನ್ನು ಮಾಡಲೇಬೇಕು ಎಂದು ಹಠ ಹಿಡಿದಳು. ಋಷಿಗಳು ಶ್ರಾದ್ಧವನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಶ್ರಾದ್ಧ ನೆರವೇರಿತಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ಸಂತೋಷದಲ್ಲಿ ಪಿಂಡವನ್ನು ಹೊಳೆಗೆ ಹಾಕಬೇಕು ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಹೇಳಿದರು. ಆಕೆ ಅದನ್ನು ಬೀದಿಗೆ ಹಾಕಿದಳು. ಅದರಿಂದ ಋಷಿಗೆ ಕೋಪ ಬಂತು. ಆತನು ಕೊಟ್ಟ ಶಾಪದ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಆಕೆ ಶಿಲೆಯಾದಳು. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಚಂಡಿ ಕಥೆಯಂತೆ ಹಟಮಾರಿತನದಿಂದ ಜನತೆಯ ಶಾಪಕ್ಕೆ, ಪ್ರಕೋಪಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಬೇಡಿ, ಜನತೆಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ತಾವು ತಲೆಬಾಗಲೇ ಬೇಕು. ಮೈಸೂರು ಜನತೆ ಏನು ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ತನ್ನ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳ ಮುಖಾಂತರ ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆಯೋ ಅದರಂತೆ ನಡೆಯಿರಿ. ಈ ರೀತಿಯ ಉದ್ಧಟತನ ಸಲ್ಲದು. ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದಲ್ಲಿ ಇದು ಖಂಡಿತ ಸಲ್ಲದು ಎಂದು ಪದೇ ಪದೇ ವಿದ್ಯಾಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಇವತ್ತು ಕೂಡ ಸವಿನಯದಿಂದ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ; ತಾವು ದಯವಿಟ್ಟು ಈ ಶಾಸನ ಸಭೆಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಮನ್ನಣೆಯನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು.

ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ವಿವಾದಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿರುವ ವಿಷಯವೆಂದರೆ ಸೆಕಂಡರಿ ಎಜುಕೇಷನ್ ರಿಫಾರ್ಮೇಷನ್. 11 ಮತ್ತು 12ನೇ ಸ್ಟಾಂಡರ್ಡ್ ಎಂದು ಏನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಅದು ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿರಬೇಕೇ ಅಥವಾ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿರಬೇಕೇ ಎನ್ನುವ ವಿಚಾರ. ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಒಂದು ವಿಚಾರವನ್ನು ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಏನೆಂದರೆ 11ನೇ ಸ್ಟಾಂಡರ್ಡ್ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿರಬೇಕು, 12ನೇ ಸ್ಟಾಂಡರ್ಡ್ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಈಗಿನ ಪಿ. ಯು. ಸಿ. ಹಾಗೆ ಇರಬೇಕು ಎಂದು ಯು. ಜಿ. ಸಿ. ಅವರು ಹೇಳಿರುವ ಪ್ರಕಾರ ಇವು ಈಗಿನ ಪಿ. ಯು. ಸಿ. ನಂತೆ ಆಗುತ್ತವೆ ಎಂದು. ಎಂದರೆ ಹಿಂದಿನ ಇಂಟರ್‌ಮೀಡಿಯೆಟ್ ತರಗತಿಗಳಿದ್ದ ಹಾಗೆ. ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಿರುವ ಪ್ರಕಾರ ಜೂನಿಯರ್ ಇಂಟರ್‌ಮೀಡಿಯೆಟ್ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿಯೂ, ಸೀನಿಯರ್ ಇಂಟರ್‌ಮೀಡಿಯೆಟ್ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಅಧೀನದಲ್ಲಿಯೂ ಇರಬೇಕು ಎಂದು ಅದನ್ನು ಭಾಗ ಮಾಡತಕ್ಕ ನೀತಿಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದವರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ, ಇದು ಒಂದೇ ಕೋರ್ಸ್ ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ಅವೆರಡು ಸ್ಟಾಂಡರ್ಡ್‌ಗಳೂ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬೇಕು ಎಂದು ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ವಿದ್ಯಾಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳುತ್ತಿರುವಂತೆ 11ನೇ ಸ್ಟಾಂಡರ್ಡ್ ಹೈಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಸೇರಿದರೆ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಆಗತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಹೈಸ್ಕೂಲಿನ ದರ್ಜೆಗೆ ಇಳಿಸಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ಬಹಳ ಕೆಟ್ಟ ಪರಿಣಾಮ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಮೇಲೆ ಆಗುತ್ತದೆ. 11ನೇ ಸ್ಟಾಂಡರ್ಡ್‌ನ್ನು ಹೈಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಸೇರಿಸುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ, ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ನೀತಿಯಲ್ಲ, ಕ್ರಮವಲ್ಲ ಎಂದು ಅಕಾಡೆಮಿಕ್ ಕೌನ್ಸಿಲ್‌ನವರು ಸಾರಿ ಸಾರಿ ಹೇಳಿದರೂ ಕೂಡ ಹಟಮಾರಿತನದಿಂದ ಮಾಡಿಯೇ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ವಿದ್ಯಾಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳತಕ್ಕದ್ದು ದೇಶಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಕೆಟ್ಟದ್ದು, ಈ ಪ್ರಯೋಗವನ್ನು ಮುಂದಿನ ಪೀಳಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ತಮ್ಮ ಹಟಮಾರಿತನದಿಂದ ಮಾಡಬೇಡಿ ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. 11 ಮತ್ತು 12ನೇ ಸ್ಟಾಂಡರ್ಡ್ ನಡೆಸಲು ಬೇಕಾದರೆ ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಜೂನಿಯರ್ ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ, ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ಪಠ್ಯ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಅವುಗಳನ್ನು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆಗೆ ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು ಒಂದು ಸಂಪ್ರದಾಯವನ್ನು ಹಾಕುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನಪಡಬೇಕು. ತಜ್ಞರು ಏನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ ಆ ಅಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ವಿರೋಧವಾಗಿ ಹೋಗತಕ್ಕ ನೀತಿಯನ್ನು ವಿದ್ಯಾಮಂತ್ರಿಗಳು ಅನುಸರಿಸಬಾರದೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಹಾಗೇನಾದರೂ ಮಾಡಿದರೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಕೊಡಲಿ ಪೆಟ್ಟು ಹಾಕಿದ ಹಾಗೆ ಆಗುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ.

ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಹಂಗಾಮಿ ಲೆಕ್ಚರರುಗಳು ಮತ್ತು ಟೀಚರುಗಳು ಇದ್ದಾರೆ; ಅವರನ್ನು ಆಯಾ ಹುದ್ದೆಗಳಲ್ಲಿ ಖಾಯಂ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದಾಗ, ಅವರು ಪ್ರಪ್ರಥಮವಾಗಿ ನಮ

ರಾಜ್ಯದ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಾಗಿ ಬಂದಾಗ ಅದನ್ನು ಕೂಡಲೇ ಸರಿಪಡಿಸುತ್ತೇನೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಈಗ ಇರತಕ್ಕದ್ದು ಸರಿಯಿಲ್ಲ, ಅವರಿಗೆ ಖಾಯಂ ಆದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಕೊಡಲೇಬೇಕು, ಅವರು ಕಾರ್ಖಾನೆಯ ಕೆಲಸಗಾರರಂತೆ ಆರು ತಿಂಗಳು ಕೆಲಸಮಾಡಿ ಆರು ತಿಂಗಳಾದ ಮೇಲೆ ಮೇ ತಿಂಗಳಿನಲ್ಲಿ ಕೊಲಿಜಿಯೇಟ್ ಎಜುಕೇಷನ್ ಡೈರೆಕ್ಟರ್ ಆಫೀಸ್ ಅಥವಾ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಕುಲಪತಿಗಳ ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡತಕ್ಕ ಕೆಲಸ ಬೇಡ, ಖಾಯಂ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡ ಜನ ಇದುವರೆಗೂ ಕೂಡ ಅದನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಿಲ್ಲ. ಮೊನ್ನೆ ಸರ್ದಾರ್ ಫಣಿಕ್ಕರ್ ಅವರು ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಕುಲಪತಿಗಳಾಗಿ ಬಂದಾಗ ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೇಳಿದರು : ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವ ವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಅರ್ಧದಷ್ಟು ಜನ ಹಂಗಾಮಿಯಾಗಿ ಲೆಕ್ಚರರುಗಳಾಗಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಇದು ಮಾರವಾಡಿ ಅಂಗಡಿಯೋ ಎನ್ನುವ ಹಾಗೆ ಇದೆ, ಯಾವಾಗ ಬೇಕಾದರೂ ಬರಬಹುದು, ಯಾವಾಗ ಬೇಕಾದರೂ ಹೋಗಬಹುದು, ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಆಗಬಾರದು ಅವರಿಗೆ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಖಾಯಂ ಆದ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಕಲ್ಪನೆ ಮಾಡಿಕೊಡತಕ್ಕದ್ದು ವಿದ್ಯಾ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ, ವಿಶ್ವ ವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಶ್ರೇಯೋಭಿವೃದ್ಧಿಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಒಳ್ಳೆಯದು ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಆ ರೀತಿ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಪಣ ತೊಟ್ಟರು. ಆದರೆ ದುರ್ದೈವವಶಾತ್ ಅವರು ಕಣ್ಮರೆಯಾದರು. ನಾನು ವಿದ್ಯಾಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ: ಹಂಗಾಮಿಯಾಗಿರುವ ಲೆಕ್ಚರರುಗಳಿಗೆ ಖಾಯಂ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ನೀವು ಮಾಡಿಕೊಡಿ, ಅದರಿಂದ ವಿದ್ಯೆಗೆ ಸೌಲಭ್ಯವನ್ನು ಒದಗಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಹಾಗೆ ಆಗುತ್ತದೆ, ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಸ್ಥಿಮಿತ ಬರುತ್ತದೆ. ಅವರು ಪಾಠಪ್ರವಚನಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೇಳುವಂಥ ಶಕ್ತಿ ಸಿಕ್ಕುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಸರ್ಕಾರಿ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ನೂರಾರು ಜನ ಹಂಗಾಮಿ ಲೆಕ್ಚರರುಗಳು ಮತ್ತು ಟೀಚರುಗಳು ತಮ್ಮ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಹಕ್ಕುಗಳ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಹೈಕೋರ್ಟಿಗೆ ಹೋದರು. ಹೈಕೋರ್ಟಿನವರು ಏನು ಹೇಳಿದರೆಂದರೆ ಈ ರೀತಿ ಆರಾರು ತಿಂಗಳಿಗೆ ಮನೆಗೆ ಕಳಿಸುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ, ಅವರನ್ನು ಖಾಯಂ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಹೈಕೋರ್ಟಿನವರು ಹೇಳಿದಂತೆ ಮಾಡದೆ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಏನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದರೆ ಸುಪ್ರೀಂ ಕೋರ್ಟಿಗೆ ಹೋಗೋಣ ಅಲ್ಲಿ ಜಯಿಸೋಣ ಎಂದು. ಹಂಗಾಮಿಯಾಗಿರುವವರಿಗೆ ನ್ಯಾಯ ದೊರಕಿಸಿಕೊಡದೆ ಈ ರೀತಿ ಹಟಮಾರಿತನವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳಮೇಲೆ ಈ ರೀತಿಯ ಹಟಮಾರಿತನ ಬೇಡ, ಮಾಡಿರುವ ತಪ್ಪನ್ನು ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳಿ, ತಪ್ಪನ್ನು ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕ ಆತ್ಮಶಕ್ತಿ ನಿಮಗೆ ಬೇಕು, ಹೈಕೋರ್ಟಿನವರು ಏನೊಂದು ತೀರ್ಪನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟುಬಿದ್ದು ಅದನ್ನು ಕಾಯಾ ವಾಚಾ ಮನಸಾ ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ತಂದು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ಉಪಕಾರವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ನಾನು ತಮ್ಮ ಮುಖಾಂತರ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಡಿ. ದೇವರಾಜ ಅರಸ್.—ಸುಪ್ರೀಂ ಕೋರ್ಟಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಎಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದೇವೆ ?

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ.—ಹೈಕೋರ್ಟ್ ಕೊಟ್ಟ ಆರ್ಡರನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳದು ಒಂದು ದಾರಿ, ವಿದ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿಗಳದು ಒಂದು ದಾರಿ ಹೀಗಾಗಿದೆ. ನನಗೆ ತಿಳಿದು ಬಂದಿರುವ ಪ್ರಕಾರ ಸುಪ್ರೀಂ ಕೋರ್ಟಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆಂದು ಇದೆ. ಸುಪ್ರೀಂ ಕೋರ್ಟಿಗೆ ಹೋಗದೆ ಇರುವುದಾದರೆ ಹೈಕೋರ್ಟಿನ ತೀರ್ಪನ್ನು ಕಾರ್ಯಾಚರಣೆಗೆ ಕೊಡಿರಿ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಅದರಿಂದ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಎಂ. ಸಿ. ಬಸಪ್ಪ (ಚಾಮರಾಜನಗರ).—ಸುಪ್ರೀಂ ಕೋರ್ಟಿಗೆ ಹೋಗಬಾರದೇ ?

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ.—ಹಂಗಾಮಿಯಾಗಿರುವವರಿಗೆ ಸರ್ಕಾರವೇ ರಕ್ಷಣೆ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಹಾಗೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅವರೇನೋ ಕೋರ್ಟಿಗೆ ಹೋದರು. ಹೈಕೋರ್ಟ್ ತೀರ್ಪನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿತು. ಆ ಪ್ರಕಾರ ನಡೆಯದೆ, ಹಂಗಾಮಿಯಾಗಿರುವವರನ್ನು ಖಾಯಂ ಮಾಡಿ ಅವರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡದೆ ಹಟಮಾರಿತನದಿಂದ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಆ ರೀತಿ ಮಾಡಬೇಡಿ ಎಂದು ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಸಿ. ಜೆ. ಮುಕ್ಕಣ್ಣಪ್ಪ.—ಹಟಮಾರಿತನವಲ್ಲ, ವಿದ್ಯಾಮಂತ್ರಿಗಳ ಸಣ್ಣತನ.

2-30 P.M.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ.—ಅಷ್ಟು ದೂರ ಹೋಗುವುದು ಬೇಡ. ಈ ಹೊತ್ತು ಡಾಕ್ಟರ್ ಲಕ್ಷ್ಮಣ ಸ್ವಾಮಿ ಮೊದಲಿಯಾರರ ಸಮಿತಿಯನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಹಿಂದೆ 1957-58ನೆಯ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ಮತ್ತು ಕರ್ಣಾಟಕ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳ ಉಪಕುಲಪತಿಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಒಂದು ಸಮಿತಿಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರು. ಏಕರೂಪತೆಯನ್ನು ಸಾಧನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಸಲಹೆ ಮಾಡಲು ಆ ಸಮಿತಿಯನ್ನು ನೇಮಿಸಿದ್ದರು. ಆ ಸಮಿತಿಯ ವರದಿ ಏನಾಯಿತು ?

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ)

ಸರಕಾರ ಆ ವರದಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಸಲಹೆಗಳ ಮೇಲೆ ಏನು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಇದುವರೆಗೂ ಹೇಳಿಲ್ಲ. ಈ ಹೊತ್ತು ಪುನಃ ಅದೇ ಲಕ್ಷ್ಮಣಸ್ವಾಮಿ ಮೊದಲಿಯಾರ್ ಅವರ ನೇತೃತ್ವದಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ಮತ್ತು ಕರ್ಣಾಟಕ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳ ಉಪಕುಲಪತಿಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಒಂದು ಸಮಿತಿಯನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದೇ ರೀತಿಯ ಸಮಿತಿಯನ್ನು ಈಗ ಪುನಃ ಮಾಡುವುದರಿಂದೇನು ಪ್ರಯೋಜನ? ಹಿಂದಿನ ಸಮಿತಿಯ ವರದಿಯೇನೆಂದು ನೋಡದೆ, ಅದನ್ನು ಕಾರ್ಯಾಚರಣೆಗೆ ತರದೆ ಪುನಃ ಒಂದು ಸಮಿತಿ ಮಾಡುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ತಮ್ಮ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಇದೊಂದು ನೆಪವೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಸರಕಾರ ಇಂಥ ಉದ್ಯಮಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿರುವುದು ತಪ್ಪು. ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ [illegible] ಚಾಗ್ಲಾ ಅವರು ವಿದ್ಯಾಮಂತ್ರಿಗಳಾಗಿ ಬಂದ ತಕ್ಷಣ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರು. ವಿದ್ಯಾ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಐವತ್ತು ಸಮಿತಿಗಳಿದ್ದವು. ಅವುಗಳನ್ನು ರದ್ದುಮಾಡಿ ಇಲಾಖೆಯನ್ನು ಪುನರ್ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹಿಂದೆ ವಿದ್ಯಾ ಇಲಾಖೆಯ ನೇತೃತ್ವವನ್ನು ವಹಿಸಿದವರಿಂದ ಸಮಿತಿಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದವೆಂದು ಅವುಗಳನ್ನು ವಜಾ ಮಾಡಿದರು. ಹಿಂದೆ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ವಿದ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿಗಳು ನಮ್ಮ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಕ್ಕೆ ಉಪಕುಲಪತಿಗಳಾಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ನಮ್ಮ ದುರದೃಷ್ಟವೋ ಏನೋ. ಇದು ನಮ್ಮ ದೇಶದ ದುರದೃಷ್ಟವೆಂದು ನನ್ನ ಭಾವನೆ. ನಮ್ಮ ಸರಕಾರ ಇಂಥ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಚಂಡಿಯ ಕತೆಯಂತೆ ಮಾಡಬಾರದು. ನಾನು ಶ್ರೀಮಾಲಿಯವರನ್ನು ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿ ಟೀಕೆ ಮಾಡದೇ ಇರಬಹುದು; ಅವರಲ್ಲಿ ಗೌರವವಿದೆ. ಆದರೆ ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಕ್ಕೆ ಉಪಕುಲಪತಿಗಳಾಗಿ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಅವರಿಗೆ ಯಾವ ಹಕ್ಕೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಘಂಟಾಘೋಷವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅವರಿಗೆ ಉಪಕುಲಪತಿಗಳಾಗುವುದಕ್ಕೇನು ಅರ್ಹತೆಯಿದೆ? ಅಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರಚ್ಯುತರಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಈ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಕೆಲಸ ಕೊಡಬೇಕೆಂದರೆ, ಅದು ಯಾವ ನ್ಯಾಯ? ಇದೇನೂ ಪರರಿಗೆ ತವರೂರಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಜನ ತಜ್ಞರಿದ್ದಾರೆ. ನಮಗೆ ಶಕ್ತಿಯಿದೆ. ನಿಮಗೆ ಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನೀವು ಬಿಟ್ಟುದೂರ ಹೋಗಿ, ನಾವು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆಂದು ಸರಕಾರದವರಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತೇವೆ. ಉದ್ಧಟತನದಿಂದ ದೇಶವನ್ನು ಪರರಿಗೆ ಪಾಲುಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವರಿಗೇನು ಅಧಿಕಾರವಿದೆ ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಪಿ. ರೇವಣಸಿದ್ದಪ್ಪ.—ಇಲ್ಲೇ ಎಷ್ಟೋ ಜನರಿಗೆ ಮಂತ್ರಿ ಪದವಿಗಳು ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ, ಅವರಿಗೇ ಈ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಕೊಡಬಹುದು!

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ.—ಈ ಹೊತ್ತು ಸಮಾಜವಾದದ ಗುರಿಯತ್ತ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಪೋಲೀಸರು ಜನತೆಯ ಮಿತ್ರರಾಗಿರಬೇಕು. ಜನತೆಯ ಸಹಕಾರ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿರಬೇಕು. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕಾಕಿ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಪೋಲೀಸರು ಬಂದರೆ ಜನರು ಹೆದರುತ್ತಾರೆ. ಪೋಲೀಸರ ಆಡಳಿತ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದೆ! ನಮ್ಮ ಪೋಲೀಸ್ ಖಾತೆಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಗಜಗಾಂಭೀರ್ಯದವರು. ಈ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಅವರು ಚುರುಕಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ.........

ಶ್ರೀ ಸಿ. ಜೆ. ಮುಕ್ಕಣ್ಣಪ್ಪ.—ಗಜಗಮನೆ, ಮಂದಗಮನೆ, ಎಂದರೆ ಹೆಂಗಸರು, ಈ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೆಂಗಸರೆ?

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ.—ಗಜ ಗಾಂಭೀರ್ಯ ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ.

ಅವರ ಹಿತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ, ಈ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಾಗಿ ಆಡಳಿತ ನಡೆಸದಿದ್ದರೆ ಇದರಿಂದ ದೇಶಕ್ಕೆ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಪೋಲೀಸರ ನಡವಳಿಕೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರತಿ ದಿನವೂ ಏನಾದರೂ ದೂರು ನನಗೆ ಬರುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಅವರು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಅತ್ಯಾಚಾರ, ಅನಾಚಾರಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ದೂರುಗಳು ಬರುತ್ತಿವೆ. ಪೋಲೀಸ್ ಇನ್ಸ್‌ಪೆಕ್ಟರಾದವನು ತಾನೊಬ್ಬ ಮಹಾರಾಜ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಪೋಲೀಸರು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ನೀಚಕೃತ್ಯಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ನಾಗರಿಕತೆಯನ್ನೇ ಹಾಳು ಮಾಡುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಲಂಚದ ಅವತಾರವಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಜನರಲ್ಲಿ ಪಾರ್ಟಿಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿ, ಜಗಳಗಳನ್ನು ತಂದು ಹಾಕಿ, ಎರಡು ಕಡೆಯವರಿಂದಲೂ ಲಂಚವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕಾನೂನು ಮತ್ತು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು, ಶಾಂತಿ ಮತ್ತು ಶಿಸ್ತನ್ನು ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲು ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಜನರು ಶಾಂತಿಯಿಂದ ನೆಮ್ಮದಿಯಿಂದ ವಾಸಮಾಡುವ ಶಕ್ತಿ ಇಲ್ಲದಂತಾಗಿದೆ. ರಾಯಚೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯ ಇಡಪನೂರು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ದುರ್ಘಟನೆ ನಮ್ಮನ್ನು ತಲೆಬಾಗಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿದೆ. ಇಪ್ಪತ್ತು ಜನರನ್ನು ಹಗಲು ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲೇ ಸೀಮೆಯೆಣ್ಣೆ ಸುರಿದು ಸುಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇದಕ್ಕಿಂತ ಕೆಟ್ಟ ನಿದರ್ಶನವೇನಿದೆ? ಇದು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವಕ್ಕೆ ಅರ್ಹವಾದ ರಾಜ್ಯವೇ ಎಂದು ಯೋಚನೆ ಮಾಡುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ

ಬಂದಿದೆ. ಬೆಳಗಾಮಿನಲ್ಲಿ ಇದೇ ರೀತಿ ಮರಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿ ಸುಟ್ಟರು, ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಲೂಟಿ ಮಾಡಿದರೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ಹೀಗೆ ಪೋಲೀಸರು ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ವಹಿಸದೇ ಹೋದರೆ ಈ ಇಲಾಖೆಯಿಂದೇನು ಪ್ರಯೋಜನ? ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲ ಕಾರಣ, ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಕೈ ಹಾಕುತ್ತಿರುವುದು, ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಕೈ ಹಾಕುತ್ತಿರುವುದು. ಒಬ್ಬ ಸಬ್ ಇನ್ಸ್ಪೆಕ್ಟರ ವರ್ಗವಾದರೆ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಅದನ್ನು ರದ್ದು ಮಾಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ನನ್ನ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸಬ್ ಇನ್ಸ್ಪೆಕ್ಟರ ವರ್ಗವಾದರೆ, ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಆತನನ್ನು ವರ್ಗ ಮಾಡಬಾರದೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಹೀಗೆ ಒಬ್ಬ ಸಬ್‌ಇನ್ಸ್ಪೆಕ್ಟರ ವರ್ಗದ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿ ಕೈ ಹಾಕಿದರೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಜನರಿಗೆ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ? ಮಾಜಿ ಶಾಸನ ಸಭಾ ಸದಸ್ಯನ ಮೇಲೆ ಕೈ ಮಾಡಿದರು, ಪ್ರಾಣಾಪಾಯವಾಗಿತ್ತೆಂದು ದೂರು ಕೊಟ್ಟರೆ, ಅದರ ತನಿಖೆಗೆ ಪೋಲೀಸರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದರು, ಅವರು ಅದೆಲ್ಲ ಇಲ್ಲ, ಕಡ್ಡಿಯಲ್ಲಿ ಚುಚ್ಚಿದರೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಈ ನವ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಪೋಲೀಸರನ್ನು ಹತೋಟಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮಂತ್ರಿಗಳು ಬಂದರೆ ನನ್ನ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದರೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. ಪೋಲೀಸರ ದೌರ್ಜನ್ಯ ಬಹಳ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಹೀಗಾಗಬಾರದು. ಜನರು ನಿರಾತಂಕವಾಗಿ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಅವಕಾಶವಿರುವ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕಟ್ಟಬೇಕು. ಪೋಲೀಸರೇ ಸಮಾಜವನ್ನಾಳುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬರಬಾರದು. ನಾನೊಬ್ಬ ಹೇಳುವುದಲ್ಲ, ಅನೇಕ ಸದಸ್ಯರು ದೂರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸದಸ್ಯರೇ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಪೋಲೀಸರು ಏನೇನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆಂಬುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತು. ನಾನೂ ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಪೋಲೀಸ್ ಇನ್ಸ್ಪೆಕ್ಟರ್ ಜನರಲ್‌ರವರ ಕಚೇರಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಖದೀಮರು ಸೇರಿದ್ದಾರೆಂದು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಬೇರೆ ಕಡೆ ಇರುವವರನ್ನು ಎರಡು ಮೂರು ವರ್ಷಗಳಿಗೊಮ್ಮೆ ವರ್ಗ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಆ ಕಚೇರಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಐದಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ, ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲದಿಂದಿದ್ದಾರೆ.

ಶ್ರೀ ಡಿ. ದೇವರಾಜ ಅರಸ್.—ಪೋಲೀಸ್ ಅಧಿಕಾರಿಯನ್ನು ವರ್ಗ ಮಾಡಿದ್ದುದನ್ನು ರದ್ದು ಮಾಡಿದರೆಂದು ಹೇಳಿದಿರಿ. ಆ ಅಧಿಕಾರಿ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಕೆಟ್ಟ ಮನುಷ್ಯನಾಗಿದ್ದರೆ ಆತನನ್ನು ಬೇರೆ ಕಡೆ ವರ್ಗ ಮಾಡಿದುದರಿಂದೇನು ಅನುಕೂಲವಾದ ಹಾಗಾಯಿತು?

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ.—ವರ್ಗ ಮಾಡಿ, ಏನಾದರೂ ಮಾಡಿ. ವರ್ಗ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಏಕೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಬೇಕು?

Sri D. DEVARAJ URS.—If a person is corrupt, his mere transfer from one place to another will not provide the answer to such a situation. The proper thing to do is to ask the Government to find out the culprit, point out his mistake and give him proper punishment.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಪಿ. ರೇವಣಸಿದ್ದಪ್ಪ.—ಅವರು 13 ಸುಳ್ಳು ಕೇಸುಗಳನ್ನು ಹಾಕಿದ್ದರು ಅವರ ಮೇಲೆ ಏನು ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಿ? ಆ ಪೋಲಿಸ್ ಇನ್ಸ್‌ಪೆಕ್ಟರ್ ಕಳಿಸಿದ 15 ಕೇಸುಗಳಲ್ಲಿ 12 ಕೇಸುಗಳು ವಜಾ ಆಗಿವೆ. ಮ್ಯಾಜಿಸ್ಟ್ರೇಟರು ಜಡ್ಜ್‌ಮೆಂಟಿನಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ ಅವನು ಲಂಚಕೋರ್ ಇದ್ದಾನೆ, ಸುಳ್ಳು ಕೇಸಸ್ ಹಾಕುತ್ತಾನೆ ಎಂದು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ನಿಮಗೆ ಬೇಕಾದರೆ ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಏನು ಆಕ್ಷನ್ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಿ?

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಆರ್. ಕೇಶವಮೂರ್ತಿ (ಗಂಡಸಿ).—ಪೋಲೀಸಿನವರ ಮೇಲೆ ಮಾಜಿಸ್ಟ್ರೇಟ್‌ರವರು ಸ್ಟ್ರಿಕ್ಚರ್ಸ್ ಪಾಸ್ ಮಾಡಿದಾಗ ಏನು ಆಕ್ಷನ್ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಿ? ಆಗ ಏನು ಮಾಡುತ್ತೀರಿ?

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಪಿ. ರೇವಣಸಿದ್ದಪ್ಪ.—ಜನ ಭೂಮಿ ಮೇಲೆ ತಿರುಗಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ನಿಮಗೆ ನಾನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ನಿಮಗೆ ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಡಿ. ದೇವರಾಜ ಅರಸ್.—ಕೋಪಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಬೇಡ. ಅಧಿಕಾರಿಯನ್ನು ಟ್ರಾನ್ಸ್‌ಫರ್ ಮಾಡುವುದು ಪನಿಷ್‌ಮೆಂಟ್ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅಧಿಕಾರಿ ಲಂಚಕೋರನಾಗಿದ್ದರೆ ಕರ್ತವ್ಯದಲ್ಲಿ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ಗುರಿ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಟ್ರಾನ್ಸ್‌ಫರ್ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಸಿ. ಜೆ. ಮುಕ್ಕಣ್ಣಪ್ಪ.—ಸ್ವಾಮಿ, ಇಂಥಾ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಕಮಿಟಿ ಸೆಕ್ರೆಟರಿಗಳು, ಪ್ರೆಸಿಡೆಂಟರು ಮಧ್ಯ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಜನರಿಗೆ ರಕ್ಷಣೆ ಹೇಗೆ ಕೊಡುವುದು?

Sri D. DEVARAJ URS.—If there are charges against that man, even now we are prepared to take it up and punish that man if the charges are proved.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ.—ಬಹಳ ಸಂತೋಷ. ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಪತಿಗಳೇ, ದೇಶದಲ್ಲಿಯ ಎಲ್ಲಾ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಹೇಳಲು ನನಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಒಂದೆರಡು ವಿಷಯ ಮಾತ್ರ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ಒಳ್ಳೇ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ವಿಚಾರ ಮಾಡುತ್ತೇನೆಂದು ದೇವರಾಜ ಅರಸು ಅವರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಸರಕಾರ ವಿಚಾರಮಾಡಿ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಅವರು ಏನಾದರೂ ಮಾಡಲೇ ಬೇಕು. ಏನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾನು ಕಾದು ನೋಡುತ್ತೇನೆ.

ಈ ವರ್ಷದ ಬಜೆಟ್ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಭುವನೇಶ್ವರ ಅಧಿವೇಶನದಲ್ಲಿ ಸಮಾಜವಾದೀ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಅಂಗೀಕರಿಸಿದ್ದೇವೆಂದು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸರಕಾರ ತನ್ನ ನೀತಿಯನ್ನು ಘೋಷಣೆಮಾಡಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಈ ಬಜೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಹಿಂದಿನ ಬಜೆಟ್ ಮಾದರಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದೂ ಸಹ ಬಂದಿದೆ. ಸಮಾಜವಾದದ ಮುಖ್ಯ ಗುರಿ, ತತ್ವಕ್ಕೆ ಅನುಸರಿಸಿ ಈ ಬಜೆಟ್ ಇಲ್ಲ. ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಮಿನಿಮಂ ಮತ್ತು ಮಾಕ್ಸಿಮಂ ಇನ್‌ಕಂ ಅಂತರ ಕಡಮೆಮಾಡಿ ಸಮಾನತೆ ಸಾಧನೆ ಮಾಡತಕ್ಕಂಥ ಗುರಿ ಇಲ್ಲ. ಆದಾಯದಮೇಲೆ ಆಸ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಮಿತಿ ಹಾಕಲು ಈ ಬಜೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಏನೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಬರೀ ಭಾಷಣ ಮಾಡಿ ಘೋಷಣೆ ಮಾತ್ರ ಮಾಡುತ್ತೀರಿ. ಆದುದರಿಂದ ಸಮಾಜವಾದದ ಮುಖ್ಯ ಗುರಿ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿದ ಹಾಗೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಬಹಳ ವಿಷಾದದಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯ. ಪೇಪರಿನಲ್ಲಿ ನೋಡಿದ್ದೇನೆ. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಪಾಲರವರು ಬೇರೆ ಕಡೆ ಟ್ರಾನ್ಸ್‌ಫರ್ ಆಗಿ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತೊಬ್ಬರು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಾರೆಂದು. ಇದು ನಿಜ. ರಾಜ ಮಹಾರಾಜರು ಹೋದರೂ ಕೂಡ ಇಂದು ಮಹಾ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಮಹಾರಾಜರೊಬ್ಬರಿಗೇ ಮಹಾ ಸ್ವಾಮಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಆದರೆ ಇವತ್ತು ಇಲ್ಲಿ ಇರತಕ್ಕಂಥ ಅನೇಕ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಮಹಾ ಸ್ವಾಮಿಗಳಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇವರಿಗೆ ಕೈ ಮುಗಿದು ಹಾರ ಅರ್ಪಣೆ ಮಾಡಿದರೆ ಮಾತ್ರ ಇವರ ಕರುಣಾ ದೃಷ್ಟಿ ಬೀಳುತ್ತದೆ. ಈ ಮಹಾ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಮಹಾರಾಜರ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇವರ ಕಾರಭಾರ ಮಹಾರಾಜರ ಅಧಿಕಾರ ಮೀರಿಸಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಮಂತ್ರಿಗಳ ಮನೆ ಅರಮನೆ ಮೀರಿಸಿದೆ. ಇವರಿಗೆ ದೊರೆಯುವ ಸೌಲಭ್ಯ ಮನೆ ಅಧಿಕಾರ ರಾಜ ರೀತಿಯಿಂದ ಕೂಡಿದೆ. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಇದು ಸಮಾಜವಾದದ ಗುರಿ ಅಲ್ಲ. ಒಬ್ಬ ಮಹಾರಾಜರ ಬದಲು ಇಂದು ಎಷ್ಟೋ ಮಹಾರಾಜರುಗಳು ಆಗಿದ್ದಾರೆ.

ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಪತಿಗಳೇ, ನಾನು ಒಂದು ದೀರ್ಘವಾದ ಭಾಷಣ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಕೊನೆಯ ದಾಗಿ ಮೊದಲು ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಒಂದು ವಾಕ್ಯ ಪುನಃ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಈ ವರ್ಷದ ಹಣಕಾಸಿನ ಮುನ್ಸೂಚನೆ ಪತ್ರ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಮಂಡಿಸಿದ್ದೀರಿ. ಆದರೆ ಈ ರಥ ಶಿಥಿಲವಾಗಿದೆ, ಕುದುರೆಗಳು ಮುದಿಯಾಗಿವೆ. ಈ ಶಿಥಿಲ ರಥದ ಮುದಿ ಕುದುರೆಗಳಿಗೆ ಚಾಟಿ ಹೊಡೆತದಿಂದ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಲಾರದು. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಸಮಾಜವಾದ ಸಮಾಜ ರಚನೆ ಯಾಗಬೇಕಾದರೆ ನೀವು ಚುರುಕಾಗಬೇಕು, ಇಂಥ ಶಿಥಿಲ ರಥವನ್ನು ಕಿತ್ತು ಒಗೆದು ಬಿಸಾಡಬೇಕು, ಕುದುರೆಗಳನ್ನು ಬದಲಿಸಬೇಕು ಅಂದರೆ ಫಲ ಬರುತ್ತದೆ. ನವ ಸಮಾಜ ನಿರ್ಮಾಣಕ್ಕೆ ಯುವಕರು ಕಾರ್ಯ ಮಾಡಲು ನವಚೈತನ್ಯ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಶಕ್ತಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಹೊಸ ಸಮಾಜ ರಚನೆ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸರಕಾರ ವಿಫಲವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಬಹಳ ವಿಷಾದದಿಂದ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

Sri M. MADHVA RAJ (Udipi).—While welcoming the Budget presented before the House for the year 1964-65. I would like to confine myself to one subject of national importance, and I have been repeatedly speaking about it on the floor of this House, *i.e.*, fisheries. All the other subjects are discussed at length on the floor of this House by various Members. But this is a vital subject considering the importance of this industry to the country today. Time and again I have to speak on this particular subject to draw the attention of the Government and the Hon'ble Members of this House to the vast and rich natural resources of the sea. It normally produces food for our people and for our jawans fighting in the frontiers and it also earns valuable foreign

exchange. After the re-organization of States, nearly 200 miles length of sea coast and 10,000 sq. miles of fishable area have come to this State. But no tangible result has been achieved in exploiting these vast and rich fishery resources. Smaller States like Kerala, Maharashtra and other maritime States in our country have made rapid progress. The Central has earmarked a budget provision of Rs. 29 crores during the Third Five Year Plan for the development of fisheries. But the Mysore Government had made a Budget plan to spend Rs. 130 lakhs during the Third Five Year Plan. That makes an average of Rs. 25 lakhs a year. Of course, during the last year and during this year, tangible achievements have been made, and this State is very fortunate to get assistance from small yet highly developed fishing countries like Japan, Norway and Yugoslavia. Even taking the central assistance of Rs. 29 crores which is to be distributed to 8 maritime States, Mysore State should have got a minimum of Rs. 5 crores. But as there is no budget provision, this amount could not be got from the Centre. The Finance Minister has referred in his speech that Yugoslavia Government have come forward to aid us with a sum of Rs. 120 lakhs for developing fishing harbour at Malpe. But this is to be pursued and this has to be implemented during this year. For any development of fisheries, fishery harbours will have to be first attended to. For the beaching of boats for starting workshops, storages and ice-plants on the wharf itself, it is quite necessary that such fishing harbours will have to be built throughout the small but important ports in South Kanara and North Kanara District. I am happy to note that a good beginning has been made by the Fisheries Department and a sum of Rs. 14 lakhs for Bhatkal Port and Rs. 10 lakhs for Karwar Port and Rs. 5 lakhs for Coondapur Port will be spent. I wish all these works are taken up during this year. As I said that Rs. 130 lakhs which you are going to get from Yugoslavia should be fully utilised for developing Malpe Port which is one of the biggest fishing centres in Asia. We have been receiving aid from three countries; I think this is the only State in India which receives aid from three countries; unless we participate in it most effectively the assisting countries will not give us as much aid as they want to give us. For example, In Kerala, the Indo-Norwegian project was started in the year 1953, and it has made very good progress and they have spent crores of rupees. Kerala today contributes 25 per cent of the fisheries resources of the country; it has earned so far about Rs. 50 crores of foreign exchange and 90 per cent of the export of fish is from Kerala State. Although it is a small State, it has developed this industry, to the fullest extent.

Kerala Government had realised the importance of this industry. During my recent visit to foreign countries I had occasion to go to Norway, Japan and Sweden. I have to say that the fishing resources of these countries have been exploited to a very large extent and they are the leading fishery countries in the world. How did they achieve this? For example we have in Mysore State about 10,000 sq. miles of fishable areas or waters, but we have not yet exploited 1,000 miles. Other small nations

(SRI M. MADHVA RAJ)

like Japan go out into the sea hundreds and thousands of miles. While I was in Japan they have shown me a big fish and I was surprised to hear that that fish was caught near Mangalore Port. They take their ships up to 3 miles away from our coasts because they form inter-national waters and our Government has no control over these areas and these vast sources have remained unexploited by the Government. The Mysore Government is still to study the subject and I have been stressing all these years that this industry must be given due importance. We have got a lakh of fishermen in South Kanara and North Kanara and 20,000 of them are actually engaged in fishing. They have get 5,000 fishing crafts, and these small boats depend upon wind and tide. These have to be mechanised. This is a very big scheme involing crores of rupees. The national investment of our State on fishing industry is Rs. 2.50 crores. But we want several crores of rupees because it is our intention to mechanise fishing and it is in the interest of Government to provide each fisherman with mechanised fishing aids. This is the only salvation we have got. I am very gratified to note that the Fisheries Department has done rather good work during the last two years especially in this particular sphere. So many ice-plants and storages have come up. I want that they should have them for every 10 miles. For example in cold countries like Norway, where the temperature is low, fishes will not become bad within a short time. But here as fish is perishable due to high temperature of atmosphere, every fishing village and as a matter of fact every fishing boat has to be given all facilities for icing and storing fish products. I have seen in Norway a big establishment which supplies all the houses in Norway Eating places and restaurants with fish food ; you get there fish cakes, fish bread and fish pudding ; 90 per cent of Norwagians eat fish, and the staple food of that country is fish. You must be surprised that Norwegian Government is selling most of their fish to Russia. My friends remarked that Russia is not importing any food stuffs. I will say with authority that they are getting all their fish supplies from other countries like Norway. Now, a project is coming up in Mysore State that is Indo-Norwegian Project and a sum of Rs. 68.70 lakhs has been set apart for this scheme and about 8.1 lakhs will be spent for this scheme during the year 1964-65. Norwegian have to come to Karwar and they will not only make exploratory fishing along with Karwar waters, but also they are setting up big ice-plant and cold storage and a big boat building yard for building mechanised boats, for which plan and estimates have been made costing Rs. 2 lakhs. The blasting, levelling and filling or Karwar Harbour site has already commenced. I commend the Government for taking up quick action so that Norwegian Government may also proceed with the project and implement the scheme successfully. I appeal to the Finance Minister and the Minister for Fisheries to co-operate with them and make their scheme a success in Mysore State as they did in the Kerala State. If that money is spent before time, then we have to find out other sources to meet their needs.

3-00 P.M.

Another thing which I wish to speak about is the collaboration of the Japanese Government. A big fish processing centre is formed at Mangalore, and it is working since the last six to seven months. If you make a trip to Mangalore, you will see and must admit that it is one of the most beautiful centres for giving fisheries education in the whole of Asia. About thirty graduates are given important fisheries education here, and every question on the fisheries subject is dealt with. The Japanese have brought equipment to the tune of seven lakhs of rupees. I think that this Indo-Japanese collaboration will go a long way in the State fisheries sphere. I was surprised to find that in Japan there are 356,000 mechanised boats, although it is a small and tiny island. But, if you take the statistics of India, you will find that it is not more than 800 boats, out of which, the Mysore Government can claim only 79. I was also surprised to find in the third five-year plan the provision is only for 150 boats, which will give occupation for about six hundred fisherman, as against 20,000 active fishermen we have. People have come to realise that the old methods of fishing is out of place, out of tune and out of time. They want to go in for mechanised boats. Government must come forward in this respect. Even if Government cannot give direct help, they must try to float a company at least in the public or private sector and must provide necessary funds, and we would also like the Government to directly participate in this commercial venture, in which the investment of Government money will be very safe.

Although Mysore State has only 200 miles of sea coast, we have got fine fishery sources. The F.A.O. experts, as well as the Government of India experts have made exploratory fishing exploitation along the coast of South Kanara and have come to the conclusion that it has very rich resources which are unlimited and inexhaustible, but this has to be tackled properly and all the catches will have to be brought to the shore. For example, there is one kind of fish which is in great demand from the United State of America, that is the prawn. A small Plant in Mangalore was started by the then Government of Madras at a cost of six lakhs, and this Plant in every year, is producing fish for export to U.S.A. worth 22 lakhs of rupees. That is the economics of this industry. With an investment of six lakhs, if we can get foreign exchange to the tune of 22 lakhs every year, we can realise the potentialities of this industry. Hence the Government must come forward to help any private industry coming forward to explore deep-sea fishing. This has to be done as early as possible. Otherwise, the vast resources and the vast wealth of our country will be taken away by other people and again it will be sent back to us whenever we are in need of food.

I have to make a small request the Hon'ble Minister for Fisheries. It is regarding the subsidy for salt. There are thirty fish curing yards. Government have withdrawn the subsidy given to the fisheries people. But I do not understand why the Government still keeps that big establishment costing 1,08,000 rupees when not even 100 bags of seal

(SRI M. MADHVA RAJ)

are sold in these fish curing yards. It is a matter which has to be reconsidered, and if Government is not prepared to give the subsidy, I suggest that they better close down these yards and start ice plants or they may utilise the Subsidy for some other purpose. Like wise, expenditure on twince and other Requisites for the Mechanised boats have also been stopped. I request the Hon'ble Minister to reconsider this also.

The most important thing, we must admit, is providing mechanised boats for fishermen For this purpose two fine centres, one at Mangalore and other at Karwar with Norwegian help, have been established. We have yet to have so many boat building yards. We are getting our boats built at Cochin. Any private company coming forward should be encouraged and some co-operative society should be encouraged in this sphere. I would like to read one or two excerpts regarding the economic condition of the fishermen in India. In 1958, the Planning Commission expressed the following view on the fisheries programme nnder the Second Five Year Plan:

> "Indian fishermen and their clusters of huts along the shores usually lack even the meagerest health care, sanitation, schools, or other services. Raising their incomes and living standards, helping them and their communities to advance as whole, and to share, like the rural people, in the nation's progress, is the important human and social side in fisheries development......"

The fisherman live in very bad conditions. The Hon'ble Minister for Fishers who had toured South Canara during the last month has visited every village of the fishermen and has seen their plight. Due to the major port work of the Mangalore harbour, 150 families have to be rehabilitated. I appeal to the Government to make their rehabilitation worth while. They must be given some place along the sea shore itself, because they have to attend to their daily work along the sea shore. I request the Minister for Fisheries to make a scheme or to start colonies wherever possible for every fishing village and provide them with drinking water, give houses or give loans to them for building houses, etc., because they are in such a wretched condition. They will have to be dependent on the sea for their living. As it happened two years ago, sometimes there will be a fish famine and during such times, they have no alternative work. Last time, during such a period, Government gave ten lakhs of rupees. I am proud to say that all the loan given to them was repaid and there has not been any default in payment. There are about 95 co-operative societies in the fisheries field, and I am also very glad to say that all the societies are working very well and all the dues to such societies have been paid by the fishermen. Although the fishermen are poor, they are very honest and they have got an enthusiasm to make their living better.

About 400 applications were received by the Government for mechanised boats, but Government could provide only 20 or 30. This is very meagre. More such boats should be provided and the subsidy must be continued.

About ten years ago, the foreign exchange earned through this industry was only about one lakh of rupees, per year and today, it has been raised to about three crores of rupees. India was the 15th country in 1953 in the export of Prans to U.S.A. But, today, India ranks 4th and the United States is buying most of their fish requirements from India. Of course there are Exports of fish to other contries like Canada, Great Britain, France, Australia and Japan. Still the demand for Indian fish is enormous. Therefore an intensive scheme for Export has to be put up with the aid of the Central Government.

Finally I would like to commend the work done by the Fisheries Department done during the last two years inspite of meagre funds kept at their disposal. I request the Hon'ble Minister for Fisheries to make this intensive scheme a success. The Central Government during the Third Five Year Plan intends to increase the fisheries output from 14 lakh tonnes to 18 lakh tonnes by the end of the plan period, and also to increase the export from Rs. 6 crores to Rs. 12 crores. While other states like Gujarat and Kerala are going forward our State should not lag behind and we must see that the target of the Central Government is achieved. I should say that it will be very easy for this State to reach the target if proper and adequate attention is given to the vast and natural resource that exists in our 200 mile coastal line.

Thank You.

†ಶ್ರೀ ಎ. ಕೃಷ್ಣಶೆಟ್ಟಿ (ಮಂಗಳೂರು-2).—ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಮಹಾಶಯರೇ, ಈ ಬಡ್ಜೆಟ್ಟು ಮೂರನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಮೂರನೆಯ ವರ್ಷ ಕಳೆದು ನಾಲ್ಕನೆಯ ವರ್ಷದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿದೆ. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಚಳುವಳಿ ಬೇರೆ ಇತರ ಮಜೂರ ಮಹಾಜನರ ಚಳವಳಿಗಳು ನಡೆದು ಅವರ ಜೀವನಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಸುಧಾರಿಸುವ ಹೋರಾಟ ನಡೆಸಿದಮೇಲೆ ಈ ಬಡ್ಜೆಟ್ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇಡಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಮೂರನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆಯಂತೆ ನಾಗರಿಕರು ಉತ್ತಮವಾದ ಜೀವನ ನಡೆಸಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುವ ಸ್ಥಿತಿ ಈ ಬಡ್ಜೆಟ್ ವೇಳೆಗೆ ಬರಬೇಕು. ಅದು ಈ ಬಡ್ಜೆಟ್ಟಿನಲ್ಲ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ನಮೂದಾಗಿರಬೇಕು. ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿ ಉತ್ತಮವಾಗಿ ಸಂಪಾದನೆ ಅತಿಯಾಗಿ ಕೈಗಾರಿಕೆ, ಕೃಷಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗಿ ಇರಬೇಕಾದ ಸಮಯ ಇದು. ಅದೆಲ್ಲಾ ಸಾಧ್ಯವೆಯಾಗಿದೆಯೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಈ ಬಡ್ಜೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನಾವು ನೋಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹಾಗೆ ನೋಡುವುದಾದರೆ ಅವೇನೂ ಸಾಧಿಸಿದಂತೆ ನಮಗೆ ಕಂಡುಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದು ನಮ್ಮನ್ನು ಒಂದು ಗೊತ್ತುಗುರಿಗೆ ಕೊಂಡುಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಲು ಬರುತ್ತದೆ. ಈ ಬಡ್ಜೆಟ್ ಪ್ರಕಟವಾದ ಕೂಡಲೆ ಪತ್ರಿಕೆಗಳನ್ನು ನಾವು ನೋಡಲಾಗಿ ಮೈಸೂರಿನ ಛೇಂಬರ್ ಆಫ್ ಕಾಮರ್ಸ್ ಪ್ರೆಸಿಡೆಂಟರನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಮತ್ತಾರೂ ಇದನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿದಂತೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಿರುವಾಗ ಇದು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಜನತೆಯ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ನಿವಾರಿಸಬಲ್ಲದು, ಅವರ ಕರಭಾರ ಎಷ್ಟುಮಟ್ಟಿಗೆ ಕಡಮೆಯಾದೀತು, ರೈತ ಮಜೂರರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಸುಧಾರಿಸಲು ಎಷ್ಟು ಅನುಕೂಲವಾದೀತು ಎಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನು ನಾನು ಈ ಬಡ್ಜೆಟ್ಟಿನಮೇಲೆ ಕೆಲವು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಸೂಚಿಸಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಪ್ಲಾನ್ ಪ್ರೋಗ್ರಾಂ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಮಟ್ಟಿಗೆ ನಾನು ಹೇಳುವುದೆಂದರೆ ಅದನ್ನು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯಗತಗೊಳಿಸುವಾಗ ಆದ ಲೋಪಗಳು, ಬಂದ ತೊಂದರೆಗಳು ನೋಡಿದರೆ ಒಂದುಕಡೆ ಭಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಆಡಳಿತ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮುಂದುವರೆದರೆ ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತದೆ; ಸಾಧಿಸಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ.

(ಶ್ರೀ ಎ. ಕೃಷ್ಣಶೆಟ್ಟಿ)

ಆಹಾರದಮಟ್ಟಿಗೆ ವೃದ್ಧಿಯಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಮೂರನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಬೆಳೆಯಬೇಕು, ಮೂರನೆಯ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಬೆಳೆಯಬೇಕು ಎಂದೇನು ನಮೂದಿಸಿದ್ದಾರೋ ಅದರಂತೆ ಬೆಳೆಯಾಗಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಲ್ಲ. ಈಗ ನಾವು ಹಿಂದೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದೇವೆ. ಆಹಾರದ ಕೊರತೆ ಇದೆ. ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಗೊಬ್ಬರ, ಬೀಜ, ಹಣ ಒದಗಿಸಿ ಕೃಷಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟರೂ ಸಹ ಗಮನಾರ್ಹವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಬಾಬಿನಲ್ಲಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗಿಲ್ಲ. ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯಲ್ ಸೆಕ್ಟಾರ್‌ನಲ್ಲಿ ಪ್ರೈವೇಟ್ ಸೆಕ್ಟಾರಿನಲ್ಲಿ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಹೆಚ್ಚಿಸಲು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವಿದೆ. ಖಾಸಗಿ ವಿಭಾಗದವರು ಬಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರು. ಅದರಮಟ್ಟಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿದೆ. ಅಷ್ಟೇ ಹೊರತು ಸ್ಟೇಟ್ ಸೆಕ್ಟಾರಿನಲ್ಲಿ ವೃದ್ಧಿಯಾಗಬೇಕು, ಆ ಮೂಲಕ ಸ್ಟೇಟ್ ಡೆವಲಪ್ ಆಗಬೇಕು ಎಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರೂ ಹಾಗೇನೂ ಆದಂತೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ.

ಎಂಪ್ಲಾಯ್‌ಮೆಂಟ್ ಪೊಸಿಷನ್‌ಮಟ್ಟಿಗೆ ತಾಂತ್ರಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆದವರಿದ್ದಾರೆ, ಡಾಕ್ಟರಿದ್ದಾರೆ, ಇತರ ಕುಶಲ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಕಲಿತವರಿದ್ದಾರೆ; ಆದರೆ ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಅವಕಾಶ ಇಲ್ಲ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಎಷ್ಟೋ ಇಂಜನಿಯರಿಂಗ್ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿರುವವರು ಕೆಲಸವಿಲ್ಲದೆ ಇದ್ದಾರೆ, ಡಾಕ್ಟರ್ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿರುವವರಿಗೆ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಎಂಪ್ಲಾಯ್‌ಮೆಂಟ್ ಪೊಸಿಷನ್ ಹೇಗಿದೆ ಎಂಬುದು ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ಬರೀ ಮಜೂರರಿಗೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ತಾಂತ್ರಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆದವರಿಗೂ ಸಹ ಕೆಲಸ ದೊರೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ.

ಈಗ ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಂತದ ಜೀವನಮಟ್ಟ ಬಹಳ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಏರಿದೆ. ಶಿವಪ್ಪನವರು ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಮಂತ್ರಿಗಳು ವಿರೋಧಮಾಡಿದರು. ಕಳೆದ ಮಾರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಅಖಿಲ ಹಿಂದೂಸ್ಥಾನದ ಜೀವನ ವೆಚ್ಚದ ಅಂಕಗಳು ಪ್ರಕಟವಾದಾಗ ಬೆಂಗಳೂರೇ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಂಕವನ್ನು ಪಡೆದಿತ್ತು. ಅದು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಇದೆ. ಅದನ್ನೇಕೆ ನೋಡುವುದೆಂದರೆ ಬೆಲೆ ಹತೋಟಿಯಲ್ಲಿಡಲು ಬಜೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂದು ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ. ಆ ಬಗ್ಗೆ ಏನೂ ಮಾಡಿದಂತೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಬೆಲೆ ನಿಯಂತ್ರಣ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಆಹಾರದಮಟ್ಟಿಗೆ ಏನೂ ಮಾಡಿದಂತೆ ಕಂಡುಬರುವುದಿಲ್ಲ. 5 ರೂಪಾಯಿ ಮಾತ್ರ ಭತ್ಯ ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡಿರುವುದಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ, ಮದ್ರಾಸು, ಕೇರಳ ಮಾಡಿರುವುದನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದನ್ನು ಕೊಡುವುದರ ಬದಲು 1956ನೆಯ ಇಸವಿಯಲ್ಲೇನು ಪದಾರ್ಥಗಳ ಬೆಲೆ ಇತ್ತು, ಅದೇ ಬೆಲೆಗೆ ಈಗಲೂ ಅವು ದೊರೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು. 25 ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟರೂ ಸಾಲದು. 1957ರಲ್ಲಿದ್ದುದಕ್ಕಿಂತ 40 ರೂಪಾಯಿನಷ್ಟು ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ 5 ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟು ಸಹಾನುಭೂತಿಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸಿದ್ದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು ಎಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಬಿಡಿಸಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ.

[Mr. Speaker in the Chair].

ಇದು Lip sympathy ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಉತ್ಪತ್ತಿ ಯಾವ ರೀತಿ ಇದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. 277 ಇದ್ದುದು 279 ಕ್ಕೆ ಮುಟ್ಟಿದೆ. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಇರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಬೇಕಾದರೆ ಕೊಡಬಲ್ಲೆ. ಇದು ಬಹಳ ಸುಲಭವಾದ ಸಂಗತಿ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ನನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಕೆಲಸದವನಿದ್ದಾನೆ. ಅವನಿಗೆ 10 ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಂಬಳ. ನನಗೆ ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಸಂಬಳ. ಆಗ ಸರಾಸರಿ ಪ್ರಮಾಣ ಏನಾಗುತ್ತದೆ 500: 5 ಆಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ 100 ಜನ ರಿದ್ದರೆ 80 ಜನರು ಹಳ್ಳಿಯವರು ಇವರಲ್ಲಿ 30 ಜನರು ಶ್ರೀಮಂತರು ಇದ್ದರೆ ಹಿಂದುಳಿದವರು 50 ಜನರು ಇರುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಯಾರ್ಯಾರ ಉತ್ಪತ್ತಿ, ಖರ್ಚು ಎಷ್ಟು ಎಂಬುದನ್ನು ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳ ಮೂಲಕ ನಾವು ತಿಳಿಯಬಹುದು. ಅದೇ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಈಗ ಏನಾಗಿದೆಯೆಂದರೆ ಸಾಲದ ಹೊರೆ ನಮ್ಮ ರೈತರಿಗೆ ಏರಿದೆ. 1947 ರಲ್ಲಿ rural indebtedness ಶೇಕಡ 70 ರಷ್ಟು ಇದ್ದರೆ 1963 ರಲ್ಲಿ 204 ಕ್ಕೆ ಮುಟ್ಟಿದೆ. ಮೊದಲು ಎಷ್ಟು ಇತ್ತು, ಈಗ ಎಷ್ಟು ಉಂಟು ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡಬೇಕು. ಇಷ್ಟು ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯ ಕೃಷಿರಾಜ್ಯ. ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಕ್ರಮವನ್ನು ನಿಯಮವನ್ನು ಪರಿಪಾಲಿಸಲು ಭೂಸುಧಾರಣೆ ಮಸೂದೆಯನ್ನು ತರಲಿಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ಬಜೆಟ್ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲ. ಇದು ನಿಜವಾಗಿ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ 72 ಜನರಿಗೆ ಒಂದು ವಿರೋಧವಾದ ಬಜೆಟ್ ಆಗಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ಶೇಕಡ 72 ಅಥವಾ ಬರೀ 72 !

ಶ್ರೀ ಎ. ಕೃಷ್ಣಶೆಟ್ಟಿ.—ಶೇಕಡ 72.

ಇನ್ನು ಆಹಾರದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ದ್ವಿದಳಧಾನ್ಯಗಳು ಏನಿವೆ ಅವುಗಳ ಬೆಳೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ ಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಒಂದುಕಡೆ ಬೆಳೆ ಕಡಿಮೆ ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ರೈತನಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಬೆಲೆ ಸಿಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅವರು ಬೆಳೆದ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಬೆಲೆ ಸಿಗಬೇಕು. ಜಪಾನ್ ಮತ್ತು ಇಟಲಿ ವಿಷಯವಾಗಿ ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅಲ್ಲಿ ಸಬ್ಸಿಡಿ ಕೊಡುವುದರ ಜೊತೆಗೆ Life crops ಗೆ ಇನ್‌ಷೂರೆನ್ಸ್ ಉಂಟು. ರೈತರಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ನೆಮ್ಮದಿ, ಸುಖವಿದೆ. ರೈತನಿಗೆ ಬೆಳೆಯು ವುದಕ್ಕಾಗಿ ತಕ್ಕ ಸಬ್ಸಿಡಿ ಅಲ್ಲಿ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ಯಾವ ಒಂದು ಅವಕಾಶವೂ ಇಲ್ಲ. ಅವನು ಬೆಳೆದ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಮಾರುವುದು ಒಂದು ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಜಪಾನ್, ಇಟಲಿ ಪ್ರದೇಶ ಗಳಲ್ಲಿರುವಂತೆ ಇಲ್ಲಿಯೂ ಆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡುವುದು ಅಗತ್ಯ.

ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ. ಈಗ ಅಲ್ಯೂಮಿನಿಯಂ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ ಮತ್ತು ಫರ್ಟಿಲೈಸರ್ಸ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ ಮತ್ತು ಇತರ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಈಗ ಅವನ್ನು ವೆಸ್ಟ್‌ಕೋಸ್ಟ್‌ಗೆ ಕೊಂಡೊಯ್ದಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಮಟ್ಟಿಗೆ ನಮಗೆ ಸ್ವಾರ್ಥತೆ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಅವರು ಮಂಗಳೂರಿಗೆ ಇವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೂ ಕೊಡಬಹುದು. ಅಥವಾ ಕೊಡದೆಯೂ ಇರಬಹುದು. ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಮ್ಮ ಮಂಗಳೂರಿನ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಾವೇನು ಹಳೆ ಮೈಸೂರು, ಹೊಸ ಮೈಸೂರು ಎಂಬುದಾಗಿ ಯಾವುದನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಮಂಗಳೂರು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೊಸ ಮೈಸೂರು ಎಂದು ಹೇಳುವು ದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಒಂದು ಬಂದರು ನಿರ್ಮಾಣವಾದರೆ ಇಡೀ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೇ ಅನುಕೂಲವಾಗು ತ್ತದೆಯೇ ಹೊರತು ಕೇವಲ ಆ ಜಿಲ್ಲಾ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಹಾಸನ-ಮಂಗಳೂರು ರೈಲ್ವೆ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಂದರು ಉಂಟಾದರೆ ಹೆಚ್ಚು ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗುತ್ತದೆಂದು ನಾನು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದು ಜಿಲ್ಲಾ ಪ್ರಶ್ನೆಯಲ್ಲ. ರಾಜ್ಯದ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಅಂದಮೇಲೆ ವೆಸ್ಟ್‌ಕೋಸ್ಟ್ ವಿಷಯ ಏಕೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇಡೀ ಮಂಗಳೂರಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿರುವುದರಿಂದ ವೆಸ್ಟ್‌ಕೋಸ್ಟ್ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಬಿಡಬಹುದಾ ಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ನಿನ್ನೆ ಮಾನ್ಯ ಪಿ. ಡಬ್ಲ್ಯು. ಡಿ. ಮಂತ್ರಿಗಳು ಮಂಗಳೂರಿನ ಬಂದರಿನ ವಿಷಯವಾಗಿ ಅದು ಡೆಮಾಕ್ಲೆಸ್ ಸ್ವೋರ್ಡ್ ರೀತಿ ತಲೆಯಮೇಲೆ ಕೂತಿದೆ, ಮಂಗಳೂರು ಬಂದರಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಅನುಕೂಲತೆಗಳು ಆಧಾರವಿಲ್ಲವೆಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಿದರು. ವಿರೋಧಪಕ್ಷದವರು ಯಾರೂ ಆ ರೀತಿ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಇದೆಲ್ಲವನ್ನು ವಿಶದವಾಗಿ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಬೇಕಾದರೆ ಸುಮಾರು ನೂರು ವರ್ಷಗಳಾದರೂ ಬೇಕು. ಇಂಥಾದ್ದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬೇಕಾದರೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಚೆಕ್ ಮಾಡಿಸಬೇಕು. ವಿರೋಧಪಕ್ಷದವರು ಈ ಬಗ್ಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೂ ಈ ಸರ್ಕಾರದವರು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಅದರ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಇದೇ ಈ ಒಂದು ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಮುಖ್ಯ ನ್ಯೂನತೆ. ಆಂಧ್ರ, ಕೇರಳ, ಮದ್ರಾಸ್ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಅನುಕೂಲತೆಗಳು ಇಲ್ಲ. ಆಂಧ್ರದಲ್ಲಿ ಕೃಷ್ಣಾ ಗೋದಾವರಿ ನದಿಗಳ ನೀರಿನ ಹಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ವಿವಾದವಿರುವಾಗ ಯಾರೋ ವಿ. ವಿ. ಗೋಪಾಲಕೃಷ್ಣಯ್ಯ ಮತ್ತು ಸುಂದರಯ್ಯ ಅವರಲ್ಲಿ ಭೇದ ವಿದ್ದರೆ ಅವರ ರಾಜ್ಯದಮಟ್ಟಿಗೆ ಏನೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿಲ್ಲ. ಈ ಮಧ್ಯೆ ನಮಗೂ ಆಂಧ್ರದವರಿಗೂ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಇದ್ದುದರಿಂದಲೇ ನಮಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ರಾಜ್ಯ ದಲ್ಲಿ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತೋ ಅಷ್ಟನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಹೋದರೆ ನಮ್ಮ ಶಕ್ತಿ ನಿಜವಾಗಿ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ವಿರೋಧಪಕ್ಷದವರದು ಈ ಬಗ್ಗೆ ಅರ್ಧ ಶಕ್ತಿ ಇರುತ್ತದೆ. ವಿರೋಧಪಕ್ಷದವರ ಶಕ್ತಿ ಅಂದರೆ ಜನತೆಯ ಶಕ್ತಿ. ಜನತೆ ಒಗ್ಗಟ್ಟಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡ ಬೇಕಾದರೆ ವಿರೋಧಪಕ್ಷದವರನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡೇ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೇನೇ ಒಂದು ರಾಜ್ಯದ ಕೆಲಸ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಗಬಹುದು. ಆಳುವ ಪಕ್ಷ ಇಂಥಾದ್ದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ನಿಜವಾಗಿ ಇಂತಹ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸುಲಭದಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಇನ್ನೊಂದು ಮುಖ್ಯವಿಷಯ. ನಮ್ಮ ಎಂ.ಬಿ.ಬಿ.ಎಸ್. ಡಿಗ್ರಿಗೆ ಮೆಡಿಕಲ್ ಕೌನ್ಸಿಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಇದುವರೆಗೆ ಮಂಜೂರಾತಿ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹೋದರೆ ಅವರಿಗೆ ನಿಜವಾಗಿ ಸೀಟು ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಬೇರೆ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಗೆ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟ ಬರುತ್ತದೆ. ಪ್ರತಿವರ್ಷವೂ ಇದಕ್ಕೆ ಶಿಫಾರ್ಸು ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ. ಇದನ್ನು ನಾವು ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ನಿಜವಾಗಿ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ತೆರೆಯಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಬೇರೆ ಕಡೆ ವ್ಯಾಸಂಗ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವರು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಅದೇ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮೆಡಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಆಗಲೇ ಇಲ್ಲೊಂದು ಕಾಲೇಜು ಇದೆ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಆದರೆ ಈ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಇರ

(ಶ್ರೀ ಎ. ಕೃಷ್ಣಶೆಟ್ಟಿ)

ತಕ್ಕ ಸೀಟುಗಳೆಲ್ಲಾ ಈಗಾಗಲೇ 1982ನೇ ಇಸವಿಯವರೆಗೆ ಬುಕ್ ಆಗಿಬಿಟ್ಟಿವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಸೀಟುಗಳನ್ನು ಯಾರೂ ಆಶಿಸುವಂತಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಮೆಡಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜಿನ ಅಗತ್ಯ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಎರಡು ಪರಿಮಳದ ಗಿಡಗಳಿದ್ದರೆ ಒಂದಲ್ಲಾ ಒಂದರಲ್ಲಿ ಹೂವನ್ನು ನಾವು ಪಡೆಯಬಹುದು. ಆ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನಾನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಮತ್ತೊಂದು ಮೆಡಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಸೌಕರ್ಯಗಳೆಲ್ಲಾ ಇರುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈಗ ಸರ್ಕಾರದವರು ಲಕ್ಷ್ಮಣಸ್ವಾಮಿ ಮೊದಲಿಯಾರರ ನೇತೃತ್ವದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಮಿಟಿಯನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಸಮಿತಿ ಮದ್ರಾಸಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ಅನೇಕರು ಈಗಾಗಲೇ ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ಕಮಿಟಿಯವರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಸಂಚಾರ ಮಾಡಿ ಜನಗಳ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಆ ನಂತರ ಅವರೊಂದು ವರದಿಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿದರೆ ನಮಗೆ ಮುಂದೆ ಅದನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ನಮ್ಮ ಎಲಿಮೆಂಟ್ರಿ ಎಜುಕೇಷನ್ನಿನ ಸ್ಟ್ಯಾಂಡರ್ಡ್ ಕಡಮೆಯಾಗುತ್ತಿದೆಯೆಂದು ಜನ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದಕ್ಕೂ ಸಹಾ ಒಂದು ಕಮಿಟಿಯನ್ನು ಈಗ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈಗ ಇಂಥ ಒಂದು ಕಮಿಟಿಯನ್ನು ಮಾಡಿ ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿದೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ.

3-30 P.M.

ಆದರೆ ಇದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಾನು ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈಗ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರತಕ್ಕ ರಾಜ್ಯದ ಬಡ್ಜೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಇಮೋಷನಲ್ ಇಂಟಿಗ್ರೇಷನ್ನಿನ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವ ಪ್ರಾವಿಜನ್ನನ್ನೂ ಮಾಡಿರುವಂತೆ ಕಂಡುಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಉತ್ತಮ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಜನತೆಯ ಮುಂದೆ ತರಲು ಯಾವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಈ ಹೊಸ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಇಮೋಷನಲ್ ಇಂಟಿಗ್ರೇಷನ್ನನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕಾದ್ದು ಅತ್ಯಗತ್ಯವೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ಒಂದು ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದರ ವಿದ್ಯಮಾನವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಅದು ಬಹಳ ಒಂದು ಕಷಾಯಿ ಇದ್ದಂತೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇಂದು ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಒಂದು ಗಂಡಾಂತರ ಒದಗಿರತಕ್ಕ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ, ಇಂಥ ಒಂದು ತುರ್ತುಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಭಾವೈಕ್ಯತೆಯು ಅಗತ್ಯ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಉಂಟೆಂದು ನನಗೆ ಅನಿಸುತ್ತಿದೆ. ಇದನ್ನು ನಾನು ಬಹಳ ಕಳಕಳಿಯಿಂದ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಹಾಗೂ ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ನಾನೀಗ ಅಧ್ಯಕ್ಷರ ಮೂಲಕ ಸರ್ವರಲ್ಲೂ ವಿನಂತಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಒಂದು ದೂರ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಎಲ್ಲಾ ಭಾಗದ ಕಾನೂನುಗಳನ್ನೂ ಒಂದು ಯೂನಿಫಾರ್ಮಿಟಿಗೆ ತರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಹಿಂದಿದ್ದ ಹಳೆಯ ಪದ್ಧತಿಗಳೆಲ್ಲಾ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗುತ್ತಿವೆ. ಅನಂತರ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಒಂದು ಹೊಸ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಹೊಂದಾವಣಿಕೆಯಿಂದ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಎಷ್ಟೋ ಕಾನೂನುಗಳಾಗಿವೆ. ಈಗಾಗಲೇ ಒಂದು ಕನ್ನಡ ರಾಜ್ಯ ಏರ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಇದಕ್ಕೆ ಕರ್ಣಾಟಕ ಎಂಬ ಒಂದು ಹೆಸರನ್ನಿಡುವುದಕ್ಕೆ ನಮಗೆ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕಾರಣ ಉಂಟು. ಅದೇನೆಂದರೆ ಕೆಲವರಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಹಳೇ ಮೈಸೂರು, ಹೊಸ ಮೈಸೂರು ಎಂಬ ಭ್ರಮೆಯುಂಟು. ನಾವು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿರುವುದು ಹಳೇ ಮೈಸೂರನ್ನು ಸೇರುವುದಕ್ಕೂ ಅಲ್ಲ, ಹೊಸ ಮೈಸೂರನ್ನು ಸೇರುವುದಕ್ಕೂ ಅಲ್ಲ. ಕರ್ಣಾಟಕವನ್ನು, ಕರ್ಣಾಟಕ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಸೇರುವುದಕ್ಕಾಗಿ ನಾವಿಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ಈ ಹಿಂದೆ ಬೊಂಬಾಯಿ ಎಂತ ಇದ್ದ ರಾಜ್ಯದ ಹೆಸರು ಮಹರಾಷ್ಟ್ರ ಎಂದಾಗಲಿಲ್ಲವೇ ? ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ ನಮ್ಮ ಭಾವೈಕ್ಯತೆಯೇ ಆಗಿದೆ. ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿವೆ. ಸಾಲದ್ದಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲಿ ಜಾತೀಯ ಭಾವನೆಗಳು ಬೇರೆ ಇರುತ್ತವೆ. ಇವನು ಬಲಗೈ, ಇವನು ಎಡಗೈ, ಇವನು ಗೌಡ, ಹೀಗೆಲ್ಲ ಇದೆ. ನಮಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದು ಇಲ್ಲಿಗೆ 16 ವರ್ಷಗಳಾಯಿತು. ಆದಾಗ್ಯೂ ಜನರಲ್ಲಿ ಈ ಹಳೇ ಮೈಸೂರು ಹೊಸ ಮೈಸೂರು ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಇನ್ನೂ ಹೋಗಿಲ್ಲ. ನಾವಿಲ್ಲಿಗೆ ಜನರಿಂದ ಆರಿಸಿ ಬಂದಿರುವುದು ರಾಜ್ಯದ ಉನ್ನತಿಗಾಗಿ ಎಂಬುದನ್ನು ಯಾರೂ ಮರೆಯಬಾರದು. ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಈ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ಒಂದು ಉತ್ತಮ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ತಯಾರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಜನರಲ್ಲಿ ಈ ಭಾವೈಕ್ಯತೆಯನ್ನು ಹರಡಲು, ಒಂದು ಜಾಗರೂಕತೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡಲು ನಾಟಕ, ಸಿನೇಮಾಗಳಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳನ್ನು

ಮಾಡಲು ಈ ಬಡ್ಜೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಒಂದು ಪ್ರಾವಿಷನ್ನೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕಾದ್ದು ರೂಲಿಂಗ್ ಪಾರ್ಟಿಯ ಕರ್ತವ್ಯ. ಇದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೂಡಲೆ ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇದನ್ನು ಮಾಡದ ಹೊರತು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ನೆಮ್ಮದಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ಭಾವೈಕ್ಯತೆಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ತೊಂದರೆಗಳುಂಟು. ನಾವು ಈಗಾಗಲೇ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಾಂಗವನ್ನು 16ಆವರ್ತಿ ತಿದ್ದುಪಡಿಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಈ ಹಿಂದೆ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಎಸ್. ಕೆ. ಪಾಟೀಲರೂ ಮತ್ತು ಮೊರಾರ್ಜಿದೇಶಾಯಿಯವರೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಈಗ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ ಪ್ರಾಂತ್ಯ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗ ಲಿಲ್ಲವೇ ? ಆದರೆ ಬಹಳ ಹಿಂದಿನಿಂದಲೂ ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಸೇರಬೇಕಾದ ಕಾಸರಗೋಡು, ಅಕ್ಕಲ್‌ಕೋಟೆ ಇತ್ಯಾದಿ ಅನೇಕ ಭಾಗಗಳಿನ್ನೂ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಸೇರಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆ ಮಹಾ ರಾಷ್ಟ್ರದವರು ತಂದಹಾಗೆ ನಾವೂ ಭಾವೈಕ್ಯತೆಯನ್ನು ತಂದಲ್ಲಿ ಈ ಭಾಗಗಳನ್ನು ನಾವು ಪಡೆ ಯಲು ಸುಲಭವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನಾವು ಎಲ್ಲರೂ ಭಾರತಮಾತೆಯ ಮಕ್ಕಳು ಎಂಬ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ ದೇಶಕ್ಕೆ ತೊಂದರೆಯುಂಟು. ಆದರೆ ಆ ರೀತಿ ಯಾರೂ ಮಾಡ ಬಾರದೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಈಗ ಪ್ರೊಹಿಬಿಷನ್ನನ್ನು ಸ್ಕ್ರ್ಯಾಪ್ ಮಾಡಲು ನಮ್ಮ ಬಡ್ಜೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣ ಜಾಸ್ತಿ ಇರ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರೊಹಿಬಿಷನ್ ಸ್ಕ್ರ್ಯಾಪ್ ಏತಕ್ಕೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ ? ಬ್ಯಾಂಕುಗಳನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣ ಮಾಡಬೇಕು, ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಬೇಕು, ಟ್ಯಾಕ್ಸ್‌ಸ್ಟ್ರಕ್ಚರ್ ಬದಲು ಮಾಡಬೇಕು, ಏಕೆಂದರೆ ಈಗ ಕೇಂದ್ರಕ್ಕೂ ನಮಗೂ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್‌ಸ್ಟ್ರಕ್ಚರ್‌ನಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ತೊಂದರೆ ಯುಂಟು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಕೇಂದ್ರ ಸಹಾಯ ಸಿಗಬೇಕು. ಈಗ ಸರ್‌ಚಾರ್ಜು ಬೇರೆ ಬಂದಿದೆ. ಇನ್‌ಕಂ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಿರುವುದರಿಂದ ನಮಗೆ 13 ಕೋಟಿ 54 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳ ವರ ಮಾನ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಈ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್‌ಸ್ಟ್ರಕ್ಚರನ್ನು ಬದಲು ಮಾಡುವ ಸ್ವಾರ್ಥತೆ ಇಲ್ಲ ದಿದ್ದರೆ ಇಂತಹ ಅಸಹಾಯಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಒದಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದಲೇ ಈ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್‌ಸ್ಟ್ರಕ್ಚರನ್ನು ಬದಲು ಮಾಡುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಉಂಟೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಇಕನಾಮಿ ತರಲಿಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು. ಕಾಮರಾಜರ ಪ್ಲಾನಲ್ಲ, ಭುವನೇಶ್ವರದಲ್ಲಿ ತರುವುದಲ್ಲ, ಚಾಕೋ, ಆಡಳಿತ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ರೀತಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ, ಪ್ರತಾಪಸಿಂಗ್ ಕೈರಾನ್ ಆಡಳಿತವೂ ಒಂದು ರೀತಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಮಂತ್ರಿಮಂಡಲ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಇಕಾನಮಿ ತರಲಿಕ್ಕೆ ಇದುವರೆಗೂ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ನಾವು ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಒಂದು ವಿಜಿಲೆನ್ಸ್ ಕಮಿಟಿಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದೇವೆ. ಆದರೂ ಅದನ್ನು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ಲೆಕ್ಕ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿ ದ್ದಾರೆ. ಮಂತ್ರಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ, ಎಂ. ಎಲ್. ಎ.ಗಳೂ ಸಹ ಕೊಡಬೇಕು. ಎಷ್ಟು ಜನ ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟರ‍್ಸ್ ಇದ್ದಾರೋ ಅವರ ಲೆಕ್ಕ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟ್ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ದೆಹಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಏನು ಕಮಿಷನ್ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಬೇಕು. ಇದನ್ನು 1947ನೇ ಇಸವಿಯಿಂದ ನೋಡಬೇಕು. Sumptuary Allowance ಎಷ್ಟು ಎಂಬು ದನ್ನು ಸಹ ಹೇಳಬೇಕು. ಆ ಒಂದು ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಎಷ್ಟು ಅಡ್ವಾನ್ಸ್‌ಗಳನ್ನು ಹೊಸ ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳು ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಎಂ. ಎಲ್. ಎ.ಗಳು ಸೊಸೈಟಿ ಮಾಡಿದರೂ ಅಗಾಧವಾದ ಹಣ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಇವತ್ತು ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಒಬ್ಬ ಸಬ್‌ಇನ್ಸ್‌ಪೆಕ್ಟರ್ 4 ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಿಗರೇಟ್ ಕುಡಿಯುತ್ತಾನೆ. ನನಗೆ ಆ ರೀತಿ ಕುಡಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅದರ ಮೇಲೆ ಜನರ ದೃಷ್ಟಿ ನೋಡಬೇಕು. ಮೈಸೂರಿನೊಳಗೆ ಇಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಉಂಟಾಗಿದೆ. ಸರ್ಕಾರದ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಏನೆಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇದರೊಳಗೆ ನಾವು ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕು. ಈ ರೀತಿ ಮಾಡು ವುದು ಅಗತ್ಯವುಂಟು. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಪ್ರೊಹಿಬಿಷನ್ ತೆಗೆದುಹಾಕಬೇಕು, ಲ್ಯಾಂಡ್ ರಿಫಾರ್ಮ್ಸ್ ಆಗಬೇಕು, ಬ್ಯಾಂಕುಗಳ ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣವಾಗಬೇಕು. ಒಂದು ರೀತಿಯ ಭಾವೈಕ್ಯತೆಯಿಂದ ಒಂದು ಹೊಸ ಸಮಾಜವನ್ನು ತರುವವರೆಗೆ ಒಗ್ಗಟ್ಟಿನಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕು. ಆದರೆ ಈ ಬಡ್ಜೆಟ್ ಅಷ್ಟು ಸಾರ್ಥಕವಾಗಿಲ್ಲ. ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯುಂಟುಮಾಡುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಆಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಬಡ್ಜೆಟ್ಟನ್ನು ಮೆಚ್ಚಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಪಿ. ರೇವಣ್ಣಸಿದ್ದಪ್ಪ.—ಈಗ ಹೊಸ ಸಮಾಜವನ್ನು ತರುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅದು ಏನೂ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ.

Sri P. F. D'MELLOW (Nominated).—Mr. Speaker, Sir, when speaking in the General discussion on the Budget for 1962-63, I had occasion to remark that although a number of social security measures had been introduced in the country since independence, few appear to have taken any account of the problems of the aged citizens, who with the advent of freedom appeared to have come to be viewed as so many necessary evils with little or no further use.

Sir, I then asked Government to study some of the schemes for 'old Age' pension which some neighbouring States had introduced, to determine how these may be adopted to our State as well.

I am happy that the Hon'ble Finance Minister has come forward today with a scheme of our own. A scheme for all its limitations and shortcomings is nevertheless an indication of our commencing to think along right lines. By confining the scheme to only individuals of 70 years and above and to Rs. 15 per mensem, we are of course unlikely to do more than touch the bare fringe of the problem. But for my part I believe in being thankful for small mercies and am happy at the start made.

Mr. Speaker, in previous years I also called attention to the problems of our aged citizens and suggested that Government should make a serious effort to study them by means of an official enquiry to establish how these problems may be solved.

Sir, again at the time when this House debated the Mysore Building Tax Bill I pleaded for some consideration for the pensioner, the ex-serviceman, the widow and the retired man and woman. People who had sought to provide themselves with a roof of their own by purchasing a house for purely residential purposes.

Sir, my pleading was brushed aside and a measure that was claimed to be directed against the individual who speculated in house property was allowed to become the instrument to inflict serious hardship to the aged citizen who happened to have made a home in this State in the evening of his life.

Today we hear ominous rumblings and angry protests and not so complimentry views about our capacity to think along correct lines. We see men of substance, of culture and of standing, all of whom had become to occupy positions of respect in our public life come together to express themselves against this iniquitous law which makes no distinction between the small householder, the pensioner, the widow and the unscrupulous speculator.

Mr. Speaker, Sir, I am reminded of these facts when I heard the appeal of our Hon'ble Finance Minister to our young men to come forward to join the army and play their part in the defence of our motherland.

Sir, the Hon'ble Minister will however forgive me when I express some doubt as to whether we are going about such an appeal in the best manner possible.

I believe that our professions of solicitude for the welfare of our youth and our serving soldiers will sound more convincing when we give

practical expression of some concern for their parents and loved ones and their erstwhile comrades in arms,—The retired man and women, the pensioner and the Ex-serviceman. For, Mr. Speaker, it is a truism that today's public servant and serving soldier is already tomorrow's pensioner and Ex-serviceman, and as such, to my mind the only yardstick by which youth can really judge us and our professions of solicitude for his welfare is the manner in which we treat those who answered similar calls to duty yesterday and who are today beset with problems not of their creation but ours.

Sir, His Highness the Governor in what now appears to have been his last Address to this Legislature has warned of the continuing danger on our borders. More than the danger of threatening aggression, today we find ourselves sorely tried in patience by the spectacle of fellow human beings driven from their hearths and homes for no reason except the manner in which they prefer to worship God.

Sir, it is against the background of these larger considerations that I ask Government to view the problems of the aged citizen, and not to sit back unconcerned, content in the knowledge that however provoked the aged citizen cannot or will not re-act with anything like the violence of youth.

Sir, in speaking of primary and secondary education, the Hon'ble Minister for Finance, like His Highness the Gove nor sought to take comfort and credit for considerable success in the matter of schemes which have been introduced to provide free primary and secondary education. Mr. Speaker, Sir, I hope I should be permitted an opportunity to speak in more detail on this matter when this House comes to debate the demand for Education. Today, I should like to confine myself to clearing my position. It is quite incorrect for anyone to suggest that when I come before this Hon'ble House to plead the case of the underprivileged child or again when I refer to certain types of educational institutions that I am actuated with merely a desire to see or to perpetuate some special advantage or privilege for any particular community. Sir, there is nothing further from the truth and I state that I have at no time ever advanced any claim or made any demand on their behalf except it be something enjoined or permitted under the Constitution of our country for the citizens of the country. Mr. Speaker, if I find it necessary, as I have, to come out often before this Hon'ble House to speak and plead about the hardships experienced by the underprivileged child, the school going child, it is only because I refuse to accept for them any position less than to which they are entitled as citizens of India. His Highness the Governor spoke of the success that had attended Government's policy in encouraging private initiative in establishing high schools. He mentioned that we had reached a happy stage when 82 per cent of the students were now in receipt of free education. I am personally most happy for those children who received such concessions. I wish that time will not be distant when 1 0 per cent are actually so favoured. But, am I to be blamed if I should question why other poor children of like economic status who happen to study in

(SRI P. F. D'MELLOW)

private schools are not also shared in these concessions ? Concessions by schools in the private sector which as His Highness the Governor and the Government claim exist because of the encouragement to private initiative.

Mr. Speaker, I am aware that today in most of the advanced countries of the world, compulsory education up to the high school stage is provided. And, I read that our neighbouring State of Madras has also come forward to allow free education to all children up to secondary education regardless of the economic status of the parents. I am glad that Government have come forward to acknowledge that they do encourage private schools. Of course, that is as it should be. But so far as this State goes and likewise in most other States, not only we have had private initiative and private schools but even colleges that have been in existence for the best part of a century or more. The greater part of these private schools continue certainly to afford the country and the State a greater service. They provide us that at a very small cost to the public exchequer and provide us with education of a higher standard. They are equipped far better than the average schools and they employ highly trained and highly skilled teaching staff. These schools, of necessity, find it necessary to levy private fees. I say this because I fear that there are times when I have to impress, when it appears that the services rendered by these schools are not fully appreciated. Recently the Hon'ble Minister for Education, whose kindness and sympathy I do here acknowledge, mentioned to a question of mine the names of just one set of public schools, the Anglo-Indian schools. There are something like 22 such schools in the State, out of which, he mentioned that a bare four or five actually receive any help from the Government. The remainder manage to pay their way These schools, as we know, provide us with more than mere education. I recall the words of the Hon'ble Finance Minister, while he was the Chief Minister of the State, where he was pleased to emphasise the role that these schools play in the building of character and leadership. I say this because, it is pertinent today, at this moment, when we have appointed a Commission to go into, amongst other things, the matter of discipline in our schools. I plead with Government to resist the pressures that I am aware being made to force these schools, at the moment managing with high standards, to adopt some lower standards to conform to any particular State pattern.

Sir, I hope that my remarks on this matter should suffice to dispose of any unfortunate impression that may exist that when I come to plead the case of the Anglo-Indian schools that I seek some special concession or privilege for my community as such. I certainly am not, or when speaking of children of the under-privileged classes, who are today, for historical and other reasons, attending these schools. As I mentioned, these schools cater for all communities, and if these schools, as I am aware and the Hon'ble Minister for Education and Government, no doubt, are aware, also privide for poor children of like economic

status found in Government schools, I ask Government to be kind enough to extend to them the same concessions that they give to others, so that these children may also be allowed the privilege of free education.

Sir, while speaking on the subject of educational standards, I should like to congratulate the Government on the establishment on their part, and in bringing to Bangalore the establishment and location of the Regional Institute of English. Mr. Speaker, Sir, with the enactment of the Mysore Official Languages Bill last year and the acceptance of Kannada as our official language of the State, the time has surely come to put aside controversy based on emotional approach to the larger issues which are linked with the question of the medium of instruction in the sphere of higher education, research and technological studies.

We are fortunate indeed in having the present Education Minister of the Central Government coming forward to emphasis the need for strengthening our secondary educational set up throughout the country. The other day, I had occasion to read the views expressed by the Dean of the Mysore Medical College. He is of course fully correct when he discribed medical education as a highly specialised course of studies, and cautioned that only students with a really good foundation in English should be selected for such education. Mr. Speaker, Sir, my request is that the State do take full advantage of the facilities available at the Regional Institute of English and ensure that as many teachers as possible from our schools and colleges are deputed to this Institute so as to benefit from the training given there.

While on the subject I should also like to refer to the statement of the Hon'ble Sri Nanda, the Union Home Minister in reply to certain questions in the Lok Sabha yesterday on the subject of introducing Hindi as the Medium of Examinations conducted by the Uuion Public Service Commission. I am glad that better counsels are to be sought in the shape of consultations with Chief Ministers of non-Hindi speaking States before a final decision is made. But, Sir, what is of particular significance to us in this State is the information given by the Home Minister Nanda that the question of holding the U. P. S. C. Examinations in the regional languages had been considered and found not possible. This to my mind, calls for more than passing thought on our part and demands from us the putting aside of all thoughts. But the common-sense approach to the question of the position that English should continue to occupy in our language set up in the field of education in the State unless we are to some day find our children consicuous by their absence in the country's public services, in the Central Government and in the Defence Services of the country or in the Parliament itself. We certainly owe them a better fate than that.

4-10 P.M.

Mr. Speaker, I believe that once we recognise our duty to the younger generation we must provide the very best that we can so as

(SRI P. F. D'MELLOW)

to make them not merely better students but more proficient for the future.

In the forthcoming conference between the Union Home Minister and States' Chief Ministers which has been called at New Delhi shortly to consider the proper implications of the language policy envisaged in the Central Official Languages Act, a leading Daily remarked and I quote :

"The best solution for the present would be to keep English as the sole medium for the UPSC examinations and provide for the optional use of Hindi after a period say ten years, by which time facilities for the study of Hindi throughout the country may have expanded adequately. The fact must be faced that Hindi is yet to establish itself as an effective medium for official and other purposes even in the Hindi speaking States."

I feel that we are fortunately indeed that we shall have a statesman of the calibre of our Chief Minister Sri Nijalingappa at the forthcoming conference at New Delhi for an issue of this nature will demand all the foresight and forward thinking that can be summoned if firm policies on the correct implications of the Official Languages Act are to result. The issue is not whether we should resort to more use of Kannada or English in the legislatures but whether we are to provide our children with all the advantages that go with opening wide the windows of the world for their adventure.

Mr. Speaker, Sir, it only remains for me to offer my small bouquet to our Hon'ble Finance Minister for the spirit of robust optimism and quiet confidence that he has injected into his budget speech. Such confidence can only steam from the realisation that whatever the situation today, it is bound to be transformed no sooner our heavy investment on power and irrigation projects being to yield anticipated results. I believe that the Hon'ble Finance Minister has done a great service in not merely emphasising that but in giving us the confidence. Thank you.

† SRI M. SRINIVASA NAYAK (Mangalore-I).—Mr. Speaker, I rise to welcome and support the budget presented to this august House by the Hon'ble Minister for Finance for the year 1964-65. The budget as is given to us is full of hopes of having a fully developed State within the next one or two years. With the brilliant mind and abilities at his command he has given us a very good budget and it has given us hopes of great developments in this State. The budget contains many highlights. He has given us a surplus budget on the revenue side by nearly seven lakhs. With regard to developments he has given us many hopes that all the development schemes which are on hand will be implemented by getting aid from the Centre. He has given us a picture of what we have been able to complete in the last five years. The part II of the Budget speech instil in us great hopes for the future. Any person who has read or who has looked into the budget will be able to know that

the Government of Mysore has really done a lot of work for the benefit of the common man. I should say that the budget that has been placed before us has been welcomed by the common man and it has given a lot of hopes of development in the State in the coming years.

The Public Works Department and some of the other Departments have already spent during the last three years of the Plan period, the provision that had been made for the Third Plan period. That shows the Government as well as the department concerned have worked so well that they have been able to spend the money set apart for them. I should like to say on this occasion that the P.W.D. Minister as well as his staff have really done wonderful work because what had been provided for the Third Plan—Rs. 9 crores—have already been spent within the three years and they look forward for more money in the coming two years. That shows a bright future. The Hon'ble Minister for Public Works stated in his speech that the Central Government has been pursuaded to give clearance for taking up the Upper Krishna project. That shows the confidence he has in the ability of the Government of Mysore in carrying on the Upper Krishna Project. It is a very ambitious scheme and the Central Government has come to the aid of the Mysore in giving a technical sanction and work will be taken and it will give a great relief to the people of Mysore. The Mangalore harbour is another feather in the cap of Mysore. The Mysore Government has taken timely action to see that all barriers that stood in the way of having the port sanctioned by the Central Government are cleared and even the work has been going on in full speed. The Hon'ble Minister has to be congratulated for the timely action he has taken wherever necessary by coming to Mangalore more than once, in trying to meet the people and giving satisfaction to the aspirations of the people and thereby getting a lot of co-operation from them. The Government has gone a step forward in establishing a colony for the people who have been displaced. A community hall is going to be built for the people who have been displaced and beautiful sites and lands have been given to them. I may say that this step taken by the Government in trying to give amenities to the people who have been displaced from their homes while acquiring the land, is commandable.

Sri SANJEEVANATH AIKALA (Suratkal).—In all projects similar concessions have been given.

Sri M. SRINIVASA NAYAK.—I think the Hon'ble member is speaking for himself. I am speaking for the people of the District. I have talked to them and I had occasion to discuss the matter of development of port. They are getting immense assistance. The Government have come to the rescue of these persons who have been displaced. They have been given free lands and many other relief. The sites given to them are not in any way inferior to the place in which they had been living so far. The Mangalore Port is going to be one of the deepest ports in India. That is another feature which the Mysore Government can be justly proud of. We can expect many big industries to be attracted round the

(SRI M. SRINIVASA NAYAK)

port and can also expect to get an oil refinary without asking for it because it requires a deep port. With the development of this port, the face of South Kanara district will be changed. Though the Mysore Government has been doing its best for the development of fisheries, Sri Rachiah, the Minister for Fisheries, after over this portfolio has done really good work during the last two years. We have manufactured 18 mechanised boats. My friend Sri Madhwaraj who hails from the Udipi constituency, who is a born fisherman and an authority on fishery and who has gone abroad to Norway, Sweden and Japan and brought first-hand information about fisheries has made a brilliant speech with regard to the development of fisheries in the South Kanara District.

The Government of Mysore has made some provision in the last budget for the development of Malpe and Coondapur as fishing harbours. The Yugoslav Government has promised an aid of Rs. 114 lakhs. I do not see any progress that has been made by the Department in preparing estimates or to have a survey of the work that has been taken up. It is necessary that Government should whip up the department concerned to see that real progress is made to develop Malpe and Coondapur as fishing harbours.

SRI B. D. JATTI.—Originally we were only getting it done in Poona. Now, we have started it at Krishnarajasagar dam.

SRI M. SRINIVASA NAYAK.—I wish to tell the Hon'ble Minister that immediate action should be taken to see that preliminary work connected with the development of Malpe and Coondapur as fishing harbours is taken up immediately. Otherwise, the aid promised by the Yugoslov Government may lapse for the fault of ours. The Hon'ble Minister Rachiah was present when the modern fish processing centre was opened at Mangalore. He was good enough to tell us that he was going to upgrade the institution into a technological institution and also provide for the teaching of the bifurcated course of fisheries in the high schools that are run by the Fisheries Department in South Kanara. I would request the Hon'ble Minister to provide fish sauce in the lobbies here.

MR. SPEAKER.—The Hon'ble Minister may bring some samples and show them to the members.

SRI M. SRINIVASA NAYAK.—Mangalore is known for its fish. All Hon'ble Members who have come to Mangalore must have tasted it. The Hon'ble Minister may open a fish stall here and make available to the members fish prawns and other allied foodstuffs that may be available at that centre.

The Fish processing Centre is taking 30 students at a time *i.e.*, 60 students per year. This can be increased. At least 100 students can be taken up because there is so much demand. It is said that a certificate from a member of the legislature is necessary before the

application is considered. If Sri Madwaraj is not available, they run up to me because I am near. I have recommended many good cases. They came back and told me that there was not enough provision to take them. I would request the Government and the Minister to see that provision increased so that the fishermen community which is a backward community and whose number 2 lakhs may be provided with an opportunity to have a decent living.

Coming to agriculture, our district has been selected for intensive rice cultivation. For that purpose we are told that they would provide us with electricity for running the pump sets in the district. But so far out of 600 and odd villages only 178 have been electrified. Though there is provision for putting up 10,000 pumps in one year, due to non-availability of electricity, only 2,000 and odd pumps are available. This has delayed the progress of the Grow More Food Campaign. So, I would request the Government to take immediate action to electrify all the other villages so that the ryots can make the best use of the pump sets made available by the Government and other agencies.

There are 22 rivers which provide sweet water, and there are some tributaries which run to a thousand. When you, Sir, were a Minister this Government had prepared some lift irrigation schemes. So far, they have not been implemented. unless they are implemented there would not be any impetus for raising foodcrops in South Kanara. In the budget no provision has been made for them in my district. At Tumbe, Bantwal and other coastal places where we can have lift irrigation, it cannot be taken up as there is no provision made in the budget. I would request the Government through you, Sir, to make provision for it in the budget.

Then, Sir, the salt water dams which are necessary to save the crops from destruction have been requested by the people of this district but they have not been taken up and no provision has been made for it.

Estimates have been prepared for 154 small anecuts to be put up across the rivers but so far no work has been taken up; nor has adequate provision been made in the budget for this purpose this year. Unless immediate action is taken to see that the agriculturists are given an opportunity to have the benefit of the minor irrigation schemes, the intensive rice cultivation scheme may not come to fruition this year.

With regard to animal husbandry, I should say that though we have got 6,000 and odd villages, there are only 20 animal husbandry centres where livestock can get medical aid. It should be increased and there should be at least one or two centres for each taluk. Otherwise they will have to walk a distance of 18 to 20 miles. I request Government to see that ample provision is made for providing each taluk with one or two animal husbandry centres where the poor people can get medical aid for their livestock.

We are now developing our inland fisheries, but the catches that are got have to be taken to the entire Mysore State. I would suggest that Government may kindly consider having a few insulated vans in which

(SRI M. SRINIVASA NAYAK)

they can carry fish from Mangalore. At every distance of 100 miles there should be a cold storage plant so that raw fish can be stored and made available to the people. I would suggest to the Minister for fisheries that he may take up this. For the return journey of these vans they can carry vegetables from Coorg, Mysore and other places and they can earn some money. Mangalore is lacking in vegetables. We had requested Government to give us a vegetable farm, but in this budget we do not find any provision for acquisition of land for a vegetable farm. We have got to get our vegetables from Bangalore and other places and so the cost of living in Mangalore is very high on that account. We cannot get any fresh vegetables of our choice. I would request Government to make some provision for acquisition of land for a vegetable farm in South Kanara.

We are developing horticulture in Mangalore. We are thinking of growing fruit trees in the gardens, but there is no provision to give the required plants. The Horticultural Department should have a horticultural farm or garden in Mangalore so that they may provide such seedlings and plants to the people to grow their own vegetables.

Mr. SPEAKER.—I thought that there was a Horticultural Society in South Kanara.

Sri M. SRINIVASA NAIK.—The Horticultural Department has to provide the necessary land for this purpose. We would appeal to the Government to acquire some land so that it could be kept as open land for all time to come for the growing city of Mangalore. There is some land available on the top of a particular hill which could be very well developed into a horticultural garden. I request Government that they may kindly make some provision for the acquisition of such land for developing the same into a garden.

†ಶ್ರೀ ಅಂದಾನಯ್ಯ (ಕುಣಿಗಲ್).—ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಪತಿಗಳೇ, ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದ ನಂತರ ದೇಶ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪಡಿಸಲು ಸರಕಾರ ಅನೇಕ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದೆ. ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕೋಟ್ಯಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ಈಗಾಗಲೇ ಎರಡು ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳು ಮುಗಿದು ಮೂರನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಮೂರನೇ ವರ್ಷದ ಹಂತದಲ್ಲಿ ನಾವು ಇದ್ದೇವೆ. ಇಷ್ಟು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿ ಈ ಯೋಜನೆ ಫಲ ಯಾರಿಗೆ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ವಿಚಾರ ಮಾಡಿ ನೋಡಿದರೆ ಶ್ರೀಮಂತರು, ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಬ್ಯಾಂಕರ್ಸ್, ಏಜೆಂಟ್ಸ್ ಅಂಥವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಈ ಯೋಜನೆಗಳ ಫಲ ದೊರೆಯುತ್ತಿದೆ. ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನ ಬಡ ಜನರಿಗೆ ಇದರ ಫಲ ದೊರೆತಿಲ್ಲ. ದೇಶಕ್ಕೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ ಬಂದು 16 ವರ್ಷಗಳಾದರೂ ಆಹಾರದ ಸಮಸ್ಯೆ ಪರಿಹಾರವಾಗಿಲ್ಲ, ಆಹಾರದ ಕೊರತೆ ಪರಿಹಾರವಾಗಿಲ್ಲ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಜನರ ಸಾಲ ದಿನೇ ದಿನೇ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಜೀವನ ಮಟ್ಟ ಅದೇ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿದೆ. ಹಳ್ಳಿಯ ಜನರ ಜೀವನ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಅನುಕೂಲತೆ ಕಾಣಬರುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಏನು ಕಾರಣ? ಯೋಜನೆ ತಯಾರ್ಮಾಡಿದ ಜನರಿಗೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರ ಕಷ್ಟ ಸುಖ, ಹಳ್ಳಿ ಜೀವನದ ಮಟ್ಟ ಏನಿದೆ ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಈಗಲೇ ಸರಕಾರ ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹಳಿ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿರತಕ್ಕಂಥ ಜನರಿಗೆ ಈ ಯೋಜನೆಯ ಪ್ರತಿಫಲ ದೊರೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ನಾನು ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ವಿನಂತಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಸ್ವಾಮಿ, ಸಮಾಜವಾದೀ ಸಮಾಜ ಕಟ್ಟುತ್ತೇವೆ, ರಾಮ ರಾಜ್ಯ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ, ಜಾತ್ಯತೀತ ರಾಷ್ಟ್ರ ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಸರಕಾರದವರು ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಭಾಷಣ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಎಲ್ಲಿದೆ ಈ ರಾಮರಾಜ್ಯ? ಸಮಾಜವಾದೀ ಸಮಾಜ ಎಲ್ಲಿ ಇದೆ? ಜಾತ್ಯತೀತ ರಾಷ್ಟ್ರ ಎಲ್ಲಿ ಇದೆ? ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಎಲ್ಲಿ ಶಾಸನ ತಯಾರಾಗುತ್ತದೆಯೋ ಎಲ್ಲಿ ಕಾನೂನು ರಚನೆಯಾಗುತ್ತದೆಯೋ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಜಾತೀಯತೆ ಬೆಳೆದು ಹೋಗುತ್ತಿದೆ. ನಮ್ಮ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಪರ್ಸನಲ್ ಸ್ಟ್ಯಾಫ್ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಇದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಮಂತ್ರಿಯ ಹತ್ತಿರ ಅವರ ಸ್ಟಾಫಿನಲ್ಲಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರೇ ಇದ್ದಾರೆ, ಒಕ್ಕಲಿಗ ಮಂತ್ರಿಯ ಪರ್ಸನಲ್ ಸ್ಟಾಫ್ ಒಕ್ಕಲಿಗರೇ ಇದ್ದಾರೆ, ಹರಿಜನ ಮಂತ್ರಿಯ ಪರ್ಸನಲ್ ಸ್ಟಾಫ್ ಹರಿಜನರೇ ಆಗಿದ್ದಾರೆ. ಜಾತೀಯತೆಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಇದೆ. ಜಾತೀಯತೆಗೆ ಈ ರೀತಿ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡುತ್ತಿರುವಾಗ್ಗೆ ರಾಮರಾಜ್ಯ ಯಾವಾಗ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡುವುದು? ಈ ದೋಷ ಮೊದಲು ನಿವಾರಣೆಯಾಗಬೇಕು. ಕಾನೂನು ರಚನೆ ಮಾಡುವವರು ರಾಜ್ಯಭಾರ ಮಾಡತಕ್ಕಂಥವರು ಜಾತೀಯತೆ ಭಾವನೆ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳದೆ ದೇಶಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಮಾಡಬೇಕು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಮಾದರಿಯಾಗುವಂತೆ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಜಾತೀಯತೆ ಭಾವನೆ ಇಲ್ಲದೆ ಜೀವನ ಮಾಡಬೇಕು. ಆದರೆ ಅವರಲ್ಲಿಯೇ ಇದು ಮಾಯವಾಗಿದೆ. ವಿರೋಧ ಪಕ್ಷದ ನಾಯಕರಾದ ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಶಿವಪ್ಪನವರು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಸರಕಾರ ನಡೆಸತಕ್ಕಂಥ ಅಧಿಕಾರಿ ವರ್ಗ ಮಹಾರಾಜರು ಹೋದರೂ ಕೂಡ ಮಹಾ ಸ್ವಾಮಿಗಳಾಗಿ ಅಧಿಕಾರ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಎಮರ್ಜನ್ಸಿಯ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಸಹಸ್ರಾರು ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ರಾಜ ಮಹಾರಾಜರಂತೆ ಜೀವನ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ರೀತಿ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು ಜನತೆಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಮಾಡಬೇಕು. ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಒಂದು ಸಲ ಸೆಲೆಕ್ಟ್ ಕಮಿಟಿ ಮೀಟಿಂಗ್ ಕರೆದಾಗ್ಗೆ ಎಲ್ಲ ಸದಸ್ಯರು ಬಂದು ಕುಳಿತುಕೊಂಡರೂ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಮೀಟಿಂಗ್ ಅಡ್ಜರ್ನ್ ಮಾಡಿ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕಳಿಸಿದರು. ಸಹಸ್ರಾರು ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿ ಮೀಟಿಂಗ್ ಕರೆಸಿದಾಗ್ಗೆ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಬಾರದೇ ಇದ್ದರೆ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ? ಅಂದು ಸದಸ್ಯರು ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಎಮರ್ಜನ್ಸಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರೂ ಸರಕಾರ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಹಣ ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ನಮಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಡೆಸ್ಕ್ ಡೈರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಎಮರ್ಜನ್ಸಿ ಬಂದಿದೆ. ಡೆಸ್ಕ್ ಡೈರಿ ಚಿಕ್ಕದಾಗಿದೆ. ಏನಾದರೂ ಬರೆದುಕೊಳ್ಳೋಣ ಎಂದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ಈ ರೀತಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಚಿಹ್ನೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇಂಥಾದ್ದರಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟೇ ಕಾಣ ಬರುತ್ತಿದೆ.

ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ವಿದ್ಯಾ ಇಲಾಖೆಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಬಹಳ ವಿಷಾದವಾಗುತ್ತದೆ. ದೇಶ ಕಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ನಾಯಕರನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡತಕ್ಕಂಥ ವಿದ್ಯಾ ಸಂಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಇಂದು ಅನ್ಯಾಯ ಕತ್ವ ಇದೆ. ಕನ್ನಡ ಮಾತನಾಡತಕ್ಕಂಥ ಎಲ್ಲ ಜನಗಳನ್ನು ಒಂದುಗೂಡಿಸಿ ಕನ್ನಡ ರಾಜ್ಯ ಮಾಡಿದ್ದಾಯಿತು. ಇದನ್ನು ಮಾಡಿದ ವೇಳೆ ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಅಧಿಕಾರ ವಹಿಸಿಕೊಂಡನಂತರ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ವಿದ್ಯಾ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯ ಸಾಧನೆಯಾಗದೆ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯ ಉಂಟಾಗಿದೆ.

4-30 P.M.

ಇವತ್ತು ಕರ್ಣಾಟಕ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿ ಮತ್ತು ಮೈಸೂರು ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿ ಎಂಬತಕ್ಕಂಥ ಹೆಸರಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸ್ಕೇಲು, ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸ್ಕೇಲು, ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ತರಹ ಫೀಸು, ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ತರಹ ಫೀಸು, ಟೆಕ್ನಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜುಗಳಿಗೆ ಸೀಟು ಕೊಡುವಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ತರಹ ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಲ್, ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ತರಹ ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಲ್, ಈ ರೀತಿ ಅನೇಕ ತರಹ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ವಿದ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿಗಳು ತಂದೊಡ್ಡಿದ್ದಾರೆ. ಆರುನೂರು ಜನ ಟ್ಯೂಟರುಗಳು, ಡೆಮಾನ್‌ಸ್ಟ್ರೇಟರುಗಳು ಇದ್ದರೆ, ನಾನ್ನೂರು ಜನ ಪರ್ಮನೆಂಟ್ ಆಗಿಲ್ಲ. ಅವರನ್ನು ಕನ್‌ಫರ್ಮ್ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಅವರು ಹಂಗಾಮಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರನ್ನು ತೆಗೆದು ಹಾಕಬೇಕೆಂದು ಒಂದು ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಸಹ ಮಾಡಿದರು. ಆದರೆ ಹೈಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ರಕ್ಷಣೆ ದೊರಕಿದೆ, ಅದನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕು; ಎಷ್ಟು ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಿ ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಸರಕಾರದವರು. ಹೈಕೋರ್ಟಿನ ಜಡ್ಜ್‌ಮೆಂಟಿನ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚನೆ ಮಾಡುವುದಾದರೆ ವಿದ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿಗಳು ತಮ್ಮ ಖಾತೆಗೆ ರಾಜಿನಾಮೆ ಕೊಟ್ಟು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕು. ಮಂತ್ರಿಗಳು ರಾಜಿನಾಮೆ ಕೊಟ್ಟ ಅನೇಕ ನಿದರ್ಶನಗಳಿವೆ. ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿ ಯುದ್ಧ ಮಂತ್ರಿಗಳಾಗಿದ್ದ ಜಾನ್‌ಪ್ರೋಫ್ಯೂಮೊರವರು ಕೀಲರ್ ಪ್ರಕರಣ ಬಂದ ಮೇಲೆ ತಮ್ಮ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ರಾಜಿನಾಮೆ ಕೊಟ್ಟರು. ಇಂಥ ಸತ್‌ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳು ಹೊರ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿರುವಾಗ, ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರಿಗಳು ತಪ್ಪು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಶಾಸನ ಸಭೆ

(ಶ್ರೀ ಅಂದಾನಯ್ಯ)

ಯಲ್ಲಿ ರಾಜಿನಾಮೆ ಕೊಟ್ಟು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೂ, ಅವರು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಮೊಂಡು ಬಿದ್ದುಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ಸ್ನೇಹಿತರು ಹೇಳಿದರು ಅವರು ಮೂರನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟವರು ಎಂದು. ನಿಜವಾಗಿ ಮೂರು ಬಿಟ್ಟವರಿಗೆ, ಗಾಳಿ ಏನು ? ಚಳಿ ಏನು ? ಹೀಗೆ ಸರಕಾರ ನಿಜವಾಗಿ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಜನತೆಯ ಒಂದು ಹಿತ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ, ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ರೋಡ್ ಟ್ರಾನ್ಸ್‌ಪೋರ್ಟ್ ವಿಷಯ. ಈ ರೋಡ್ ಟ್ರಾನ್ಸ್‌ಪೋರ್ಟ್ ಖಾತೆಯನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಂಡಂಥ ಶ್ರೀ ದೇವರಾಜ ಅರಸರವರು ಬಂದ ಮೇಲೆ ಈ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿರತಕ್ಕಂಥ ತೊಡಕುಗಳನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸುತ್ತಾರೆ, ಇಲ್ಲಿ ಪೋಲಾಗಿಹೋಗತಕ್ಕಂಥ ಹಣವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ನಮಗೆ ನಂಬಿಕೆ ಇತ್ತು. ಆದರೆ ಅಷ್ಟು ಚುರುಕಾಗಿ ಕೆಲಸ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಅರಸರವರು ಪೂರಾ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಕೂಡಿದವರೂ ಈ ಕೊಳಕನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಬೇಕು ಅನ್ನುವ ಮನಸ್ಸಿದೆ ಅವರಿಗೆ. ಆದರೆ ಈ ಇಲಾಖೆಯ ಮುಖ್ಯಾಧಿಕಾರಿಗಳ ತಪ್ಪೋ ಏನೋ, ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟಿನಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಲೂಪ್ ಹೋಲುಗಳು ಇದ್ದೇ ಇವೆ. ಅದನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ರೋಡ್ ಟ್ರಾನ್ಸ್‌ಪೋರ್ಟ್ ಮಂತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಮನವಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಡಿ. ಜತ್ತಿ.—ಕೆಲವು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸರಿಹೊಂದಿದೆ.

ಶ್ರೀ ಅಂದಾನಯ್ಯ.—ಸರಕಾರಿ ಬಸ್ಸುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುವಂಥ ನಮಗೆ ಸ್ವಂತ ಅನುಭವವಿದೆ. ಎಷ್ಟೋ ಡ್ರೈವರುಗಳು ಇಂಜನ್ನು ಹೀಟ್ ಆದಾಗ ನೀರು ಹಾಕುವುದಕ್ಕೆ ತೊಂದರೆಪಟ್ಟ ದೃಶ್ಯ ನೋಡಿದ್ದೇವೆ. ನೀರು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಲಕರಣೆ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ಬಸ್ಸು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಹೋಟೇಲಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಕೈಕಾಲು ಕಟ್ಟಿ ಒಂದು ಬಿಂದಿಗೆ ನೀರು ತಂದು ಹಾಕಿದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇದೆ. ಇಂಥ ದುರವಸ್ಥೆ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಇವೆ. ಇದನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಬೇಕು ಬಸ್ಸುಗಳಲ್ಲಿ ಡಬಲ್ ಸೀಟುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಬಹುದು, ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಅರ್ಧ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಇದನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಖಾತೆ ಮಂತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಿನ್ನಹ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಇಂಡಸ್ಟ್ರೀಸ್ ವಿಚಾರವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶ ವ್ಯವಸಾಯಗಾರರ ದೇಶ. 100ಕ್ಕೆ 80 ರಷ್ಟು ಜನ ಕೃಷಿಯಿಂದ ಜೀವನ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ದೇಶದಲ್ಲಿರತಕ್ಕಂಥ ಎಲ್ಲಾ ಜಮೀನನ್ನು ಹಂಚಿದರೂ, ತಲೆಗೆ ಒಂದು ಎಕರೆ ಸಹ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ದೇಶದಲ್ಲಿರುವಾಗ ಒಂದು ಕೈಗಾರಿಕೆಗೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆಯುವಾಗ, ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯಗಾರರಿಗೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವಂಥ ಸಣ್ಣಸಣ್ಣ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ತೆರೆಯಬೇಕು. ರೈತ ಒಂದೆರಡು ಎಕರೆ ಜಮೀನನ್ನೇ ನಂಬಿಕೊಂಡು ಜೀವನ ನಡೆಸುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ ; ಅವನ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವಾಗಬೇಕು, ಮದುವೆ ಮುಂಜಿ ಮಾಡಬೇಕು. ಇವಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಜಮೀನಿನಿಂದ ಸಾಲ ತೀರಿಸುವ ಬಡ್ಡಿ ಏಳುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಖರ್ಚುಗಳನ್ನು ನೀಗಿಸಬೇಕಾದರೆ, ನಿಜವಾಗಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ಅಗತ್ಯ ಬಹಳವಿದೆ. ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಕೇಂದ್ರಗಳನ್ನು ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡುವುದರ ಬದಲು ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ರೈತನಿಗೆ, ಕೃಷಿಗಾರನಿಗೆ, ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವಂಥ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆಯಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಸರಕಾರದಲ್ಲಿ ಮನವಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಈ ಕಮ್ಯೂನಿಟಿ ಡೆವಲಪ್ ಸ್ಕೀಮುಗಳನ್ನು ಯಾರು ಜಾರಿಗೆ ತಂದರೋ, ನಿಜವಾಗಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ಏನಾದರೂ ಕಿಂಚಿತ್ ಅನುಕೂಲವಾಗಿದೆಯೇ ? ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ ನೆಹರೂರವರನ್ನು ಹೊಗಳಿಕೊಂಡು ಅವರ ಶಹಬಾಸ್‌ಗಿರಿ ಪಡೆಯುವ ಉದ್ದೇಶವುಳ್ಳಂಥ ಜನರು ಈ ಸ್ಕೀಮುಗಳನ್ನು ಮಂಜೂರು ಮಾಡಿದರು. ಈ ಕಮ್ಯೂನಿಟಿ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಸ್ಕೀಮಿನಿಂದ ಕಿಂಚಿತ್ ಸಹಾಯವೂ ಆಗಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇವತ್ತು ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಜೀಪಿನಲ್ಲಿ ಓಡಾಡಿಕೊಂಡು ಊರಿಂದೂರಿಗೆ ತಿರುಗಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಯೇ ವಿನಾ ಏನೊಂದು ಅನುಕೂಲವನ್ನು ರೈತರಿಗೆ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು ಎಂಬ ಉದ್ದೇಶ ಯಾವ ಅಧಿಕಾರಿಗೂ ಇಲ್ಲ. ಹಣ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಕೊಡತಕ್ಕಂಥ ಸಂಬಳಕ್ಕೆ ಖರ್ಚಾಗುತ್ತಿದೆಯೇ ಹೊರತು ರೈತರಿಗೆ ಕಿಂಚಿತ್ತೂ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ಘಂಟಾಘೋಷವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ.

ಕಮ್ಯೂನಿಟಿ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಇಲಾಖೆಯವರು ಮಾಡತಕ್ಕಂಥ ಕೆಲಸ ಏನಿದೆ, ಅದನ್ನು ಬೇರೆ ಇಲಾಖೆಗಳಿಗೆ ವಹಿಸುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ನೀರಾವರಿ ಬಾವಿಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕೆಲಸವನ್ನು

ತಹಸೀಲ್‌ದಾರರಿಗೆ, ಪಿ. ಡಬ್ಲ್ಯು. ಡಿಗೆ ಸಂಬಂಧ ಪಟ್ಟ ಕೆಲಸವನ್ನು ಪಿ. ಡಬ್ಲ್ಯು. ಡಿ. ಇಲಾಖೆಗೆ, ವ್ಯವಸಾಯ ಇಲಾಖೆಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕೆಲಸವನ್ನು ವ್ಯವಸಾಯ ಇಲಾಖೆಗೆ ವಹಿಸಿ, ಎನ್. ಇ. ಎಸ್. ತೆಗೆದುಹಾಕುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇವತ್ತು ಬಿ ಡಿ ಒಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಜೀಪುಗಳನ್ನು ತಹ ಸೀಲ್‌ದಾರರಿಗೇ ಕೊಟ್ಟು ಅವರ ಕೆಲಸ ವಹಿಸಿದರೆ ನಿಜವಾಗಿ ಒಳ್ಳೆಯ ರೀತಿ ಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ನಡೆಯುತ್ತದೆಂದು ನಾನು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುತ್ತೇನೆ.

ಕೊನೆಯದಾಗಿ ವ್ಯವಸಾಯ. ದೇಶದಲ್ಲಿ 100ಕ್ಕೆ 80 ಜನ ಇವತ್ತು ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನೇ ನೆಚ್ಚಿ ಕೊಂಡು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಇಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಹಾರದ ಕೊರತೆನೀಗಿಲ್ಲ, ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ವ್ಯವಸಾಯ ಇಲಾಖೆಗೆ ಏನು ಹೆಚ್ಚಿನ ಒಂದು ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೋ ಅದರಿಂದ ರೈತನ ಒಂದು ಮಟ್ಟ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಹಾರದ ಅಭಾವ ನೀಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಇವತ್ತು ರೈತನಿಗೆ ಯಾವ ಸೌಲಭ್ಯವೂ ದೊರಕುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ; ಬಿತ್ತನೆ ಬೀಜ ಕಾಲ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸಿಕುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಗೊಬ್ಬರ ಕಾಲ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸರಿ ಯಾಗಿ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಬೆಳೆಗಳಿಗೆ ಬಿದ್ದಂಥ ಕೀಟಗಳನ್ನು ನಾಶಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಔಷಧಿ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ವ್ಯವಸಾಯ ಇಲಾಖೆಯವರು ಕೊಟ್ಟಂಥ ಪೌಡರನ್ನು ಎರಚಿದರೆ ಹುಳುಗಳೇನಂದೂ ಸಾಯ ಲಿಲ್ಲ. ಸೀಮೆ ಎಣ್ಣೆಯನ್ನು ಚುಮಕಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಹುಳುಗಳು ಸತ್ತು ಹೋದವು. ಹೀಗೆ ಇಲಾಖೆ ಯವರ ಕಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿರುವ ಔಷಧ, ಮಾಡತಕ್ಕಂಥ ಕೆಲಸವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಬಹಳ ಆಶ್ಚರ್ಯಕರವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯಗಾರನಿಗೆ ಈ ಇಲಾಖೆಯಿಂದ ಯಾವ ಸೌಲಭ್ಯವೂ ದೊರಕುತ್ತಾ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

ಸರ್ಕಾರದವರು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಪಂಪ್ ಸೆಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಸಪ್ಲೈ ಮಾಡುವ ಒಂದು ಸ್ಕೀಮು ಮಾಡಿ ದ್ದಾರೆ. ನಿಜವಾಗಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಸ್ಕೀಮು ಅದು. ದೇಶದಾದ್ಯಂತ ಪಂಪ್ ಸೆಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಕೊಡಿಸಿ ಎಂದು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಅರ್ಜಿಗಳು ಬರುತ್ತಿವೆ, ನೂರಾರು ಅರ್ಜಿಗಳು ಬಂದಿವೆ. ಮೊದಲು ಸರ್ಕಾರ ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕು. ರೈತ ಪಂಪು ಸೆಟ್ಟು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅದರ ಉಪಯೋಗವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ರೈತನಿಗೆ ಸೊಸೈಟಿಗಳ ಮೂಲಕ ಸಾಲಗಳನ್ನು ಕೊಡ ಬೇಕೆಂಬ ಏನೊಂದು ಏರ್ಪಾಡಿದೆಯೋ, ಅದರಿಂದ ಏನೊಂದು ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಿಲ್ಲ. ಪಂಪ್ ಸೆಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ನೇರವಾಗಿ ರೈತನಿಗೆ ಕೊಡುವುದರಿಂದ ಪಂಪ್ ಸೆಟ್ಟನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿ, ಅದರ ಪ್ರತಿಫಲವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಈ ಒಂದು ಕಾರಣದಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಪಂಪ್ ಸೆಟ್ಟುಗಳನ್ನು ರೈತನಿಗೆ ಸಪ್ಲೈ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಬಿನ್ನಹ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ.

ಇಷ್ಟು ಹೇಳಲು ನನಗೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ವಂದನೆಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿ ನನ್ನ ಮಾತನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಜೆ. ಎಲ್. ಕಬಾಡಿ (ಬಾದರ್ಲೀಲ್).—ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಪತಿಗಳೆ, 1964-65 ನೆಯ ಸಾಲಿನ ಆಯವ್ಯಯ ಅಂದಾಜಿನ ಪತ್ರಿಕೆಯನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತಾ ನಾಲ್ಕು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ನಮ್ಮ ಬಿಜಾಪುರ ಜಿಲ್ಲೆ ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಬರಗಾಲಕ್ಕೆ ತುತ್ತಾಗಿದ್ದರೂ ಸಹ ಈ ಬಜೆಟ್ಟನ್ನು ತೆಗೆದು ನೋಡಿದರೆ ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಗೆ ಚಿಕ್ಕ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಾಗಲಿ, ಯಾವುದೇ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ನೀರಾವರಿ ಕಾಂಗಾರಿಗಾಗಲಿ ಹಣ ಹಾಕದಿರುವುದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ನಿಜವಾಗಿ ಬಹಳ ವಿಷಾದ ಪಡುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆ ಬರಗಾಲ ಜಿಲ್ಲೆಯಾಗಿದ್ದರೂ ದೇಶದ ಹೊಣೆಯನ್ನು ಅರಿತು ಇವತ್ತು ನಮ್ಮ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳ ತುಲಾಭಾರವನ್ನೂ ಮತ್ತು ಪ್ರೈಮ್ ಮಿನಿಸ್ಟರ ವರಗಳಾದ ಶ್ರೀಮತಿ ಇಂದಿರ ಗಾಂಧಿಯವರ ತೂಕದಷ್ಟು ಬಂಗಾರವನ್ನು ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಯವರು ಕೊಟ್ಟರು. ಕೊಟ್ಟದ್ದರ ಪ್ರತಿಫಲಕ್ಕೆ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರಾದ ಕಡಿದಾಳ್ ಮಂಜಪ್ಪನವರು ಅದನ್ನು ''ಬಂಗಾರದ ಜಿಲ್ಲೆ'' ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ದೇಶಕ್ಕೆ ಆಪತ್ತು ಬಂದಾಗ, ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡಿ ಆತಂಕ ಬಂದಾಗ, ಏನಾದರೂ ಒಂದಿಷ್ಟು ಆಸ್ತಿ ಪಾಸ್ತಿಯನ್ನು ಉಪಜೀವನಕ್ಕಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಂಥ ಬಂಗಾರವನ್ನು ಶ್ರೀಮಂತರಲ್ಲಿ ಅಡವಿಟ್ಟು ತಮ್ಮ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ದೂರುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಂಥಾ ಬಂಗಾರವನ್ನು, ದೇಶ ಕ್ಕಾಗಿ, ದೇಶದ ಮೇಲೆ ಬಂದಂಥ ಗಂಡಾಂತರ ನಿವಾರಣೆಗಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ, 'ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಯನು ''ಬಂಗಾರ ಜಿಲ್ಲೆ''ಯೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡರೆ ಅದು ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ'.

ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಗೆ ಎಷ್ಟು ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿತ್ತೋ ಅದನ್ನು ಕೊಡದೇ ಇರುವುದಕ್ಕೆ ವಿಷಾದ ಪಡುತ್ತೇನೆ.

ಆಲಮಟ್ಟಿ ಮತ್ತು ನಾರಾಯಣಪುರದ, ಅಪ್ಪರ್ ಕೃಷ್ಣಾ ಅಣೆಕಟ್ಟು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುವ ವಿಷಯ ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದು ವಿಚಾರ ಮಾಡುವಂತಹ ಪ್ರಸಂಗವಾಗಿದೆ.

(ಶ್ರೀ ಜೆ. ಎಲ್. ಕಬಾಡಿ)

ಆಲಮಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಆಗಲೇ ಬೇಕೆಂದು ವಿಜಾಪುರದ ಜನರು ಒತ್ತಾಯ ಪಡಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ನಾರಾಯಣಪುರದಲ್ಲೂ ಇದರೊಡನೆ ಆಗಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಆಲಮಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಬರಿ ತಳಹದಿ ಕಲ್ಲನ್ನು ಹಾಕಿ, ಮೊದಲು ನಾರಾಯಣಪುರದ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ದೊಡ್ಡ ಯೋಜನೆ ಮಾಡಿ ಆಲಮಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೇ ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಭೂಮಿಗೆ ನೀರು ಸಿಕ್ಕಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಶಂಕೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಇದೆ.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಡಿ. ಜತ್ತಿ.—ಇಮ್ಯಾಜಿನೇಷನ್.

ಶ್ರೀ ಜಿ. ಎಲ್. ಕಬಾಡಿ.—ಅದಕ್ಕೇ ಈ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಕೈಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ; ಮಾಡಿಯೇ ತೀರುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಲೋಕೋಪಯೋಗಿ ಮಂತ್ರಿಗಳಾದ ವೀರೇಂದ್ರ ಪಾಟೀಲ್ ಅವರು ಮತ್ತು ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳೂ ಆಶ್ವಾಸನೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಯೋಜನೆ ಆಗಿಯೇ ಆಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಾವು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಈಗ ನಾರಾಯಣಪುರದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟುವುದರಿಂದ ಜನತೆಗೆ ಏನು ತೊಂದರೆ ಮತ್ತು ಜನತೆಗೆ ಲುಕ್ಸಾನು ಹೇಗೆ ಆದೀತು ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ವಿಚಾರಮಾಡಿದರೆ ದೋಣ್ ರಿವರ್ ಮತ್ತು ಯಮನಾರಪ್ಪನ ಹಳ್ಳ ಎರಡು ಕೂಡಿ ಅದು ಉಪ್ಪು ನೀರಿನ ಹೊಳೆಯಾಗಿ ನಾರಾಯಣಪುರದ ಹತ್ತಿರ ಕೂಡುವುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಆಣೆ ಕಟ್ಟಿದರೆ ಆ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಉಪ್ಪು ಸಂಗ್ರಹವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಜಮೀನೆಲ್ಲಾ ಸವಳು ಭೂಮಿ ಆದೀತು ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವಂತಹ ಸಂಗತಿ ಇದೆ.

Sri B. D. JATTI.—For the information of the Hon'ble Member I may state that experiments are being tried by the Agricultural Department to find out whether the DON river water can be used for agriculture. They say, by research, that it is good and it can be made useful. So, he need not be afraid it.

ಶ್ರೀ ಜೆ. ಎಲ್. ಕಬಾಡಿ.—ಮಾನ್ಯ ಅರ್ಥ ಮಂತ್ರಿಗಳು ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ವಂದನೆಗಳನ್ನು ಅರ್ಪಿಸುತ್ತೇನೆ. ಈ ದೋಣಿ ರಿವರ್ ಮೇಲಿನ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಅದು ಹಾದು ಹೋಗುತ್ತದೆಯೋ ಅಲ್ಲಿ ಸವಳು ಭೂಮಿ ಆಗುತ್ತಾ ಇದೆ. ಅದು ನಾಳೆ ನಾರಾಯಣಪುರದ ಹತ್ತಿರ ಕೂಡುವುದರಿಂದ ಅಲ್ಲೂ ಸವಳು ಭೂಮಿ ಆದೀತು ಎಂಬ ಶಂಕೆ ಬಹಳ ಜನರಲ್ಲಿ ಇದೆ. ಅದನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಕ್ಲಿಯರ್ ಮಾಡುವುದು ಉಚಿತ. ಆಲಮಟ್ಟಿಯ ವಿಚಾರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಕನಿಷ್ಠ 3 ಲಕ್ಷ ಎಕರೆ ಭೂಮಿ ನೀರು ಉಣ್ಣುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಗುಲ್ಬರ್ಗದಲ್ಲಿ 3 ಲಕ್ಷ ಎಕರೆ ಭೂಮಿ ನೀರು ಉಣ್ಣುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ 6 ಲಕ್ಷ ಎಕರೆ ಭೂಮಿಗೆ ಆಲಮಟ್ಟಿಯಿಂದ ನೀರು ದೊರೆಯುವುದರಿಂದ ಆಲಮಟ್ಟಿ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಚಿಕ್ಕದಾದ ಯೋಜನೆಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಬಹಳ ಲುಕ್ಸಾನದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಗೆ ಸಿಕ್ಕತಕ್ಕ ಲಾಭ ಸಿಕ್ಕಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಆ ವಿವರವನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ನಮಗೆ ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗಿ ಅವರಲ್ಲಿ ವಿನಂತಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ಹೆಚ್ಚು ನೀರು ನಿಲ್ಲುವುದಾದರೆ ಅಲ್ಲಿ 30 ಲಕ್ಷ ಕಿಲೋವಾಟ್ ಪವರ್ ಕೂಡ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಮಗೆ ತಿಳಿದು ಬಂದಿದೆ.

ಇನ್ನು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಸುಪ್ರೀಂಕೋರ್ಟ್ ನಿರ್ಣಯದಂತೆ ಷೆಡ್ಯೂಲ್‌ಕ್ಯಾಸ್ಟ್ ಸರ್ವೀಸ್‌ದಾರರಿಗೆ ಪ್ರೊಮೋಷನ್ ವೇಕೆನ್ಸಿ ಬಂದಾಗ ಪರ್ಸೆಂಟೇಜ್ ಮೇಲೆ ಅವರಿಗೆ ಪ್ರಮೋಷನ್ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಸರಕಾರದವರನ್ನು ಒತ್ತಾಯಪಡಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದೇವೆ. ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದ ಆದೇಶ ಬರುವವರೆಗೂ ಏನೂ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ, ಅವರು ಆದೇಶ ಕೊಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ, ಅದು ಬಂದ ತಕ್ಷಣ ಅದನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದರು. ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದಿಂದ ಈಗಾಗಲೇ ಒಂದು ಆದೇಶ ಬಂದಿದೆ, ಅದು ಬಂದು ಎರಡು ತಿಂಗಳು ಆಯಿತು, ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡದೇ ಇರುವುದರಿಂದ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನಮಗೆ ಬಹಳ ವಿಷಾದವಾಗಿದೆ. ಈ ವಿಷಯ ನಮ್ಮ ಸ್ಟೇಟ್ ಷೆಡ್ಯೂಲ್ ಕ್ಯಾಸ್ಟ್ ಅಡ್ವೈಸರಿ ಸಬ್ ಕಮಿಟಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದಾಗ ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತಹ ಸಿಬ್ಬಂದಿಯವರು ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಗವರ್ನಮೆಂಟಿನಿಂದ ಈ ಆದೇಶ ಬಂದಿದೆ; ಅದನ್ನು ಹೈಲೆವಲ್‌ನಲ್ಲಿ ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿರುವುದರಿಂದ—ಅವರು ಯಾವುದೂ ಒಂದು ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೇ ಇರುವುದರಿಂದ—ಅದನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ

ಮಾಡಿಲ್ಲ ಎಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಿದರು. ನಮ್ಮ ಉಪಮಂತ್ರಿಗಳಾದ ಮಾನ್ಯ ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನ ಸ್ವಾಮಿಗಳವರು ಅದಕ್ಕೆ ಚೇರ್ಮನ್ ಆಗಿದ್ದರು. ಆವಾಗ ಮುಂದೆಯೂ ಈ ಸಂಗತಿ ಬಂದಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕೆ ಈ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಪ್ರಮೋಷನಲ್ ವೇಕೆನ್ಸಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಇಷ್ಟು ತಡಮಾಡಬೇಕಾದ ಕಾರಣವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹಿಂದುಳಿದವರ ಹಕ್ಕು ಬಾಧ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಕಾಪಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅದನ್ನು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತರಬೇಕೆಂದು ಯಾವಾಗ ನಮ್ಮ ಸರಕಾರದವರು ಇಚ್ಛೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಯೋ ಆಗ ಕಾರ್ಯರೂಪದಲ್ಲಿ ತರಲು ಏಕೆ ನಿಧಾನ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದಾರೆ ಎಂಬ ಮಾತು ನಮ್ಮನ್ನು ಬಹಳ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಈಡು ಮಾಡಿದೆ. ಪ್ರಮೋಷನಲ್ ವೇಕೆನ್ಸಿಗಾಗಿ ಸರಕಾರಿ ಹುಕುಮನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿದೆ ಕ್ಯಾರಿಫಾರ್ವರ್ಡ್ ಬಿಸಿನೆಸ್‌ನ ಸಂಬಂಧ ಸುಪ್ರೀಂಕೋರ್ಟ್ ಆರ್ಡರ್ ಆದ ತಕ್ಷಣ ನೀವು ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ತಂದಿದ್ದೀರಿ ಪ್ರಮೋಷನಲ್ ವೇಕೆನ್ಸಿಯಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಯೋಗ್ಯಸ್ಥಾನವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೇ ವಿಚಾರಿಸ ತೊಡಗಿದಾರೆ—ಏಕೆ ತಡವಾಯಿತು ಎಂಬುದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ನನಗೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನು ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟುಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಸೀನಿಯಾರಿಟಿ ಪ್ರಶ್ನೆ ಬಹಳ ಗಂಭೀರವಾದ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿ ಕುಳಿತಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ನನಗೆ ತಿಳಿದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರಲ್ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟಿನಲ್ಲಿ ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರಲ್ ಮಿನಿಸ್ಟರರು ಇವತ್ತು, ನಾಳೆ ಅಥವಾ ಇನ್ನು ಎಂಟು ದಿವಸದಲ್ಲಿ ಆ ಲಿಸ್ಟನ್ನು ಹೊರಪಡಿಸುತ್ತೇವೆ, ಪ್ರಮೋಷನ್ ಕೊಡಿಸುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ 7 ವರ್ಷ ಆಯಿತು, ಇನ್ನೂ ಏನನ್ನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಬೊಂಬಾಯಿನಲ್ಲಿ ಯಾರು ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರಲ್ ಗ್ರಾಜ್ಯುಯೇಟ್ಸ್ ಇದ್ದರೋ ಅವರನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸೆಕೆಂಡ್ ಗ್ರೇಡ್ ಆಫೀಸರ್ಸ್ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. 8-10 ವರ್ಷ ಸರ್ವೀಸ್ ಆದನಂತರ ಮೆರಿಟ್ ಪ್ರಕಾರ ಅವರನ್ನು ಫಸ್ಟ್‌ಗ್ರೇಡ್ ಆಫೀಸರ್ಸ್ ಎಂದು ಟ್ರೀಟ್ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಇಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಯಾರು ಗ್ರಾಜ್ಯುಯೇಟ್ ಆಗಿ ಹೊಸದಾಗಿ ನೌಕರಿಗೆ ಸೇರುತ್ತಾರೋ ಅವರನ್ನು ಫಸ್ಟ್‌ಗ್ರೇಡ್ ಆಫೀಸರ್ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಲೈಸೆನ್ಸಿಯೇಟ್ ಇನ್ ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರ್ ಎಂದು ಡಿಪ್ಲೋಮಾ ಮಾಡಿದವರನ್ನು ಸೆಕೆಂಡ್ ಗ್ರೇಡ್ ಇನ್ಸ್‌ಪೆಕ್ಟರ್ಸ್ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾ ಇದ್ದರು, ರೀ ಆರ್ಗನೈಸೇಷನ್ ಆದ ಮೇಲೆ ಅವರನ್ನು ಫಸ್ಟ್‌ಗ್ರೇಡ್ ಆಫೀಸರ್ಸ್ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ 15-20 ವರ್ಷ ಸರ್ವೀಸ್ ಮಾಡಿದವರನ್ನೂ ಇಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಎರಡು ವರ್ಷ ಸರ್ವೀಸ್ ಮಾಡಿದವರನ್ನೂ ಒಂದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಈಕ್ವೇಟ್ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ವಿಚಾರ ಇದೆ ಎಂದು ತಿಳಿದು ಬಂದಿದೆ. ಆ ರೀತಿ ಮಾಡಿದರೆ ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ, ಎಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಹೊಸ ಮೈಸೂರು ಹಳೇ ಮೈಸೂರು ಎಂಬ ಭಾವನೆಯನ್ನು ತಾಳದೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸರಿಯಾಗಿ ನ್ಯಾಯವನ್ನು ದೊರಕಿಸಿ ಕೊಡಬೇಕು, ಯಾರಿಗೂ ಅನ್ಯಾಯವಾಗದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಇದು ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಆದ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯ ಎಂದು ನಾನು ತಿಳಿದು ಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರಲ್ ಡಿಪಾರ್ಟಮೆಂಟಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಆರ್ಡರ್ ಹೊರಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದೇನೆಂದರೆ ಸೆಕೆಂಡ್ ಗ್ರೇಡ್ ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರಲ್ ಇನ್ಸ್‌ಪೆಕ್ಟರುಗಳನ್ನೂ, ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರಲ್ ಗ್ರಾಜ್ಯುಯೇಟು ಗಳನ್ನೂ ಒಂದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಈಕ್ವೇಟ್ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಎಂತಹ ಅನ್ಯಾಯ ವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಲೆಕ್ಕಾಚಾರ ಹಾಕಿ ನೋಡಿದ್ದೇ ಆದರೆ 15-20 ವರ್ಷ ಸರ್ವೀಸ್ ಮಾಡಿದ ಒಬ್ಬ ಗ್ರಾಜ್ಯುಯೇಟ್ ಫಸ್ಟ್‌ಗ್ರೇಡ್ ಆಫೀಸರ್ ಆದವನನ್ನೂ ಎರಡು ಮೂರು ವರ್ಷ ಸರ್ವೀಸ್ ಮಾಡಿದ ಒಬ್ಬ ಡಿಪ್ಲೊಮಾ ಹೋಲ್ಡರನನ್ನೂ ಒಂದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಈಕ್ವೇಟ್ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ.

ಈಗ ಎಂ.ಎಸ್.ಆರ್.ಟಿ.ಸಿ.ಯಲ್ಲಿ ನಡೆದಿರುವ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಬಿ.ಟಿ.ಎಸ್.ನಲ್ಲಿ ಇದುವರೆಗೆ ಲಾಭ ಬಾರದಿರುವುದರಿಂದ ಯಾರಾದರೂ ಮುಂದೆ ಬಂದರೆ ಅವರಿಗೆ ಅದನ್ನು ವಹಿಸಲು ಸಿದ್ಧರಾಗಿರುವುದಾಗಿ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಆಗುವ ನಷ್ಟ, ಅಕ್ರಮಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಅವರಿಗೆ ಬೇಜಾರಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಇದು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಬಹಳ ಹಾಸ್ಯಾಸ್ಪದವಾದ ಸಂಗತಿ ಎಂದು ಅನ್ನಿಸುತ್ತದೆ.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಡಿ. ಜತ್ತಿ.—ಅವರು ದಯೆಯಿಟ್ಟು ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಅವರು ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಅಂಥ ಪ್ರಸಂಗ ಬಂದರೆ ವಿಚಾರಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿದರು.

ಶ್ರೀ ಜೆ. ಎಲ್. ಕಬಾಡಿ.—ರಸ್ತೆ ಸಾರಿಗೆ ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಅಷ್ಟು ಕೂಡ ಹೇಳುವುದು ಉಚಿತವಲ್ಲವೆಂದು ನನಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ರಸ್ತೆ ಸಾರಿಗೆ ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಧೋರಣೆ ಇರುವಾಗ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಚಿಂತಾಮಣಿ, ಕೋಲಾರ, ಆನೇಕಲ್ಲು ಮುಂತಾದ ಕಡೆ ಎಷ್ಟು ನಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡಬೇಕು. ಅಲ್ಲಿ ಮೈಲಿಗೆ 30 ನಯೇಪೈಸೆ ಲಾಭ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿದೆ, ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷ ಎರಡು ರೂಪಾಯಿಗಳಾದರೂ ಸಿಕ್ಕಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರೈವೇಟ್ ಆಪರೇಟರ್ಸ್

(ಶ್ರೀ ಜೆ. ಎಲ್. ಕಪಾಡಿ)

ಪ್ರೈಪ್ರೊಟಿ ಇರುವದರಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣ ಮಾಡುವಾಗ ಏನು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು ಎಂಬದನ್ನು ಕೂಡ ಸರ್ಕಾರ ಯೋಚನೆಮಾಡಿಲ್ಲ. ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ನಾನು ದಸರಾ ಎಗ್ಸಿಬಿಷನ್ ಕಮಿಟಿ ಮೀಟಿಂಗಾಗಿ ಮೈಸೂರಿಗೆ ಹೋದಾಗ ಮೈಸೂರು–ಬೆಂಗಳೂರು ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಓಡಾಡುವ ಬಸ್ಸುಗಳನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ಜನರು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪ್ರೈವೇಟ್ ಬಸ್ಸುಗಳಿಗೇ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದುದು ಕಂಡ ಬಂತು. ಕಾರಣ ಖಾಸಗಿ ಬಸ್ಸುಗಳಲ್ಲಿ ಛಾರ್ಜು 3ರೂ–20 ನ.ಪೈ. ಇರು ವಾಗ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಬಸ್ಸುಗಳಲ್ಲಿ 4ರೂ.–20 ನ.ಪೈ. ಇದೆ. ಹೀಗೆ ಸರ್ಕಾರಿ ಬಸ್ಸುಗಳಲ್ಲಿ ದರ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವುದೂ ನಷ್ಟವಾಗಲು ಒಂದು ಕಾರಣ. ಅಲ್ಲದೆ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ನಿನಲ್ಲಿ ದಕ್ಷರಾದ ಜನರಿಲ್ಲ ಎಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಕೇವಲ ರಿಟೈರ್ ಆದ ಜನರಿಗೆ ಬಡ್ತಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಟೆಕ್ನಿಕಲ್ ಪರ್ಸನ್ಸ್ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಮತ್ತೊಂದು ಛಾಸಿಸ್ ಖರೀದಿ ಮಾಡುವಾಗ ನೇರವಾಗಿ ಮಾಡಿದರೆ ಒಂದೂವರೆ ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಉಳಿತಾಯ ಮಾಡಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಇನ್ ಡೈರೆಕ್ಟಾಗಿ ಖರೀದಿ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ನಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಬಳ್ಳಾರಿ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣ ಮಾಡುತ್ತೇ ವೆಂದು ಹೇಳಿ ಸ್ಟೇ ಕೊಟ್ಟರು. ಅದು ಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಸದ್ಯ ಹೊಸದಾಗಿ ಕಟ್ಟಡ ಗಳನ್ನು ಇನ್ನೂ ಕಟ್ಟಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ಮೋಟಾರನ್ನು ನಡೆಸದೇ ಇರುವಾಗ ಅದಕ್ಕೇಕೆ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಕೈಕೊಂಡು ನಷ್ಟಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ? ಅಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣ ಮಾಡುವಾಗ ಕೇವಲ ರಸ್ತೆ ಯೋಜನೆ ಕೈಗೊಂಡಿದ್ದರೆ ಯಾವ ತೊಂದರೆಯೂ ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ರಸ್ತೆ ಯೋಜನೆ ಕೈಗೊಳ್ಳ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು, ಡಿವಿಜನ್ ಯೋಜನೆ ಮತ್ತು ಜಿಲ್ಲಾ ಯೋಜನೆ ಕೈಗೊಂಡಿದ್ದು ತಪ್ಪು ಎಂದು ಹೈಕೋರ್ಟು ಮತ್ತು ಸುಪ್ರೀಂ ಕೋರ್ಟುಗಳಲ್ಲಿ ತೀರ್ಮಾನವಾಗಿದೆ. ಹಾಸನದಲ್ಲಿ ಈ ಯೋಜನೆ ಯನ್ನು ಕೈಕೊಂಡಾಗ ಅಲ್ಲಿ ತೊಂದರೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಬಳ್ಳಾರಿಯಲ್ಲೂ ಏಕೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ? ಎಂ.ಎಸ್.ಆರ್.ಟಿ.ಸಿ.ಯಲ್ಲಿರುವ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಕೇವಲ ಪಕ್ಷಪಾತದಿಂದ ಮತ್ತು ರೀಜನಲ್ ಫೀಲಿಂಗಿ ನಿಂದ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿನ ಆಡಳಿತ ಕುಂಠಿತವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಗುಲ್ಬರ್ಗ, ಬಿಜಾಪುರ ಮತ್ತು ಬೆಂಗಳೂರು ಡಿವಿಜನ್‌ನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ನೌಕರ ಸಸ್ಪೆಂಡಾಗಿ ಎರಡು ವರ್ಷ ಗಳಾಗಿದ್ದರೂ ಆ ಕೇಸು ಇನ್ನೂ ತೀರ್ಮಾನವಾಗಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಎಷ್ಟು ಅಪಾಯವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಸ್ಟೋರ್ಸನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ ಇಡಬೇಕೋ ಆ ರೀತಿ ಇಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಕಳ್ಳತನ ಬಹಿರಂಗವಾಗಿ ಆಗುತ್ತಿದೆ. ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗುವ ಡಿವಿಜನ್ನುಗಳಲ್ಲಿರುವ ಕಾರ್ಮಿಕರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಸೌಲತ್ತು ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಕೇಳಿದರೆ ನಷ್ಟವಾಗಿದೆ, ಕೇವಲ 4–5 ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಇದೆ, ಒಪ್ಪಂದದ ಪ್ರಕಾರ 7 ಮತ್ತು 9 ಪರಸೆಂಟಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿಲ್ಲ, ಆದುದರಿಂದ ಬೋನಸ್ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿದೆ, ಪೇಸ್ಕೇಲ್ಸ್ ಮತ್ತು ಸರ್ವಿಸ್ಸಿನಲ್ಲೂ ಅನ್ಯಾಯ ವಾಗಿದೆ. ಪೇಸ್ಕೇಲ್ ರಿವಿಷನ್ ಮಾಡುವಾಗ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಒಡಂಬಡಿಕೆ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಮುರಿದಿದೆ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದಾಗ ಮತ್ತೊಂದು ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಫೆಡರೇಷನ್ನಿನಿಂದ ಮಂಡಿಸುವುದಿದೆ. ಆ ಬೇಡಿಕೆಗೆ ಮಾನ್ಯತೆ ಕೊಡದೆ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನಿನ ಛೇರ್ಮನ್ನರು ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಜೀವನಸೂಚಿ ವೆಚ್ಚದ ಅಂಕಿ ಕೂಡ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ. 60 ರೂಪಾಯಿ ಬೆಲೆ ಬಾಳುತ್ತಿದ್ದುದು 70 ರೂಪಾಯಾಗಿದೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ರೀತಿಯಿಂದ ನೋಡಿದರೆ ಕಾರ್ಮಿಕರಿಗಾಗುವ ಅನ್ಯಾಯವನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿಲ್ಲವೆ ಬುದ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಕ್ಯಾಷಿಯರ್ ಮಾಡುವ ಹಣದ ಪೋಲು ಮುಂತಾದುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ಟಿಕೆಟ್ ಪಂಚ್ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕಾರ್ಮಿಕರನ್ನು ಮನೆಗೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಬೆಂಗಳೂರು-ಮೈಸೂರುಗಳಲ್ಲಿರುವವರಿಗೆ ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿಲ್ಲ, ಅವರು ಹೇಗೋ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಟ್ರಾನ್ಸ್‌ಪೋರ್ಟ್‌ಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಮಿನಿಮಂ ವೇಜಸ್ ಆಕ್ಟ್, ಪೇಮೆಂಟ್ ಆಫ್ ವೇಜಸ್ ಆಕ್ಟ್, ಮತ್ತು ಟ್ರಾನ್ಸ್‌ಪೋರ್ಟ್ ಕೆಲಸಗಾರರ ಆಕ್ಟ್‌ಗಳನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕೋ ಆ ರೀತಿ ತರದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಅನ್ಯಾಯವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಬಹಳ ದಿವಸಗಳಿಂದ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಮಾನ್ಯ ಲೇಬರ್ ಮಂತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೂ ಅನ್ಯಾಯವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಬೇಕಾದರೆ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಛೇರ್ಮನ್ ಆಗಿರುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ನಾನ್-ಅಫಿಷಿಯಲ್ ಛೇರ್ಮನ್ ಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು ಎಂದು ಸೂಚಿಸಿ ನನಗೆ ಮಾತನಾಡಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ವಂದಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಬಿ ಭಾಸ್ಕರಶೆಟ್ಟಿ (ಕಾಪು).—ಸ್ವಾಮಿ, ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, 1964–65ನೆಯ ಸಾಲಿನ ಆಯವ್ಯಯ ಅಂದಾಜು ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ಆರ್ಥಿಕ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಬಹಳ ಕುತಂತ್ರ ನಡೆಸಿ ತಯಾರಿಸುವಂತೆ ಇತ್ತ್ವಾರೆ ನನಗೆ ಈ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ನೋಡುವಾಗ ಚಂದ್ರಗುಪ್ತನ ಕಾಲದಲ್ಲಿದ್ದ ಚಾಣಕ್ಯನ ನೆನಪಾಯಿತು. ಜತ್ತಿಯವರು ನಿಜಲಿಂಗಪ್ಪನವರ ಕಾಲದ ಚಾಣಕ್ಯರಾಗಿ ಜನರಿಗೆ

ಮತ್ತು ಮಾನ್ಯ ಸಭೆಗೆ ಬೇಕಾದ ಅಂಕಿಅಂಶ ಬಚ್ಚಿಟ್ಟು 7 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಆಯವ್ಯಯ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಬಂಡವಾಳವಿಲ್ಲದ ಜತ್ತಿಯವರ ಬಡಾಯಿ ಎಂದು, ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ಏನೂ ಬಂಡವಾಳವಿಲ್ಲವೆಂದೂ ನಾನು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಮೂರನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ 250 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಪಾಲಿಗೆ 110 ಕೋಟಿ ಒದಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರಲ್ಲಿ ಆಗಲೇ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ 50 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಕೊರತೆ ಇದೆಯೆಂದು ಅಂದಾಜು ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ತೋರಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಡಿ. ಜತ್ತಿ.—ತಾವು ಇಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ವಿಚಾರಗಳನ್ನೂ ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೀರೆಂದು ಭಾವಿಸೋಣ ಮತ್ತು ತಾವು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಆದರೆ 250 ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ರೂಪಾಯಿಗಳ ಖರ್ಚು ಮಾಡುವಾಗ ದೊಡ್ಡ ಕ್ಯಾಪಿಟಲ್ ವರ್ಕುಗಳಿಗಾಗಿ ಆಗುವ ಖರ್ಚುಗಳನ್ನು ಮಾಡುವಾಗ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆಗ ಅದು 250 ಕೋಟಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವಂತಹ ಹಣವನ್ನು ನಾವು ಎಲ್ಲಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ? ದೊಡ್ಡ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಾವು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬೇಗನೆ ಮುಗಿಸಬೇಕು. ಮೊದಲು ಶರಾವತಿಗಾಗಿ 70 ಕೋಟಿ ಖರ್ಚು ಬರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಅಂದಾಜಿತ್ತು. ಈಗ ನೂರು ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಆಯಿತು. ಹಾಗೇ ತುಂಗಭದ್ರಾದಲ್ಲಿ 70 ಕೋಟಿ ಇದ್ದದ್ದು ನೂರು ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಆಯಿತು. ಇದರಲ್ಲೇನೂ ಹೊಸದಾಗಿ ಕುತಂತ್ರವನ್ನೇನೂ ಮಾಡುವುದೇನಿಲ್ಲ. If you want to implement the entire thing, there may be a shortfall of 50 or 60 crores of rupees under the planned items and not on the revenue account.

5-00 P.M.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಭಾಸ್ಕರ ಶೆಟ್ಟಿ.—ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟು ಮಾಡುವಾಗ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಹಣ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕರಭಾರವನ್ನು ಹೊರಿಸಬಹುದು ಎಂದು ಜನತೆ ನಂಬಲಿಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಇದೆ. ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಎಲ್ಲಿ ಖಾಲಿ ಜಾಗ ಇದೆ ಅಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಕರವನ್ನು ಹಾಕಬೇಕು ಎಂದು ಯೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ನನಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ನಾನು ಹೇಳುವುದೇನೆಂದರೆ, ಜನರ ಮೇಲೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ಹೊರಿಸಲು ಹೋಗಬೇಡಿ. ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಬೇರೆ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಜನತೆಯ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹೊರೆಯನ್ನು ಹೊರಿಸಲು ಹೋಗಬೇಡಿ ಎಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಹೋದ ಸಲ ರೆವಿನ್ಯೂ ಡಿಮ್ಯಾಂಡ್ ಮೇಲೆ ಇಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಈ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಡಿವಿಜನಲ್ ಕಮಿಷನರುಗಳ ಹುದ್ದೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇವು ಬರೀ ಪೋಸ್ಟು ಆಫೀಸಿನಂತೆ ಇವೆಯೇ ಹೊರತು ಇದರಿಂದೇನೂ ಕೆಲಸಗಳಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ, ಬರೀ ಖಾಲಿ ಆಫೀಸುಗಳಿಗಾಗಿ ನಾಲ್ಕು ಡಿವಿಜನಲ್ಲು ಕಛೇರಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದಿರುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸುಮಾರು ಆರು ಲಕ್ಷದಷ್ಟು ಹಣ ಖರ್ಚಾಗುತ್ತಿದೆ, ಈ ಆಫೀಸುಗಳನ್ನು ರದ್ದುಪಡಿಸಿದರೆ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ 6 ಲಕ್ಷದಷ್ಟು ಹಣ ಉಳಿತಾಯವಾಗುತ್ತದೆ, ಎಂದು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಹಿಂದೆ ಏನೋ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕೌನ್ಸಿಲ್ಲು ಎಂದು ಇತ್ತು ಎಲ್ಡರ್ಸ್ ಸಭೆ ಎಂದು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅದೇ ನಮೂನೆಯನ್ನೇ ಈಗಲೂ ಅನುಸರಿಸಿ, ಒಂದು ತರಹದ ಹಠ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಲೆಜಿಸ್ಲೇಟಿವ್ ಕೌನ್ಸಿಲ್ಲನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುವುದರಿಂದ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುತ್ತದೆ ? ಈಗಿರುವ ವಿಧಾನಪರಿಷತ್ತನ್ನು ರದ್ದುಪಡಿಸಿದರೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆ ? ಅದನ್ನೇಕೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರಬೇಕು ? ಇದರಿಂದ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ವರ್ಷವೊಂದಕ್ಕೆ 2,40,000 ರೂಪಾಯಿಗಳು ಖರ್ಚಾಗುತ್ತವೆ. ಇದನ್ನು ರದ್ದು ಮಾಡಿದರೆ ದೇಶಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟೋ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಈ ಕೌನ್ಸಿಲ್ಲನ್ನು ಖಂಡಿತ ಕ್ಯಾನ್ಸಲ್ಲು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

Mr. SPEAKER.—The Hon'ble Member may stop with that so far as the Council is concerned.

Sri C. J. MUCKANNAPPA.—We are entitled......

Mr. SPEAKER.—That is why I did not disallow it.

Sri C. J. MUCKANNAPPA.—It is my opinion that the Upper House is not necessary in this State. Even the Constitution says that if the State wants it, it can have it.

Mr. SPEAKER.—The Hon'ble Member is entitled to his opinion but he must express it at the appropriate time.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಭಾಸ್ಕರ ಶೆಟ್ಟಿ.—ತಾವು ಈ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರೊಹಿಬಿಷನ್ ಕಾನೂನು ಎಂದು ಏನು ತಂದಿದ್ದೀರಿ ಅದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದು ನೋಡುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಪ್ರೊಹಿಬಿಷನ್ ಕಾನೂನು ಇಡೀ ಹಿಂದೂ ದೇಶಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಸೇರಿದ ಕಾನೂನಲ್ಲ. ನೂರಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿ ತಂದರೂ ಇದು ಎಲ್ಲಾ ದೇಶಗಳಲ್ಲೂ ವಿಫಲವಾಗಿದೆ. ಹೇಗೆ ಆಗಿದೆ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಅಂಕೆ ಅಂಶಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇಡುತ್ತೇನೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ರಷ್ಯಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ 1940 ರಲ್ಲಿ 1,21,30 ಲಕ್ಷ ಲೀಟರು ಬೀರು ತಯಾರಾಗುತ್ತಿದ್ದುದು 1960 ರಲ್ಲಿ 2,49,80 ಲಕ್ಷದಷ್ಟು ಬೀರು ತಯಾರಾಯಿತು. ಇದು ಸರ್ವಾಧಿಕಾರ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ದೇಶದ ಮಾತು. ನಮ್ಮ ಹಿಂದೂ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಗಾಂಧಿ ತತ್ವದ ಪಾದವನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿದು ಅದಕ್ಕೆ ಪುರಸ್ಕಾರ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಈ ಪ್ರೊಹಿಬಿಷನ್ನು ಕಾನೂನನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದರು ಅದು ಗಾಂದಿ ತತ್ವದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಮುಂದು ವರಿಯುತ್ತಿದೆಯೋ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ತಾವು ನೋಡಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳ ಪ್ರಕಾರ 1957–58ರಲ್ಲಿ 1,49,85,605 ಗ್ಯಾಲನ್ನುಗಳಷ್ಟು ಮಾದಕ ಪದಾರ್ಥಗಳು ತಯಾರಾಗು ತ್ತಿದ್ದವು. ಆದೇ 1961–62ನೆಯ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ 2,07,72,487 ಗ್ಯಾಲನ್ನುಗಳಷ್ಟು ತಯಾರಾಗುತ್ತಿದೆ. ಆಗ ಅದರ ಬೆಲೆ 34, 18 ಲಕ್ಷದಷ್ಟು ಇತ್ತು. 1961–62ರಲ್ಲಿ 44, 91 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಮಾದಕ ಪದಾರ್ಥಗಳು ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗಿ ಲಾಭ ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಸರಕಾರದಿಂದ ಲೈಸನ್ಸು, ಪರ್ಮಿಟ್ಟು ಗಳನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಮಾರಾಟ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರದಿಂದ ತೆಗೆದಿದ್ದು. ಈ ಲೆಕ್ಕಾ ಚಾರವಲ್ಲದೆ ಮುಂಬಾಯಿ ಸಿಟಿ ಒಂದರಲ್ಲೇ ಸುಮಾರು 240 ಲಕ್ಷ ಗ್ಯಾಲನ್ನುಗಳಷ್ಟು ಕಳ್ಳಭಟ್ಟಿ ತಯಾರಾಗುತ್ತಿದೆ. ಎಂದರೆ ಇದರ ನೌಕರರಿಗೆ ತಿಂಗಳೊಂದರ ಸಂಬಳಕೊಡಲು ಸುಮಾರು ಸಾಧಾ ರಣವಾಗಿ 18 ಲಕ್ಷದಷ್ಟು ಖರ್ಚು ಬರುತ್ತದೆ. ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳಭಟ್ಟಿ ತಯಾರಕರಿಂದ ಪೋಲೀಸು ಇಲಾಖೆಯವರು ಸುಮಾರು 57 ಲಕ್ಷಕ್ಕೆ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟು ಮಾಮೂಲು ಪಡೆದು ಆದಾಯ ಸಂಪಾ ದನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನನ್ನ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಕಾಪೂ ಎಂದು ಒಂದು ಪೋಲೀಸು ಸ್ಟೇಷನ್ನಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಪೋಲೀಸರು ತಿಂಗಳೊಂದಕ್ಕೆ 12 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯ ಕಳ್ಳಭಟ್ಟಿ ಕೋರರಿಂದ ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೊಂದು ಲಂಚರುಷುವತ್ತು ಇದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಹೇಳುವುದೇ ಅಸಾಧ್ಯ. ಪೋಲೀಸಿನವರೂ ಕಳ್ಳಬಟ್ಟಿ ಮಾಡುವವರೊಡನೆ ಸೇರಿಕೊಂಡಿರುವುದರಿಂದ ಜನತೆಯ ನೈತಿಕ ಮಟ್ಟ ದಿನೇ ದಿನೇ ಅಧೋಗತಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದೆ. ಇಂತಹ ಪ್ರೊಹಿಬಿಷನ್ ಕಾನೂನನ್ನು ತಂದಿರುವುದರಿಂದ ಜನತೆಯ ನೈತಿಕ ಬೌದ್ಧಿಕ ಮಟ್ಟ ಹಾಳಾಗಿ ಹೋಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಅದು ತಪ್ಪಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಜನರ ನೈತಿಕಮಟ್ಟ ಹಾಳಾಗುವುದೊಂದೇ ಅಲ್ಲ. ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಯಾರು ಪೋಲೀಸುಖಾತೆಯಿಂದ ರಕ್ಷಣೆ ಪಡೆಯಬೇಕು ಎಂದು ಇತ್ತೋ ಇಂದು ಅದೆಲ್ಲ ಹಾಳಾಗಿ ಹೋಗುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬಂದಿದೆ. ಪೋಲೀಸ ರನ್ನು ಜನತೆಕಾಯುವಸ್ಥಿತಿ ಬಂದಿದೆ. ಪೋಲೀಸಿನವರು ಕಳ್ಳಭಟ್ಟಿ ಮಾಡುವವರ ಹೆಗಲಿನಮೇಲೆ ಕೈ ಹಾಕಿ ಕೊಂಡು ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಓಡಾಡಿಕೊಂಡು ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಕೊಲೆ ಕಳವು ಗಳಾದರೂ ಅವನ್ನು ಅವರು ನೋಡುವಂತೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ಕಳ್ಳಭಟ್ಟಿಕಾರರುಗಳು ಈ ಕೊಲೆ ಕಳವುಗಳ ಮಧ್ಯೆ ದಳ್ಳಾಳಿಗಳು. ಹೀಗಾಗಿ ಅವರು ಬೇಕಾದಹಾಗೆ ಲಾಭ ಪಡೆಯುತಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಬಲಪ್ರದವಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಜನರ ಬಾಳನ್ನು ಅನೈತಿಕ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆಳೆಯಲು ಇಂತಹವರು ಕಾರಣರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರೊಹಿಬಿಷನ್ನು ಕಾನೂನಿನಿಂದ ಖಜಾನೆಯೇನೂ ತುಂಬುತ್ತಿಲ್ಲ. ಕಳ್ಳಭಟ್ಟಿ ಕಾರರುಗಳ ಜೋಬುಗಳು ತುಂಬುತ್ತಿವೆ. ಜನತೆಯ ನೈತಿಕ ಮಟ್ಟ ಹಾಳಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದೆ. ಜನತೆಗೆ ರಕ್ಷಣೆ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಕೊಡಲಿ ಏಟು ಹಾಕಿದ್ದೀರಿ. ಇದು ಸಾಧುವಲ್ಲ, ಇದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಪುರಾವೆಗಳು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ನನ್ನಲ್ಲಿವೆ, ಬೇಕಾದರೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ.

ಸ್ವಾಮಿ, ನಾನು ನನ್ನ ಸ್ವಂತ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಗ್ರಾಮವಾದ ಪಳವಾರು ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ನಾನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವಷ್ಟರಲ್ಲೆ ಪೋಲಿಸಿನವರು ಅಲ್ಲಿ 4–5 ಜನರನ್ನು ಕಳ್ಳಭಟ್ಟಿ ಷರಾಬನ್ನು ತಯಾರಿಸು ತ್ತಿದ್ದವರೆಂದು ಅವರನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಪೋಲಿಸ್‌ಸ್ಟೇಷನ್ನಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಹಾಗೆ ಅವರನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನಂತರ ಅವರಿಂದ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಲ್ಲಿ 30 ರೂಪಾಯಿ ಗಳನ್ನು ಕಸಿದುಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಂದಾಚೆಗೆ ಅವರು ತಿಂಗಳೊಂದಕ್ಕೆ ಪೋಲೀಸಿನವರಿಗೆ 25 ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಡುವಂತೆ ಒಂದು ಒಪ್ಪಂದಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅವರನ್ನು ಕೈ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಈ ವರ್ತಮಾನ ನನಗೆ ಹೀಗೆಂದು ತಿಳಿದುಬಂದಿದೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಕಳ್ಳಭಟ್ಟಿ ತಯಾರಿಕೆಯನ್ನು ತಡೆ ಗಟ್ಟಲು ಈ ಪೋಲೀಸಿನವರನ್ನು ನೇಮಕಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ತೋಳವನು ಕುರಿಕಾಯುವುದಕ್ಕೆ ನೇಮಕಮಾಡಿದಂತಾಗಿದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಈಗ ಹೇಳುವುದೇನೆಂದರೆ : ಈ ಪ್ರೊಹಿಬಿಷನ್

ಒಂದನ್ನು ಕಿತ್ತೊಗೆದರೆ ನಾವು ಈಗ ಪೋಲೀಸ್ ಇಲಾಖೆಗೆ ಖರ್ಚುಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಹಣ ಉಳಿತಾಯವಾಗವುದೊಂದೇ ಅಲ್ಲದೆ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರ ಜನರ ಮೇಲೆ ಹಾಕುತ್ತಿರುವ ಕರ ಕಂದಾಯಗಳೇನಿವೆ ಅವನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮನ್ನಾಮಾಡಬಹುದೆಂದು ನಾನು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಬೊಂಬಾಯಿನಲ್ಲಿ ಈ ಪ್ರೊಹಿಬಿಷನ್ ಒಂದು ರೀತಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರಬಹುದು. ಅವರು ಅಲ್ಲಿ ಇದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ 12 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ತೆರಿಗೆಹಾಕಿದ್ದರೆ, ಇಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಪ್ರೊಹಿಬಿಷನ್ನನ್ನೂ ತೆಗೆದುಹಾಕಿದರೆ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ 15 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ನಾವು ವರ್ಷ ಒಂದಕ್ಕೆ ಪಡೆಯಬಹುದು. ಈಗ ಬೊಂಬಾಯಿನಲ್ಲೂ ಜನರ ಹಿತರಕ್ಷಣೆ ಯದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ, ಖಜಾನೆಯ ಹಿತರಕ್ಷಣೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಪ್ರೊಹಿಬಿಷನ್ ಪಾಲಿಸಿಯನ್ನು ಬರುವ ಏಪ್ರಿಲ್ ತಿಂಗಳಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಮಾರ್ಪಾಡು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಆಲೋಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಈ ಪ್ರೊಹಿಬಿಷನನ್ನು ಕಿತ್ತೊಗೆಯಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಇಲ್ಲವೇ ಈ ಅಧಿವೇಶನ ಮುಗಿಯುವುದರೊಳಗೆ ಈ ಕಾನೂನಿನ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಬೇಕು.

ಸ್ವಾಮಿ, ಇನ್ನು ಈ ಸರ್ಕಾರದ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗಿರತಕ್ಕ ಶಿಥಿಲತೆಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನನಗೆ ಬಹಳ ನೋವುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂದಿನ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದ ಧೋರಣೆಯು ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಶಿಥಿಲತೆಯನ್ನು ತೊಡೆದುಹಾಕಲು ಅಸಮರ್ಥತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ; ಹಾಗೂ ತನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯಪರಿಪಾಲನೆಯಲ್ಲಿ ವಿಫಲತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಸಕ್ಕರೆ ತಯಾರಾಗುತ್ತಿದ್ದರೂ ಇಲ್ಲಿಯ ಜನರಿಗೆ ಸಕ್ಕರೆ ಸಿಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ಹಿಂದೆ ಮಾನ್ಯ ರೆವಿನ್ಯೂ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಭಾಷಣಮಾಡುತ್ತ ಸಕ್ಕರೆಯನ್ನು ನಾವು ಪರದೇಶಕ್ಕೆ ರವಾನೆಮಾಡಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಡಾಲರುಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದೇವೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಈಗ ನಾನು ಅವರಿಗೊಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ನಾನೀಗ ಈ ಸಕ್ಕರೆ ಹಂಚಿಕೆಯ ವಿತರಣೆಯ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಕೆಲವು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ದಿವಸ ಹಳ್ಳಿಯ ಜನರಿಗೆ ಸಕ್ಕರೆ ಬೇಕಾದರೆ ಅವರು ಬ್ಲಾಕ್ ಮಾರ್ಕೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಕೆ. ಜಿ. ಒಂದಕ್ಕೆ ಎರಡೂವರೆ-ಮೂರು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ತರಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೂಡಲೆ ಇದಕ್ಕೆ ಗಮನಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಾನು ನಮ್ಮ ಫುಡ್ ಸಪ್ಲೈಸ್ ಇಲಾಖೆಯ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಕೆಲವು ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಪಿ. ಜಿ. ವೆಂಕಟಾಚಲಶೆಟ್ಟಿ ಎಂಬತಕ್ಕವರು, ಡೈರೆಕ್ಟರ್ ಆಫ್ ಫುಡ್ ಸಪ್ಲೈಸ್‌ಗೆ ಒಂದು ಅರ್ಜಿ ಕೊಟ್ಟು 80 ಗೋಣಿ ಸಕ್ಕರೆಗೆ ಲೈಸೆನ್ಸನ್ನು ಪಡೆದರು. ಈ ಸಕ್ಕರೆಯ ಲೈಸೆನ್ಸನ್ನು ರಾಜ ಆಯಿಲ್ ವೆಜಿಟೆಬಲ್ಸ್ ಮಿಲ್ಸ್ ಎಂಬ ವಿಳಾಸಕ್ಕೆ ಪಡೆಯಲಾಗಿತ್ತು. ಕೆಲವು ದಿನಗಳಾದ ಮೇಲೆ ಈ ಮೊದಲನೆಯ ಲೈಸೆನ್ಸ್ ಎಲ್ಲಿಯೋ ಕಳೆದುಹೋಯಿತೆಂದು ಹೇಳಿ ಹೊಸದಾಗಿ ಎರಡನೆ ಸಾರ್ತಿಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಲೈಸೆನ್ಸ್‌ನ್ನು ಸಿಂಪ್‌ಸನ್ ಕೋ-ಆಪರೇಟಿವ್ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಪಡೆದುಕೊಂಡರು. ಆ ಪಿ. ಜಿ. ವೆಂಕಟಾಚಲ ಶೆಟ್ಟಿ ಎಂಬುವವರು ಈ ಎರಡು ಲೈಸೆನ್ಸ್‌ಗಳಲ್ಲೂ ಸಕ್ಕರೆಯನ್ನು ಡ್ರಾ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಒಂದು ದಿವಸ ಈ ಸಕ್ಕರೆ ಗೋಣಿಗಳು ಬ್ಲಾಕ್‌ಮಾರ್ಕೆಟ್ಟಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಪೋಲೀಸಿನವರು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡರು ? ಆ ವಿಚಾರವನ್ನು ಫುಡ್ ಸಪ್ಲೈ ಇಲಾಖೆಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು. ಆಗ ಫುಡ್ ಸಪ್ಲೈ ಇಲಾಖೆಯವರು ಹೇಗೆ ನೀವು ಎರಡು ಸಾರ್ತಿ ಲೈಸೆನ್ಸ್‌ನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿರಿ ? ನೀವು ಫೋರ್ಜರಿಮಾಡಿ ಒಂದು ಲೈಸೆನ್ಸ್‌ನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೀರೆಂದು ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಏಕೆ ಸೂಕ್ತ ಕ್ರಮ ಕೈಗೊಳ್ಳಬಾರದು ಎಂದು ಒಂದು ನೋಟೀಸನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಸರ್ವ್‌ಮಾಡಿದರು. ಆ ನೋಟೀಸಿಗೆ ಪಿ. ಜಿ. ವೆಂಕಟಾಚಲಶೆಟ್ಟರು ಅಸಿಸ್ಟೆಂಟ್ ಡೈರೆಕ್ಟರ್ ಆಫ್ ಫುಡ್ ಸಪ್ಲೈಸ್ ಅವರಿಗೋ ಏನೋ ಒಂದು ಎದುರು ನೋಟೀಸನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಈ ಡೂಪ್ಲಿಕೇಟ್ ಲೈಸೆನ್ಸ್ ಕೊಟ್ಟಿರತಕ್ಕ ವಿಚಾರ ನಿಮಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಗೊತ್ತಿದೆ. ತಿಳಿದೂ ತಿಳಿದೂ ನೀವು ಅದನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ಈಗ ನೀವೇನಾದರೂ ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿದರೆ ನೀವೆ ಸಿಕ್ಕಿಬೀಳುತ್ತೀರಿ, ತಿಳಿಯುವುದು ಎಂದು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಈ ದಿವಸ ಬಂದಿರತಕ್ಕ ಸಕ್ಕರೆಯ ಕಂಟ್ರೋಲ್ ಹೀಗಿದೆ. ಇಂಥ ಒಂದು ಒಣ ವ್ಯಾಮೋಹವೇ ಆ ಪ್ರೊಹಿಬಿಷನ್ ಬಗ್ಗೆಯೂ ಇದೆ ಎಂದು ಹೇಳಲಿಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಈ ಸಕ್ಕರೆ ಹಂಚಿಕೆಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಾನು ಮತ್ತೊಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಈಗ ಸರ್ಕಾರದವರ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ಅದೇನೆಂದರೆ : ವೆಂಕಟಾಚಲಯ್ಯ ಸೆಟ್ಟಿ ಎಂಬ ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ವರ್ತಕರಿದ್ದಾರೆ. ಇವರು ಮೊದಲಿಗೆ ಪುರಿಭಟ್ಟಿ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಈಗ ಇವರು ಷುಗರ್ ಕ್ಯಾಂಡಿಯನ್ನು ತಯಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇವರಿಗೆ ಫುಡ್‌ಸಪ್ಲೈಸ್ ಇಲಾಖೆಯವರು ನೂರಾರು ಗೋಣಿ ಸಕ್ಕರೆಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆಯೇ ಪ್ರಭಾಕರ್ ಟ್ರೇಡರ್ಸ್ ಎಂದು ಹೆಸರನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇಷ್ಟು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಸಕ್ಕರೆಯ ವಿತರಣೆಗಾಗಿ ರೀಟೈಲರ್ಸ್ ಅಂಗಡಿಗಳು ಸಾವಿರಾರು ಇರುತ್ತವೆ. ಒಂದೊಂದು ಅಂಗಡಿಗೂ ಸಾವಿರಾರು ಕಾರ್ಡುಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಇವರಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ವೆಂಕಟಾಚಲಯ್ಯ ಸೆಟ್ಟರು ಮುನಿರೆಡ್ಡಿ ಪಾಳ್ಯದವರು,

(ಶ್ರೀ ಬಿ. ಭಾಸ್ಕರ ಶೆಟ್ಟಿ)

ಆದರೆ ಇವರ ವ್ಯವಹಾರವೆಲ್ಲಾ ತುಮಕೂರಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಇವರಿಗೆ ಫುಡ್ ಸಪ್ಲೈಸ್ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟಿನವರು ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಡನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಪುನಃ ಇವರಿಗೆ ಸ್ಪೆಷಲ್ ಎಂತ ಹೇಳಿ ತಿಂಗಳು, ತಿಂಗಳು ತುಂಬಾ ಗೋಣಿ ಸಕ್ಕರೆಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ನನಗೆ ತಿಳಿದು ಬಂದಿದೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಬಂದಿರತಕ್ಕ ವರ್ತಮಾನದ ಪ್ರಕಾರ ಈ ಸಕ್ಕರೆ ಪ್ರತಿ ತಿಂಗಳು 15 ಸಾವಿರ ಗೋಣಿಗೆ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟು ಬ್ಲಾಕ್ ಮಾರ್ಕೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ವಿಲೇವಾರಿಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇಂದಿನ ಸರ್ಕಾರ ಈ ಸಕ್ಕರೆಯ ಹಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಲಂಚಾವತಾರವನ್ನೇ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬೆಳಸುತ್ತಿದೆ. ಸಕ್ಕರೆಯ ಹಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಬ್ಲಾಕ್ ಮಾರ್ಕೆಟ್ ಮಾಡಲು ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯ ಹೆಸರನ್ನು ಗಳಿಸಿದಂತಾಗಿದೆ. ನಾನೂ ಸಹಾ ಒಂದು ಕ್ಷೇತ್ರದಿಂದ ಆರಿಸಿ ಬಂದ ಎಂ. ಎಲ್. ಎ. ಆಗಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಹಕಾರ ಸಂಘ ಇದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದಾವರ್ತಿ 4 ಗೋಣಿ ಸಕ್ಕರೆಯನ್ನು ಜನರಿಗೆ ಹಂಚಲು ಕಳುಹಿಸಿದ್ದರು. ಅದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಒಂದೇ ದಿನದಲ್ಲಿ ಆ ಛೇರ್ಮನ್ನರು ಬ್ಲಾಕ್‌ನಲ್ಲಿ ಮಾರಾಟ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟರು. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಾನು ರಾಜ್ಯದ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳಾದ ಶ್ರೀ ನಿಜಲಿಂಗಪ್ಪನವರಿಗೆ—ಕಳೆದ ಜನವರಿ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪತ್ರ ಬರೆದು, ಅದೇ ವಿಚಾರವನ್ನು ಐ.ಜಿ., ಡಿ.ಐ.ಜಿ. ಇವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದೇನೆ. ನಾನು ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಕೂಡಲೆ ಸಿ.ಐ.ಡಿ. ಗಳನ್ನು ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿಸಿದ್ದಕ್ಕೆ ನನಗೆ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಉತ್ತರವಿಲ್ಲ. ನಾನು ನಡೆಸಿರತಕ್ಕ ಪತ್ರವ್ಯವಹಾರಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಎಕ್ಸ್‌ಪ್ರೆಸ್-ಎಂದು ಹೇಳಿ ಬರೆದಿರುವುದಲ್ಲದೆ ಆ ಬಗ್ಗೆ ಪೋಸ್ಟಲ್ ಸರ್ಟಿಫಿಕೇಟುಗಳನ್ನೂ ಕೂಡ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಒಬ್ಬ ವಿಧಾನಸಭಾ ಸದಸ್ಯ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೊಂದು ಪತ್ರ ಬರೆದರೆ ತಿಂಗಳಾನುಗಟ್ಟಲೆಯಾದರೂ ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಉತ್ತರ ವಿಲ್ಲ. ಆಡಳಿತದ ವೈಖರಿ ಹೀಗಿದೆ. ಇಂಥದೇ ಒಂದು ವಿಚಾರವನ್ನು ಹೋದ ಸಾರ್ತಿ ಇದೇ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿದ್ದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಪತ್ರ ಅವರಿಗೆ ಸಕಾಲಕ್ಕೆ ಮುಟ್ಟಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿಬಿಟ್ಟರು. ನಮ್ಮ ಇಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಆ ಸೊಸೈಟಿಯವರು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಅವರು ಬಹಿರಂಗವಾಗಿ ಆ ಸೊಸೈಟಿಯವರು ನಿಜಲಿಂಗಪ್ಪನವರಿಗೂ ಮತ್ತು ಸಿ.ಐ.ಡಿ. ಗಳಿಗೂ ಬರಕೂಡದೆಂದು ಪತ್ರ ಬರೆದಿರುವುದಾಗಿ ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅಂತೂ ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಯಾವ ಒಂದು ಎನ್‌ಕ್ವೈರಿಯೂ ನಡೆಯಲಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡಿದರೆ—ಸರ್ಕಾರದ ದಕ್ಷತೆ ಯಾವ ಮಟ್ಟಕ್ಕೇರಿದೆಯೆಂದರೆ ನಾಯಿ ಬಾಲವನ್ನು ಅಲ್ಲಾಡಿಸತಕ್ಕದ್ದು ವಾಸ್ತವವಾಗಿದ್ದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಬಾಲ ನಾಯಿಯನ್ನು ಅಲ್ಲಾಡಿಸುವಂತಾಗಿದೆ.

ಈ ತರಹ ಮಾಡಿದರೆ ಜನತೆಗೆ ಯಾವ ತರಹದ ರಕ್ಷಣೆಯನ್ನೂ ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನವರು ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದು ರಕ್ಷಣೆ ಕೊಡು ತ್ತಾರೆ ಎಂದು ನಂಬಿದ ಜನಕ್ಕೆ ನೀವು ರಕ್ಷಣೆ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇದೇ ಮನುಷ್ಯ ಹೋದ ಸಾಲಿ ನಲ್ಲಿ ಎಂದರೆ ಸೆಪ್ಟಂಬರು 1963ರಲ್ಲಿ ಲ್ಯಾಂಡು ರೆವಿನ್ಯೂ ಕಲೆಕ್ಷನ್ನನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದುದನ್ನು ಸರಕಾರದ ಖಜಾನೆಗೆ ಕಟ್ಟದೇ ಇದ್ದರೂ ಕೂಡ ಅವರ ಮೇಲೆ ಸರಕಾರದವರು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನೇನೂ ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ಕಳೆದ ವರ್ಷದ ರಶೀತಿಯನ್ನು ವಾಪಸು ತೆಗೆದು ಫೆಬ್ರವರಿ 1964ರಲ್ಲು ರಶೀತಿ ಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ಬೇಕಾದರೆ ನಾನು ತಮಗೆ ರುಜುವಾತು ಪಡಿಸಿಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಇದು 1963ನೇ ಸಾಲಿನ ಸೆಪ್ಟಂಬರು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ವಸೂಲು ಮಾಡಿದುದು.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಡಿ. ಜತ್ತಿ.—ತಾವು ಹೇಳುವುದು ನಿಜ ಇರಬಹುದು ಎಂದು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳೋಣ. ಇವರ ಹೆಸರು ತಾರೀಖು ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಕರಾರುವಾಕ್ಕಾಗಿ ತಾವು ನನ್ನ ಕಡೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಕೊಟ್ಟರೆ ವಿಚಾರ ಮಾಡಬಹುದು, ಇದರ ವಿಚಾರ ಈಗ ಏನಾಗಿದೆ ಎನ್ನುವುದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ತಾವು ಸರಿಯಾದ ವಿವರಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ನಾವು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬಹುದು.

Mr. SPEAKER.—Generalisation is no use. The member will have to give instances that in such and such a case, the man applied for so much............

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಭಾಸ್ಕರ ಶೆಟ್ಟಿ.—ಡೀಟೇಲ್ಸ್ ಬೇಕಾದರೆ ತಮಗೆ ನಾನು ಒದಗಿಸಿ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದರ ವಿವರಗಳೂ ಇವೆ. ತಾವು ವಿಚಾರಮಾಡುವುದಾದರೆ ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ತಮಗೆ ಎಲ್ಲ ವಿವರಗಳನ್ನೂ ಕಳುಹಿಸಿ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಇದರಿಂದ ನನಗಾದರೂ ಎಷ್ಟು ನೋವು ಆಗುತ್ತದೆ ಎಂದರೆ ಸರಕಾರ ಮಾಡುವ ವಿಧಾನ ನೋಡಿ ನನಗೆ ಒಂದು ಕಥೆ ಇಲ್ಲಿ ನೆನಪಾಗುತ್ತಿದೆ. ಅದು

ಸನಕ ಸನಂದನಾದಿಗಳಂತಹ ಋಷಿಗಳ ಕಥೆ. ಹಿಂದೆ ಒಮ್ಮೆ ವೈಕುಂಠವಾಸಿಯಾದ ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣನ ದ್ವಾರಪಾಲಕರಾಗಿ ಜಯ ವಿಜಯರೆಂಬ ಇಬ್ಬರು ಇದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಗರ್ವ ಬಂದಿತ್ತು. ಆ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣನ ದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ ಸನಕ ಸನಂದನಾದಿ ಋಷಿಗಳು ಬಂದರು. ಆಗ ಈ ಜಯ ವಿಜಯರೆಂಬ ದ್ವಾರಪಾಲಕರು ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಡೆದು ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು. ಅದರಿಂದ ಆ ಋಷಿಗಳಿಗೆ ಬಹಳ ಕೋಪ ಬಂದು ಇವರನ್ನು ಬರುವ ಜನ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ರಾಕ್ಷಸರಾಗಿ ಹೋಗಿರೆಂದು ಶಪಿಸಿಬಿಟ್ಟು ಹೋದರು. ಆಗ ಅವರುಗಳು ವಿಷ್ಣುವಿನಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅವರು ಮಾಡಿದುದು ತಪ್ಪಾಯಿತು ನಮಗೆ ತಮ್ಮ ಸೇವೆ ಇಲ್ಲದೇ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಶಾಪ ವಿಮೋಚನೆಗೆ ಸರಿಯಾದ ದಾರಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಬಹಳವಾಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಲಾಗಿ ಆಗ ವಿಷ್ಣುವು ನೀವುಗಳು ಮೂರು ಜನ್ಮಗಳ ಕಾಲ ವೈರಿಗಳಾಗಿ ರಾಕ್ಷಸರಾಗಿದ್ದು ಭೂಲೋಕದಲ್ಲಿ ಅವತರಿಸಿ ನನ್ನನ್ನು ಮತ್ತೆ ಸೇರುವಿರಾ ಇಲ್ಲವೇ ಏಳು ಜನ್ಮಗಳ ಕಾಲ ನನ್ನ ಮಿತ್ರರಾಗಿದ್ದುಕೊಂಡು ನನ್ನನ್ನು ಸೇರುವಿರಾ ಎಂದು ಜಯ ವಿಜಯರನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ಅವರುಗಳು ನಾವೆಲ್ಲ ಮೂರು ಜನ್ಮಗಳ ಕಾಲ ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ವೈರಿಗಳಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತೇವೆ ಏಕೆಂದರೆ ಬೇಗನೆ ವಿಷ್ಣುವಿನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಸೇರಬಹುದು ಎಂದು ಮೂರು ಜನ್ಮಗಳ ಕಾಲ ವೈರಿಗಳಾಗಿರಲು ರಾಕ್ಷಸ ಜನ್ಮವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಭೂಲೋಕಕ್ಕೆ ಬಂದರು ಎಂದು ಕಥೆಯನ್ನೂ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಕೇಳಿದ್ದೇವೆ. ಹಾಗೆ ಮಹಾತ್ಮಗಾಂಧಿಯವರು ಸ್ವರಾಜ್ಯ ಬಂದ ಕೂಡಲೆ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿಗೆ ಅಧಿಕಾರ ಬೇಡ ಎಂದೂ, ಲೋಕ ಸೇವಾ ಸಂಘ ಎನ್ನುವ ಸಂಸ್ಥೆ ಕಟ್ಟಿ ಆ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಓಟನ್ನು ಗಿಟ್ಟಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದೆಂದು ರಾಜ್ಯಭಾರ ಮಾಡಿದರೆ, ಚುನಾವಣೆಯಲ್ಲಿ, ಅತಿ ಸುಲಭವಾಗಿ ರಾಜ್ಯಭಾರವನ್ನು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಆರಂಭ ಮಾಡಿದರು. ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಜನತೆಯ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸು ಸಂಸ್ಥೆ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ಅದರೊಳಗೆ ಬಂಡವಾಳಷಾಹಿಗಾರರು ಬಂದು ತಮ್ಮೊಡನೆ ತುಂಬುತ್ತಾರೆ ಅದರಿಂದಾಗಿ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನ ಹೆಸರು ಕೆಟ್ಟುಹೋಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಹಾಗಿದ್ದರೂ ಕೆಲವು ವರಿಷ್ಟ ಮುಖಂಡರುಗಳು ಒಟ್ಟುಗೂಡಿಕೊಂಡು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆಗ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರಿಗೆ ಈ ವರ್ತನೆಯಿಂದ ನೋವಾಗಿ ತಾನು ಕಟ್ಟಿದ ಸಂಸ್ಥೆ ಬರುವ ಮೂರು ಚುನಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದು ಬಂದು ಆಮೇಲೆ ಅಳಿದು ಹೋಗಿರೆಂದು ವರ ಕೊಟ್ಟಿರಬೇಕು. ಏನೋ ಇನ್ನು ಮುಂದೆಯಾದರೂ ಜನಕ್ಕೆ ಈ ಸಂಸ್ಥೆಯಿಂದ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದೆವು. ಮೂರನೇ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಕೋಟ್ಯಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ, ಜನಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನವರು ಟೊಳ್ಳು ಆಶ್ವಾಸನೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಯೆಂದು ನನಗನಿಸುತ್ತಿದೆ. ರೈತರು ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಬೆನ್ನುಮೂಳೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಅವರಿಗಾಗಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಸಹಾಯ ಸಲಕರಣೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಒದಗಿಸಿರುವ ಹಣ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಖರ್ಚಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ರೈತನ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಾವು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮತ್ತು ಆಳವಾಗಿ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ರೈತನ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸರಿಯಾದ ಅರಿವು ಅನುಭವಗಳು ನಿಮಗಿಲ್ಲ ಎಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ರೈತರಿಗೆ ತಾವು ಕೊಡುತ್ತಿರುವ ಸಹಾಯ ಸಲಕರಣೆಗಳು ಸರಿಯಾಗಿ ದೊರಕುತ್ತಿಲ್ಲ. ಸಾಲಕ್ಕಾಗಿ ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳು ಇದ್ದರೂ ಕೂಡ ಅವುಗಳಿಂದ ಸಾಲಗಳು ಬೇಕಾದವರಿಗೆ ಸಿಗದೇ ಬೇರೆ ರೈತರಲ್ಲದವರಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದೆ.

Mr. SPEAKER.—The Hon'ble members' suggestion is that the amount is provided for and is does not reach him.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಭಾಸ್ಕರ ಶೆಟ್ಟಿ.—ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಒಂದು ವರ್ಷದಿಂದ ನೀರಾವರಿ ಬಾವಿ ಬೇಕು ಎಂದು ಒಂದು ಸಾಲಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವಿಸ್ತರಣೆ ಯೋಜನೆ ಮೂಲಕ ಕೇಳಿದ್ದೇವೆ. ನಾವು ಕೆಳದರ್ಜೆಯ ರೈತರ ಎರಡು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಾಲಕ್ಕಾಗಿ ಅರ್ಜಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ತಾಲ್ಲೂಕು ಡೆವಲಪ್ಮೆಂಟು ಬೋರ್ಡು ಆಫೀಸಿನಲ್ಲಿ ವಿಚಾರಿಸಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದರೆ ಈ ವರ್ಷದ ಬಡ್ಜೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ದುಡ್ಡಿಲ್ಲ ಬರುವ ವರ್ಷದ ಬಡ್ಜೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಅಂದಾಜನ್ನು ತಯಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆಯೇ ಹೊರತು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಒಂದು ಆಶ್ವಾಶನೆಯೂ ಬರಲಿಲ್ಲ.

Sri ANGADI CHANNABASAPPA.—After all this is a general distribution.

Mr. SPEAKER.—If he says that amounts are not permitted to reach the applicant.........

Sri ANGADI CHANNABASAPPA.—Such things are happening every day.

Mr. SPEAKER.—That amount does not reach.........

Sri ANGADI CHANNABASAPPA.—Some middleman must have taken.

Mr. SPEAKER.—That is why I said—give instances. Here it is not the case of middleman. Middleman does not get.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಭಾಸ್ಕರ ಶೆಟ್ಟಿ.—ಮಧ್ಯವರ್ತಿಗಳ ಪ್ರಭಾವದಿಂದಾಗಿ ರೈತರಿಗೆ ನೇರವಾಗಿ ಕೊಡುವ ಸಾಲದ ಹಣ ರೈತರುಗಳ ಕೈಗೆ ಸಿಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ರೈತರಲ್ಲದವರಿಗೆ ಸರಕಾರ ವಾಲಿಕೊಂಡು ಖಾಲಿ 5–6 ತೆಂಗಿನ ಸಸಿಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಇರುವಂತಹವರಿಗೆ ಬಾವಿ ತೆಗೆಯಲು 3,000ರಷ್ಟು ಸಾಲ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಬಾವಿ ತೆಗೆದಿದ್ದಾರೆಯೇ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಬಾವಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಇದನ್ನು ತನಿಖೆ ಮಾಡುವವರೂ ಇಲ್ಲ. ಯಾರು ನಿಜವಾಗಿ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂದು ಸಾಲಕ್ಕಾಗಿ ಬೇಡುತ್ತಾರೋ ಅವರುಗಳು ತಾಲ್ಲೂಕು ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟು ಬೋರ್ಡು ಮತ್ತು ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳಿಂದು ಮಾಡಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಅಲ್ಲಿರುವ ಮಧ್ಯವರ್ತಿಗಳ ಕಾಟದಿಂದಾಗಿ ಅದರಿಂದ ಎಷ್ಟು ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಬೇಕೆಂದಿದೆಯೋ ಅಷ್ಟು ಫಲ ರೈತರಿಗೆ ಸಿಗುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಸೂಚಿಸುವುದು ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳ ಮೂಲಕ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಾಲಗಳನ್ನು ರೈತರು ಪಡೆಯಲು ಅನುಕೂಲವಾಗಲಿ ಎಂದು ಮಾಡಿದ್ದರೂ ರೈತರು ಅವುಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುವಂತಹ ಅನುಕೂಲ ಸ್ಥಿತಿಯಿಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಮೊನ್ನೆ ರಿಸರ್ವ್ ಬ್ಯಾಂಕಿನವರು ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಅಂಕೆ ಸಂಖ್ಯೆಗಳು 1963ನೇ ಮಾರ್ಚಿಯವರೆಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ 1,611 ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಇಡೀ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಾಲ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆಂದೂ, ಅದರಲ್ಲಿ ರೈತರಿಗಾಗಿ ಖಾಲಿ ಮೂರು ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆಂದು ಇದೆ. ಇದರಿಂದ ರೈತರ ಮೇಲೆ ಎಷ್ಟು ಆಸಕ್ತಿ ಇದೆ ಎನ್ನುವುದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಅವರುಗಳೇ ಒದಗಿಸಿರುವ ಶೇಖಡಾವಾರು ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ನೋಡುವಾಗ ಶೇಕಡ 47ರಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕೈಗಾರಿಕೋದ್ಯಮಗಳಿಗೂ, 32ರಷ್ಟು ವ್ಯಾಪಾರಸ್ಥರಿಗೆ ಸಾಲಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ರೈತರುಗಳಿಗಾಗಿ ಶೇಖಡಾ 3ರಷ್ಟು ಎಂದು ಕೊಡಲಾಗಿದೆ. ರೈತರಿಗೆ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಫಲ ದೊರೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಈ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳ ನ್ಯಾಷನಲೈಸೇಷನ್ನು ಎಂದರೆ ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣವನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ರಾಜ್ಯದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗಬೇಕಿದ್ದರೆ ರೈತರ ಜೊತೆಗೆ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದ ಅದರಲ್ಲೂ ಹೊಲದ ಉಳುಮೆ ಮಾಡುವವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಹಾಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿದರೆ ರೈತರೂ ಆಸಕ್ತಿ ವಹಿಸಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಹಾರ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇಲ್ಲವೆ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳಿಗೆ ಇಂತಿಷ್ಟು ಪರ್ಸೆಂಟು ಸಾಲಗಳನ್ನು ರೈತರಿಗಾಗಿ ಒದಗಿಸಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕಾನೂನು ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ತಾವು ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಶಿಫಾರಸು ಮಾಡುವಂತೆ ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

5–30 P.M.

Mr. SPEAKER.—Does he want the State Government to do it or the Central Government to do it?

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಭಾಸ್ಕರ ಶೆಟ್ಟಿ.—ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಗೌರ್ನಮೆಂಟಿಗೆ ಬರೆಯಲಿ. ಇಲ್ಲಿಯ ರೆಕಮೆಂಡೇಷನ್ ಆದರೆ ಅವರು ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ನೆರೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರದ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ಇವರು ನಿದ್ದೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ವಸ್ತು ಸ್ಥಿತಿ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ, ಮೂರನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ನೆರೆಯ ನಿಯಂತ್ರಣಕ್ಕೋಸ್ಕರ 60ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಒಂದು ಪೈ ಕೂಡ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಅದರ ಅಂದಾಜು ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ಅದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಉತ್ತರ ಕೊಡುತ್ತಾ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿ ನೆರೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲಿ ನೆರೆ ಬರುತ್ತದೆಂಬ ವಿಷಯ ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ನೆರೆಯೇ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅದು ಪೇಪರ್‌ನಲ್ಲಿ ಬಂದಿದೆ ವಸ್ತುತಃ

ಯಾವ ಯಾವ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಗಿದೆ ಎಂಬುದು ಮೈಸೂರು ಆಡಳಿತದವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನೆರೆಯ ನಿಯಂತ್ರಣಕ್ಕಾಗಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಒದಗಿಸಿರತಕ್ಕ 60 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿನಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಒಂದು ಪೈ ಕೂಡ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಬಹಳ ವಿಷಾದಕರ. ನನ್ನ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ನದಿ ಹರಿಯುತ್ತದೆ. 5 ಮೈಲಿ ಉದ್ದ ಕೂ ಬೆಳಗು ಎಂಬ ಗ್ರಾಮದಿಂದ ಪಂಗಳ ಎಂಬ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ನಾನು ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದ ಗಮನಕ್ಕೆ ಅನೇಕ ಸಲ ತಂದಿರುತ್ತೇನೆ. ಮತ್ತು ಬರೆದೂ ಇದ್ದೇನೆ. ಅಲ್ಲಿ ನೆರೆಯ ನೀರು ಬಂದು 4 ಸಾವಿರ ಎಕರೆ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದನೇ ಮತ್ತು ಎರಡನೇ ಬೆಳೆಯೂ ಕೂಡ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರ ಮೇಲೆ ನೀರು ನಿಂತು ಬೆಳೆ ಆಗದೆ ಇರುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇದೆ. ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಆ ನದಿಯನ್ನು ಆಳ ಮಾಡಿ ಸಿಲ್ಟ್ ತೆಗೆದು ಅದರ ದಂಡೆಯನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಎತ್ತರಿಸಿದರೆ ಒಂದನೇ ಬೆಳೆ ಎರಡನೇ ಬೆಳೆ ಆಗುವುದಲ್ಲದೆ ಮೂರನೆಯ ಬೆಳೆಗ್ಗೆ ಆ ನದಿಯಲ್ಲಿ ನೀರು ಸಿಕ್ಕುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ ಉಂಟು. ಇದು ದೊಡ್ಡ ಯೋಜನೆ. ಇದನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡ ಬೇಕೆಂದು ನಾವು ಪಬ್ಲಿಕ್ ವರ್ಕ್ಸ್ ಇಲಾಖೆಗೆ ಬರೆದಿದ್ದೆವು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವರು ಇದು ನಮ್ಮ ಕೆಲಸವಲ್ಲ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹಣವಿಲ್ಲ ನೆರೆಯ ನಿಯಂತ್ರಣದ ಇಲಾಖೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಆದರೆ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ನೆರೆಯ ನಿಯಂತ್ರಣಕ್ಕೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಯಾವ ಹಣವೂ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಇಂಥಾ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ ? ಒಂದು ವರ್ಷಕ್ಕೆ 8 ಸಾವಿರ 10 ಸಾವಿರ ಮುಡಿ ಬತ್ತವನ್ನು ಬೆಳೆಯುವ ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಅದರ 20ನೇ ಒಂದು ಅಂಶ ವನ್ನಾದರೂ ಆ ನದಿಯಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವುಂಟು ಎಂದು ನಾನು ಈ ಸಂದರ್ಭ ದಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ; ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ತೀವ್ರತರ ಬತ್ತದ ಕೃಷಿ ಯೋಜನೆ ಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದಿದ್ದಾರೆ. ಬರುವ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಎರಡೂ ಕಾಲು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆ ಯೋಜನೆಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಖರ್ಚು ಮಾಡುವುದು $2\frac{1}{4}$ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು. ಅದರಲ್ಲಿ 70 ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಹಣವನ್ನು ತೀವ್ರತರ ಯೋಜನೆ ಯನ್ನು ಜಾರಿ ಮಾಡಲು ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಖರ್ಚುಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಎಂದರೆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಸಂಬಳ ಸಾರಿಗೆ ವಗೈರೆಗಳಿಗೆ ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಾರೆಂದು ನನ್ನ ತಿಳುವಳಿಕೆಗೆ ಬಂದಿದೆ. ಹಾಗಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಇಂಥಾ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ತಂದು ಖಜಾನೆಯಿಂದ ದುಡ್ಡನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡುವುದರಿಂದ ಜನರಿಗೆ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಲಾರದು. ಆ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಜಾರಿಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ 18 ಜನ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ಜೀಪನ್ನೂ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. $2\frac{1}{4}$ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಲಕ್ಷ 80 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಸಿಬ್ಬಂದಿ ವಗೈರೆ ಖರ್ಚಿಗೇ ಹೋಗುವುದಾದರೆ ಇನ್ನೂ ಉಳಿದಿರತಕ್ಕ 50ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ ರೈತರು ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ಪಡೆಯುವಂತಾಗುತ್ತದೆಯೇ ? ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಕಷ್ಟ ಬೇಡ. ಬ್ಲಾಕ್ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟಿನಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಕೆಲಸ ವಿಲ್ಲದೆ ತಿರುಗಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ, ಆದ್ದರಿಂದ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಬಿಡಿ ಎಂದು ನಮ್ಮ ಮಿತ್ರರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗಿರುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅಂಥವರಿಗೆ ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ವಹಿಸಿ ತೀವ್ರತರ ಕೃಷಿ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಜಾರಿಗೆ ತರಬಹುದು. ಇನ್ನೂ ಅಧಿಕ ಖರ್ಚಿನ ಭಾರ ವನ್ನು ಹೊರಬಾರದು ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ

ಇನ್ನು ಫಿಷರಿ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟಿನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮಿತ್ರರು ಅನೇಕರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಈಗಾಗಲೇ ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಉಪ್ಪಿನ ಯಾರ್ಡುಗಳು ಇವೆ. ಅಲ್ಲಿ ಉಪ್ಪಿನ ಯಾರ್ಡುಗಳು ಇದ್ದರೂ ಅಲ್ಲಿ ಉಪ್ಪಿಗೆ ಬಾಕಿ ಕಡೆಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಧಾರಣೆಯಿದೆ, ಅಲ್ಲಿ ಉಪ್ಪು ಮಾರ್ಕೆಟ್ ರೇಟಿಗಿಂತ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ಉಪ್ಪಿನ ಸಬ್ಸಿಡಿ ಕ್ರಮ ಏನಿತ್ತೋ ಅದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ನಿಲ್ಲಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಸಬ್ಸಿಡಿ ಕೊಡದೆ ಉಪ್ಪಿನ ಯಾರ್ಡುಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿನ ನೌಕರರುಗಳಿಗೆ ಸಂಬಳ ಸಾರಿಗೆ ಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅದನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದು ಅನಾವಶ್ಯಕ. ಒಂದುವೇಳೆ ಉಪ್ಪಿನ ಸಬ್ಸಿಡಿಯನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಯಾರ್ಡುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಬಿಡಬೇಕು. ಆಹಾರೋ ತ್ಪಾದನೆಯಲ್ಲಿ ಮೀನಿನ ಉತ್ಪಾದನೆ ಬಹಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದ ಪಾತ್ರವನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ. ಮೀನಿನ ಉತ್ಪಾದನೆ ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಉತ್ತರ ಕನ್ನಡ ಕರಾವಳಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಯನ್ನು ಹೊಂದುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಮೀನುಗಾರಿಕೆಯ ಇಲಾಖೆಯವರು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಮೊನ್ನೆ ಮಾನ್ಯ ಮೀನುಗಾರಿಕೆ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾಗ ಅವರು ಐಸ್ ಕೋಲ್ಡ್ ಸ್ಟೋರೇಜ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಯನ್ನು ಉದ್ಘಾಟನೆ ಮಾಡಿದರು. ಮಾತ್ರ ವಲ್ಲದೆ ಮೀನುಗಾರರ ಕಷ್ಟಸುಖಗಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷವಿದೆ. ನಾನು ಹೇಳುವುದೇನೆಂದರೆ ಅಲ್ಲಿರತಕ್ಕವರಿಗೆ ಮೀನುಗಾರಿಕೆಯ ಇಲಾಖೆಯವರು ಮೆಕಾನೈಜ್ಡ್ ಬೋಟುಗಳನ್ನು ಕೊಡುವಾಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಲೋಚನೆಮಾಡಿ ನೋಡಬೇಕು. ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಫಿಷರ್‌ಮನ್, ಲಕ್ಷಾಧೀಶ್ವರರು ಇಂಥವರ ಶಿಫಾರಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಬೋಟುಗಳನ್ನು

(ಶ್ರೀ ಬಿ. ಭಾಸ್ಕರ ಶೆಟ್ಟಿ)

ನಷ್ಟೋತ್ತಿ ಮಾಡಬೇಡಿ. ಅವರು ಅನುಕೂಲಸ್ಥರು. ಫಿಷರಮನ್ ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ 100ಕ್ಕೆ 99 ಜನ ಬಡವರು ಇದ್ದಾರೆ. ಅವರ ವಿಷಯವನ್ನು ಕನಿಕರದಿಂದ ನೋಡುವುದು ಅವಶ್ಯ ಇದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಸವಲತ್ತುಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ರಾಚಯ್ಯ (ಅರಣ್ಯ ಮತ್ತು ಮೀನುಗಾರಿಕೆ ಶಾಖೆಗಳ ಮಂತ್ರಿಗಳು).—ಅವರು ಟ್ರೈನಿಂಗ್ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ನಾಲ್ಕು ಜನ ಟ್ರೈನೀಸಿಗೆ ಒಂದು ಬೋಟನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇವೆ. ಐಶ್ವರ್ಯವಂತರು ಬಡವರು ಎಂದೇನು ನಾವು ನೋಡುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾರು ಫಿಷಿಂಗ್ ಟ್ರೈನಿಂಗ್ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆಯೋ ಅವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಬೋಟುಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿದ್ದೇವೆ.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಭಾಸ್ಕರ ಶೆಟ್ಟಿ.—ಟ್ರೈನಿಂಗ್ ಪಡೆದುಕೊಂಡಿರುವವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಬೋಟುಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಟ್ರೈನಿಂಗ್ ಆಗದೇ ಇರುವವರಿಗೂ ಬೋಟನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಒಂದು ಬೋಟಿನಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕೈದು ಜನಗಳಿದ್ದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರು ಟ್ರೈನ್ಡ್ ಹ್ಯಾಂಡ್ ಇರಬೇಕೆಂದು ಷರತ್ತು ಇದೆ. ಅದನ್ನು ಬೇಕಾದರೆ ತೋರಿಸಿ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ಯಾವುದಾದರೂ ನ್ಯಾಯತಪ್ಪಿ ಕೊಟ್ಟ ಪ್ರಕರಣ ಉಂಟೋ ?

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಭಾಸ್ಕರ ಶೆಟ್ಟಿ.—ಒಂದೇ ಕಡೆ ನಾಲ್ಕೈದು ಬೋಟುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಬಾಕಿ ಕಡೆಯೂ ಕೊಡಬೇಕು. ಬಾಕಿಕಡೆ ಬಡವರು ಇದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಬೋಟುಗಳನ್ನು ಕೊಡದಿದ್ದರೆ ಅವರಿಗೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿ ನಾನು ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

† ಶ್ರೀ ಎಂ. ಸಿ. ಬಸಪ್ಪ (ಚಾಮರಾಜನಗರ).—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಹಣಕಾಸಿನ ಸಚಿವರು ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಮಂಡಿಸಿರುವ 1964–65ನೇ ಸಾಲಿನ ಆಯವ್ಯಯ ಅಂದಾಜು ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ನಾನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತೇನೆ. ಈ ಸಾಲಿನ ಆಯವ್ಯಯದ ಒಂದು ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ನಾವು ನೋಡುವುದಾದರೆ ಕಳೆದ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಏನು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಅಡಕ ಮಾಡಿದ್ದರೋ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಕೆಲವು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಈ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸತಕ್ಕ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಅವರು ತಮ್ಮ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಮಹತ್ವವಾದುದು ವೃದ್ಧಾಪ್ಯ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ವೇತನಗಳು ಮತ್ತು ಕುಟುಂಬ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ವೇತನಗಳು ಮತ್ತು ಕಡಿಮೆ ಸಂಬಳವನ್ನು ಪಡೆಯತಕ್ಕ ನೌಕರರುಗಳಿಗೆ ತುಟ್ಟಿ ಭತ್ಯವನ್ನು ಜಾಸ್ತಿಮಾಡುವುದು ಇತ್ಯಾದಿಗಳು ಇವೆ. ಇವುಗಳಿಗೆ ಆದಷ್ಟು ಬೇಗ ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸುತ್ತೇವೆ, ಇವುಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತರುತ್ತೇವೆಂದು ಆಶ್ವಾಸನೆಯನ್ನು ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಮುಂದಿನ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ನಾನಾ ಇಲಾಖೆಗಳಲ್ಲಿ ಏನು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಕೂಡ ವಿವರವಾಗಿ ವಿಶದವಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ನಾನು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಿದೆ. ನನಗೆ ಒಂದೆರಡು ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗಿರತಕ್ಕ ಸಂಶಯದ ಕಡೆಗೆ ಅವರ ಗಮನವನ್ನು ಸೆಳೆಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಪಡುತ್ತೇನೆ. ಮೊಟ್ಟಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ದೊಡ್ಡ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಂತೆ ಅವರು ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಮುಂದಿನ ಸಾಲಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಹಣದ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಏನು ಎಂದು ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇದೊಂದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲ, ಅನೇಕವೇಳೆ ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಉತ್ತರ ಕೊಡುವಾಗ ಕೂಡ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನೀರಾವರಿಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಏನಿದೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಯಾವ ರೀತಿ ಉತ್ತೇಜನವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು, ಏನೇನು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ನಿನ್ನೆ ತಾನೇ ಮಾನ್ಯ ಲೋಕೋಪಯೋಗಿ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಕೂಡ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಹೇಳಿದರು. ನೀರಾವರಿ ಯಾವ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿದೆ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಕೊಡಲು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ನೀರಾವರಿಗೆ ಯೋಗ್ಯವಾದ ಭೂಮಿ ಸುಮಾರು 35 ಮಿಲಿಯನ್ ಎಕರೆಗಳಿವೆ ಎಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ 1.7 ಮಿಲಿಯನ್ ಎಕರೆಗಳಷ್ಟು ನೀರಾವರಿ ಪ್ರದೇಶವಿತ್ತು ಎಂದು ಕೂಡ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅದನ್ನು ನಾವು ಸೇಕಡಾವಾರು ಎಷ್ಟಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿದರೆ 4.7 ಆಗುತ್ತದೆ. ಈ ಮೂರು ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಏನು ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಲೆಕ್ಕಾಚಾರ ಮಾಡಿದರೆ ಮೊದಲನೆ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ 11 ಭಾರಿ ನೀರಾವರಿ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದು ಅದರ ಅಂದಾಜು 83.72 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು. ಅದರಲ್ಲಿ 37.28 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡ

ಲಾಗಿದೆ. ನಮಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರತಕ್ಕ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳನ್ನು ನೋಡುವುದಾದರೆ 1.17 ಲಕ್ಷ ಎಕರೆಗಳಿಗೆ ನೀರಾವರಿಯಾಗುವಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿದೆವು. ಆದರೆ ಉಪಯೋಗವಾದ್ದು ಕೇವಲ 41 ಸಾವಿರ ಎಕರೆಗಳು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ನೋಡುವುದಾದರೆ ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಜನೆಯ 11 ಯೋಜನೆಗಳ ಜೊತೆಗೆ 3 ಭಾರಿ ಪ್ರಮಾಣದ ಯೋಜನೆಗಳು ಮತ್ತು 11 ಮಧ್ಯಮ ಪ್ರಮಾಣದ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದೆವು. ಅದರ ಸುಮಾರು ಒಟ್ಟು ವೆಚ್ಚ 129 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಾಗುತ್ತದೆಂದು ಅಂದಾಜು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ 26 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡಿ ಸುಮಾರು 4 ಲಕ್ಷ ಎಕರೆ ನೀರಾವರಿ ಆಗುವ ರೀತಿ ಏರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರು. ? ಅದರಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿರುವ ಭೂಮಿ 2,91,000 ಎಕರೆಗಳು. ಮೂರನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ 25 ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್‌ಗಳ ಜೊತೆಗೆ 3 ಭಾರಿ ಪ್ರಮಾಣದ ಮತ್ತು 4 ಮಧ್ಯಮ ಪ್ರಮಾಣದ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್‌ಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಬೇಕೆಂದು ಯೋಜನೆಮಾಡಿ ಅದಕ್ಕೂ ಕೂಡ ಸುಮಾರು 99.11 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ವೆಚ ಮಾಡಲು ಅಂದಾಜು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಮೂರು ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿರುವ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಪೂರ್ತಿ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ 228.69 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಬೇಕು ಎಂದು ಹಣಕಾಸಿನ ಮಂತ್ರಿಗಳು ತಮ್ಮ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ಲೋಕೋಪಯೋಗಿ ಶಾಖೆಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಿದರು ಆಲಮಟ್ಟಿ ಮತ್ತು ನಾರಾಯಣಪುರ ಎರಡು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕೆಲಸವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ ಎಂದು. ಇದಕ್ಕೆ ಸುಮಾರು 120 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ 340 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಬೇಕಾಗುತ್ತವೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ನಾವು ಮಾತನಾಡುವಾಗ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಎರಡು ನದಿಗಳು ಎಂದರೆ ಕೃಷ್ಣ-ಗೋದಾವರಿ ಮತ್ತು ಕಾವೇರೀ ನದೀ ಪಾತ್ರಗಳ ನೀರನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ವಿಚಾರವನ್ನೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಕಾವೇರಿ ನದಿ ನೀರಿನ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಮದ್ರಾಸ್ ಸರ್ಕಾರದ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಒಂದು ಅಗ್ರಿಮೆಂಟನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಅದರ ಸಂಪೂರ್ಣವಾದ ಫಲವನ್ನು ಹೊಂದಬೇಕು ಎಂದರೆ 1974ರ ಒಳಗಾಗಿ ನಮ್ಮ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸಬೇಕು. ಅದರಲ್ಲಿ ಅಡಕವಾಗಿರುವ ಅಂಶವೆಂದರೆ ನಾವು ಕನ್ನಂಬಾಡಿಯಿಂದ ಈಗಾಗಲೇ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತ ಇರತಕ್ಕ 59 ಟಿ. ಎಂ. ಸಿ. ನೀರನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೂ ಕೂಡ 45 ಟಿ. ಎಂ. ಸಿ. ನೀರನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕಾದ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು. ಅದರ ಅಂದಾಜು, ಕಂಬದಕಡ ಮತ್ತು ಹಾರಂಗಿ ಅದರ ಉಪ ಅಣೆಕಟ್ಟುಗಳಿಗೆ ಸುಮಾರು 11 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಬೇಕಾಗುತ್ತವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಿ ನೋಡಿದರೆ ಬರೀ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳಿಗಾಗಿ 300 ಕೋಟಿಗಿಂತ ಜಾಸ್ತಿ ಹಣ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಂದು ಅಂದಾಜು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇರತಕ್ಕ ಪ್ರಸಕ್ತ ಸಾಲಿನ ಹಣಕಾಸಿನ ಆಯವ್ಯಯ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ನೋಡುವುದಾದರೆ ನೀರಾವರಿ ಕಾಮಗಾರಿಗಳಿಗಾಗಿ ಯಾವರೀತಿಯ ಉತ್ತೇಜನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾರೆಂದರೆ 10 ಕೋಟಿ ಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅದೇ 1964-65ನೇ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ 786 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಬಹುಶಃ ಆಂಧ್ರದವರು ನಾಗಾರ್ಜುನಸಾಗರ ಮತ್ತು ಶ್ರೀ ಶೈಲ ಯೋಜನೆಗಳಗೂ ಮದ್ರಾಸಿನವರು 1974ನೇ ಇಸವಿ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಕಾವೇರಿ ನೀರನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಉಪಯೊಗಿಸಲಿಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ ಉಳಿದ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ನಮಗೂ ಪಾಲನ್ನು ಕೊಡಿ ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಾರೆಂಬುದಾಗಿ ಆ ಭಯದಿಂದ ಈ ಮನೆಯಲ್ಲಾಗಲೀ ಹೊರಗಡೆಯಲ್ಲಾಗಲೀ ಏನೇ ಆದರೂ ನೀರನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ, ಕಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಬರೀ ಹೇಳಿಕೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಇವೆಲ್ಲ ಕಾರ್‍ಯರೂಪಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆಯೆ ಎನ್ನುವ ಶಂಕೆ ಬಹಳವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದೆ. ನಮಗೆ 300 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಬೇಕು ಎನ್ನುವಾಗ ಬಡ್ಜೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಒದಗಿಸಿರುವ ಹಣ $7\frac{3}{4}$ ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಇಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಪ್ರತಿ ವರ್ಷ ಅಂದಾಜು ಮಾಡುತ್ತ ಹೋದರೆ ಅಪ್ಪರ್ ಕೃಷ್ಣ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುತ್ತದೆಯೇ, ಕಾವೇರಿ ನದಿ ನೀರನ್ನು 1974ರ ಒಳಗಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಲು ಆಗುತ್ತದೆಯೇ, ಹೀಗೆ ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸಿದರೆ ಎಷ್ಟು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತರಬಹುದು, ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಲಿಲ್ಲವೋ ಏನೋ ಎಂದು ನನಗೆ ಶಂಕೆಯಾಗಿದೆ.

ಶರಾವತಿ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್ ಮುಗಿಯಬೇಕೆಂದು 16 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನು ಒದಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಬೇಗ ಆಗಬೇಕಾದ ಕೆಲಸ. ಅದೇ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು. ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಿ ಅದರ ನೀರನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಏನು ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ, ಎಷ್ಟು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೀರಿ ಎಂದರೆ ನಾವು ನೀರನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲ ಏರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಬರೀ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದರೆ ಸಾಲುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ವಾರ್ಷಿಕ ಅಂದಾಜುಗಳಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 25—30 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ

(ಶ್ರೀ ಎಂ. ಸಿ. ಬಸಪ್ಪ)

ನ್ನಾದರೂ ಆ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಒದಗಿಸಬೇಕಾದ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆ. ಹಣಕಾಸಿನ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಆ ರೀತಿ ಒದಗಿಸಲು ಏನು ರಿಸೋರ್ಸೆಸ್ ಇವೆ, ಹಣವನ್ನು ಎಲ್ಲಿಂದ ಒದಗಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಾರೆ. ನಿಜವಾಗಿ ಅವರು ಕೇಳಬೇಕಾದ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ. ನನಗೆ ಇಷ್ಟು ಅನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಕೆಲವು ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿದೆವು. ಕೆಲವು ಇಲಾಖೆಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೇ ಕಷ್ಟ ವಾದರೂ ಸ್ವಲ್ಪದಿವಸವಾದರೂ ಖರ್ಚನ್ನು ತಡೆ ಹಿಡಿಯಬೇಕು, ನೂರಕ್ಕೆ 10–15ರಷ್ಟು ಕಡಮೆ ಮಾಡಿ ಅದನ್ನು ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಸಲಹೆಗಳು ಕೂಡ ಬಂದುವು. ಆದರೆ ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡುವಾಗ ನಾವು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ ಎಂದರೆ ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು. ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಅದು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗುವ ರೀತಿ ಸರ್ಕಾರ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳ ಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುವುದಲ್ಲದೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶದಲ್ಲೆಲ್ಲ ಅನೇಕ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್‌ಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಲು ಸಾಲದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಹಣವನ್ನು ಕೊಡುವ ಮೂಲಕವಾಗಲೀ ಅಥವಾ ಅವರೇ ಸ್ವತಃ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಟ್ಟಿರತಕ್ಕ ನಿದರ್ಶನಗಳು ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇವೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಹಣಕಾಸಿನ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಅವರ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಸುಮಾರು 10 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಿಂತ ಜಾಸ್ತಿ ವೆಚ್ಚ ತಗಲತಕ್ಕ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್‌ಗಳನ್ನು ಕೇಂದ್ರದವರು ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಆಗತಕ್ಕ ಹಣವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು.

Sri B. D. JATTI.—There is some difference. They should finance. Taking over and financing are quite different.

ಶ್ರೀ ಎಂ. ಸಿ. ಬಸಪ್ಪ.—ಬಹುಶಃ ಹತ್ತು ಕೋಟಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಖರ್ಚು ತಗಲತಕ್ಕ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್ ಗಳಿಗೆ ಅಥವಾ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಹಣದ ಸಹಾಯವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಆಸೆಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ನಾನಾದರೂ ಸಹ ಹಣಕಾಸಿನ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಿರುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ಇಂಥ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್‌ಗಳನ್ನು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅವರೇ ಕಟ್ಟಿಸಿ ಅದರಿಂದ ಬರತಕ್ಕ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಅನ್ಯಾಯವಾಗದ ಹಾಗೆ ಹಣಕಾಸಿನ ನೆರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಸಹಾಯವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದರೆ ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು ಎಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಒಂದೇ ಅಂಶವನ್ನು ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ನಮಗೆ ಬರಬೇಕಾದಷ್ಟು ನೀರನ್ನು ನಾವು ಅವರಿಂದ ಪಡೆಯಬೇಕು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ಹಣಕಾಸಿನಲ್ಲಿ ದುರ್ವ್ಯಯವಾಗುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವ ಇಲಾಖೆಗಳಲ್ಲಿ ಖರ್ಚು ಕಡಮೆ ಮಾಡಬಹುದೋ ಅದನ್ನು ಮಾಡಿ, ಹಣವನ್ನುಳಿಸಿ, ಅದನ್ನು ಭಾರಿ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಉಪಯೋಗ ಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಇದಕ್ಕೆ ಸರಕಾರ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವ ಆಶಯವನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಡಿ. ದೇವರಾಜ ಅರಸ್.—ಹಣಕಾಸಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ತಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಈಗ ವ್ಯಯವಾಗು ತ್ತಿರುವ ಹಣದಲ್ಲಿ ಖರ್ಚು ಕಡಮೆ ಮಾಡಿದರೆ ಅಷ್ಟರಿಂದಲೇ ಭಾರಿ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಹಣ ಸಾಕಾಗುತ್ತದೆಯೆ ? ಇನ್ನಾವುದಾದರೂ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೀರೋ ? ಕೇವಲ ಸರಕಾರದ ಖರ್ಚನ್ನು ಕಡಮೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಹತ್ತು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಯೇನೂ ಉಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗ ಸರಕಾರಿ ನೌಕರರಿಗೆ ತುಟ್ಟಿಭತ್ಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚುಮಾಡಬೇಕಾಯಿತು. ಬೇರೆ ಉತ್ಪನ್ನ ಮೂಲ ಗಳೇನಾದರೂ ಇವೆಯೆ ಈ ಭಾರಿ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಿ.

ಶ್ರೀ ಗಂಗಾಧರ ನಾಮೋಷಿ.—ಪಾನನಿರೋಧವನ್ನು ರದ್ದು ಮಾಡಿದರೆ ಹತ್ತು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಪಿ. ರೇವಣ್ಣಸಿದ್ದಪ್ಪ.—ಪಾನನಿರೋಧವನ್ನು ರದ್ದುಮಾಡುವುದು, ರೋಡ್ ಟ್ರಾನ್ಸ್ ಪೋರ್ಟ್ ಆಡಳಿತವನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸುವುದು ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಮಾಡಿದರೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಹಣ ಬರುತ್ತದೆ.

ಶ್ರೀ ಎಂ. ಸಿ. ಬಸಪ್ಪ.—ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಗೊತ್ತು ಮಾಡುವುದು, ಹಣವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಉಪಯೋಗ ಮಾಡುವುದು, ಇವೆಲ್ಲ ನನ್ನೊಬ್ಬನ ಕರ್ತವ್ಯವಲ್ಲ ; ಇತರ ಸದಸ್ಯರೂ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಸಲಹೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ನಾನಾದರೂ ಹೇಳುವುದಿಷ್ಟು: ಕೃಷ್ಣ, ಕಾವೇರಿ ನೀರನ್ನು ಉಪಯೋಗ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಮಾತ್ರ ಸಾಲದು. ಈ ಎರಡು ನದಿಗಳ ಆಶ್ರಯದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಬೇಕಾದ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಹಣವನ್ನು ಕೇಂದ್ರದ ನೆರವಿ ನಿಂದಲೂ ಮಿತವ್ಯಯಮಾಡುವುದರಿಂದಲೂ ಪಡೆದು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಹೆಚ್ಚಿನ

ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಸರಕಾರ ಯೋಚಿಸಿದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಅಡ್ಡಿಯಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ತೆರಿಗೆ ಹಾಕಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಅದಕ್ಕೂ ಸಿದ್ಧವೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ತಪ್ಪಾಗಲಾರ ದೆಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಏಕೆಂದರೆ ನಾವು ನೀರಾವರಿ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡದೇಯಿದ್ದರೆ ಆ ನೀರು ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳುವಾಗ ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ನಾವು ಮಾಡಲೇಬೇಕು.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ನಮ್ಮ ಮೈನರ್ ನೀರಾವರಿಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಲಹೆಯನ್ನು ಹೇಳ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಲಿಬರಲೈಸ್ಡ್ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಬಾವಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆಸಿದ್ದೇವೆಂದು ಹಣಕಾಸಿನ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಕೆರೆಕಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ರಿಪೇರಿ ಮಾಡಿ ಸುಮಾರು 49 ಸಾವಿರ ಎಕರೆಗಳನ್ನು ನೀರಾವರಿ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಸುಮಾರು ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕಾರ್ಯ ವನ್ನು ಮೂರು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿದ್ದೇವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಕೆಲವು ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ನಾವು ಹಿಂದು ಮುಂದೆ ನೋಡುತ್ತೇವೆ. ಕಳೆದ ವರ್ಷ ಹಾಗೂ ಈ ವರ್ಷದ ಬಡ್ಜೆಟ್ಟನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೇವೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಲಿಫ್ಟ್ ಇರಿಗೇಷನ್ ಯೋಜನೆ ಇದೆ. ಈ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಜನರಿಗೆ ಹೇಗೆ ಸಹಾಯ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು, ಕೊಟ್ಟಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿದರೆ ಬಹುಶಃ ನಾವು ಶೇಕಡ ಆರರಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಉಳಿಯುತ್ತೇವೆ, ಮದರಾಸಿನವರು ಮೂವ ತ್ತೆಂಟರ ಮೇಲೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳ ಮೂಲಕ ಈ ಸಹಾಯ ವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೇ ಅಥವಾ ಸರಕಾರ ಕಾಂಟ್ರಿಬ್ಯೂಷನ್ ಮತ್ತು ವಾಟರ್ ರೇಟ್ ಹಾಕಿ ಹಣವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೇ ಎಂಬ ವಿಚಾರವಿದೆ. ನೀರಾವರಿ ಸಂಬಂಧವಾಗಿ, ನೀರನ್ನು ಉಪಯೋಗ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಯುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸರಕಾರ ತುರ್ತು ತೀರ್ಮಾನ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳ ಬೇಕಾದುದು ಅವಶ್ಯಕ. ಕಳೆದು ಹೋದ ಕಾಲವನ್ನು ಪುನಃ ಗಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. 1974ನೆಯ ಇಸವಿಯೊಳಗಾಗಿ ನಾವು ನೀರನ್ನು ಉಪಯೋಗ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದಿರುವ ಒಪ್ಪಂದದ ಪ್ರಕಾರ, ಆಮೇಲೆ ಕಾಮನ್ ಪೂಲ್‌ಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ನೀರನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದರೆ, ತಾಳಿ ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ನಾವು ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಲಿಫ್ಟ್ ಇರಿಗೇಷನ್ನಿಗೆ ಒದಗಿಸಿರುವ ಹಣವನ್ನು ಈ ವರ್ಷವಾದರೂ ಖರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕು. ಒದಗಿಸಿರುವ ಹಣವಾದರೂ ಕಡಮೆ. ಒಂದೇ ನದಿಗೆ ಇದೇ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮೂರು ಕಡೆ ಒದಗಿಸಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲ ನದಿಗಳಿಂದಲೂ ಲಿಫ್ಟ್ ಇರಿಗೇಷನ್ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಹೆಚ್ಚು ನೀರಾವರಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಆದಕಾರಣ ಆದಷ್ಟು ಬೇಗ ತೀರ್ಮಾನ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಲಿಫ್ಟ್ ಇರಿಗೇಷನ್ ಮೂಲಕ ನದಿಗಳ ನೀರನ್ನು ಉಪಯೋಗ ಮಾಡಬಹುದೋ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲ ಮಾಡಬೇಕು. ಅಂಥ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿ ಪಂಪುಗಳನ್ನೂ ಹಾಕಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅದರಿಂದ ನೀರು ಸರಬರಾಯಿ ಮಾಡಿ ಹೆಚ್ಚು ನೀರಾವರಿ ಮಾಡಲು ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡುವುದು ಸರಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯ. ಆದಷ್ಟು ಬೇಗ ತೀರ್ಮಾನ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಜನರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬೇಗ ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಬೇಕು. ಅಗತ್ಯವಿದ್ದರೆ ಹೆಚ್ಚು ಹಣವನ್ನು ಸಪ್ಲಿಮೆಂಟರಿ ಬಡ್ಜೆಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಕೇಳಿ ಜನರಿಗೆ ಸೌಕರ್ಯನ್ನೊದಗಿಸ ಬೇಕೆಂದು ಸೂಚಿಸುತ್ತೇನೆ.

ರೈತನಿಗೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕಾದ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯನ್ನೊದಗಿಸಿದ್ದೇವೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡಿರುವುದಲ್ಲದೆ, ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳ ಬೆಲೆ ಬಿದ್ದು ಹೋಗದ ಹಾಗೆ ನೋಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆಂದೂ ಹೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳ ಬೆಲೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆಯೆಂದೂ ಒಂದು ವಾದವಿದೆ. ಇದನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಾನು ರೈತನ ಕಷ್ಟಸುಖಗಳನ್ನರಿತವನಾಗಿ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಕೊಂಡುತಿನ್ನುವ ಜನರು ಜಾಸ್ತಿ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ನಿಜ. ಆದರೆ ಬೆಳೆಯು ವವನಿಗೆ ನಿಗಧಿಯಾದ ಧಾರಣೆಯಿರುವ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ಕೊಡದೇಹೋದರೆ ಅವನು ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನು ಹೇಗೆ ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಮಾಡಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಈ ವರ್ಷ ಬತ್ತಕ್ಕೆ ಈ ಸೌಕರ್ಯವನ್ನೊದಗಿಸಿದ್ದೇವೆಂದು ಹೇಳಿರುವುದರಿಂದ ಬತ್ತ ಬೆಳೆಯುವ ರೈತ ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಗೊಬ್ಬರ ಹಾಕುವುದಕ್ಕೂ ಇಂಟರ್‌ಕಲ್ಚರ್ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಹಣವನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಾನೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಬತ್ತವನ್ನು ಬೆಳೆದರೆ ತನಗೆ ಸರಿಯಾದ ಬೆಲೆ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆಂದು ಹಾಗೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಅದೇ ಕಬ್ಬಿನ ಬೆಳೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಾದರೆ, ಈ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆ ಬಂತೆಂದು ಹೇಳು ತ್ತಾರೆ, ಅದು ನಿಜ ; ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಇದೇ ಕಬ್ಬಿಗೆ ಶೇಕಡ 25ರಷ್ಟು ಬೆಲೆ ಕೂಡ ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಎಕರೆ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಯಬೇಕಾದರೆ ಎಕರೆಗೆ ಒಂದು ಸಾವಿರದ ಐನೂರು ರೂಪಾಯಿಗಳ ವರೆಗೆ ಖರ್ಚು ಹಾಕಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಮೂರು ಸಾರಿ ಇಂಟರ್ ಕಲ್ಟಿವೇಷನ್ ಮಾಡಿ ಗೊಬ್ಬರ ಹಾಕಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದಿದ್ದ ಬೆಲೆ ರೈತನಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಈಗ ಯಾರೂ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವರು ಹಾಕಿದ ಹಣ ವಾಪಸ್ಸು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಧಿಕ ಬೆಳೆ ಬೆಳೆದು ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲು ತನ್ನ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಮಾರಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಸ್ಥಿತಿ

(ಶ್ರೀ ಎಂ. ಸಿ. ಬಸಪ್ಪ)

ಬರುತ್ತದೆ. ಆದಕಾರಣ ಒಂದು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಬೆಳೆಯುವ ರೈತನಿಗೆ ಅವನು ಬೆಳೆಯುವ ಧಾನ್ಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಬೆಲೆ ಸಿಕ್ಕುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ದಾರಣಗಳು ಕಡಮೆಯಾಗುವುದರಿಂದ ನಷ್ಟವಾಗಬಾರದು. ಹೀಗಾದರೆ ವ್ಯವಸಾಯೋತ್ಪನ್ನವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದರೆ ಸರಕಾರ ಎಷ್ಟು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡಬೇಕೋ ಅಷ್ಟು ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಒಂದು ಸಂತೋಷದ ವಿಷಯ, ಈ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

6-00 P.M.

ಕಳೆದಸಾರಿ ಒಂದು ಬೆಳೆಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ, ಬರುವ ವರ್ಷ ಎಲ್ಲ ಬೆಳೆಗಳಿಗೂ ಇಂತಹ ಸೌಕರ್ಯ ಕೊಡುವುದರಿಂದ ಬೆಳೆಯುವ ರೈತರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ.

ಸ್ವಾಮಿ, ಇನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ವಿಷಯ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡದೆ ಇನ್ನೆರಡು ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಭಾಷಣ ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರ್ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಯೋಜನೆ ಹಾಕಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ಯೋಜನೆ ನಿಷ್ಫಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಸೀಡ್ ಮಲ್ಟಿಪ್ಲಿಕೇಷನ್ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಬೀಜ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡಿ ವ್ಯವಸಾಯಗಾರರಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಈ ಅಂಕಿ ಸಂಖ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಆಧಾರವೇನು ? ಹೊಸದಾಗಿ ಪ್ರೊಡಕ್ಷನ್ ಪ್ಲಾನ್ ಎಂದು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಪಂಚಾಯಿತಿ ಮುಖಾಂತರ ಕೂಡ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ, ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಸತ್ಯಾಂಶ ಎಷ್ಟಿದೆ ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಕಾರ್ಯರೂಪದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಸಾಧನೆಯಾಗಿದೆ ಎಂಬುದು ತಿಳಿದುಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಈ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಜನರಿಗೆ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಕೊಡಬೇಕು. ಜನರಿಗೆ ನಂಬಿಕೆ ಉಂಟಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಕೂಡ ಸತ್ಯಾಂಶದಿಂದ ಕೂಡಿದ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಬೇಕು. ಅವರು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಭಯ ಸಂಶಯಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಸತ್ಯದಿಂದ ನಡೆದರೆ ರೈತರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಸರಕಾರ ಇದನ್ನು ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಸೂಕ್ತ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಹಾಕಿಕೊಟ್ಟು ಕೆಲಸ ನಡೆಸಿದರೆ ಆಗ್ಗೆ ಈ ಯೋಜನೆ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಲು ನೆರವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ನನ್ನ ಮಾತು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

Mr. SPEAKER.—The House will now adjourn to meet at 12-30 P.M tomorrow.

The House adjourned at Five Minutes past Six of the Clock to meet again at Thirty Minutes past Twelve of the Clock on Friday, the 6th March 1964.

WD 2484—GPB—900—9-5-64